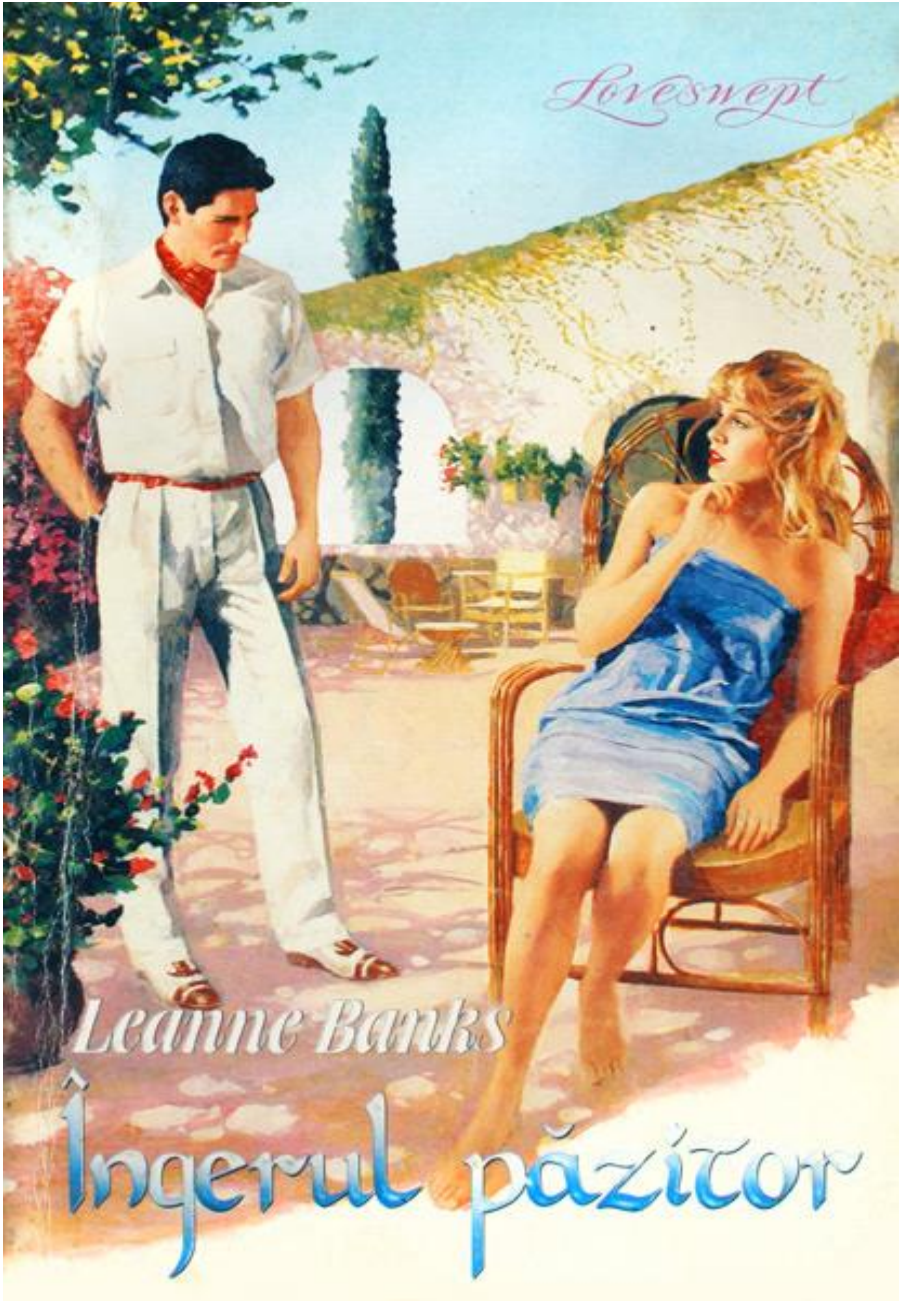

Loveswept

Leanne Banks

Îngerul păzitor

ÎNGERUL PĂZITOR

LEANNE BANKS

PROLOG

Nu era un bețiv, era doar puțin trăsnit. Cel puțin aceasta era părerea comună a micului număr de locuitori din Barringer, Virginia. Pe când avea doisprezece ani, pedalând grăbită spre casă, Talia McKenzie văzu câțiva bărbați cum îl îmbrânceau și-l loveau pe domnul Simmons. Încetini și se întrebă ce ar fi putut face. Acasă întârziase deja o oră peste program, totuși, înotul în lac fusese o adevărată desfătare, iar prietena ei, Gina, adusese niște sandvișuri pe care le mâncaseră în loc de prânz. Chiar și după ce Gina plecase, Talia mai rămăsese să se zbenguie în apă și să înoate, neputându-se împăca cu ideea că acel soare de august va apune odată și odată. Totuși, când se răci, nu putu să nu-și vadă julturile care-i apăruseră pe picioare și pielea care începuse să se învinețească. Iar soarele apuse în ciuda tuturor dorințelor ei.

Talia ar fi vrut să rămână acolo pentru tot restul vieții. Un sentiment subit de vinovăție îi întunecă acest gând și oftă. Din martie, de când mama ei se îmbolnăvisese, părea că nu va mai putea găsi timp pentru înot și nici pentru micile petreceri cu prietenii, își petrecuse întreaga vară ținându-l din scurt pe fratele ei mai mic, Kevin, și îngrijindu-și mama. Singurul motiv pentru care Talia era plecată de acasă în acea zi era faptul că Opal Taylor, cel mai bun prieten al mamei, promisese să rămână cu ea și cu Kevin toată după-amiaza.

— Opriți-vă, ți-pă, cu o voce jalnică, domnul Simmons.

— O să ne oprim când o să ne dai banii, spuse cel mai înalt dintre tineri, cu un hohot răutăcios. Talia coborî de pe bicicletă.

Domnul Simmons era sărac și nu mai avea familie. În plus știa, ca pe un fapt sigur, că preotul îl lăsa pe bătrân să doarmă în biserică. Își adăposti bicicleta după niște copaci și se uită în zadar după ajutor. Domnul Simmons începu să ștepe mai tare și Talia speră că, în curând, cineva îl va auzi. La urma urmei, se aflau într-un loc public, în spatele clădirii ce slujea drept cinematograful orașului.

Acesta era ultimul lucru de care Talia avea acum nevoie. Chiar dacă nu va fi pedepsită acasă pentru întârziere, probabil că o va păți pentru că scurtase drumul trecând prin oraș. Mama ei era împotriva mersului cu bicicleta pe străzi aglomerate, în special noaptea.

Văzu un alt tânăr îndreptându-se spre cei trei și rămase un oftat de ușurare. Era înalt și zvelt și înainta cu un pas foarte sigur. Un felinar situat ceva mai încolo pe stradă își reflecta lumina în parul blond și cămașa lui albă.

— Hei, ce se-ntâmplă? îl auzi ea întrebând. Atenția celor doi bătauși se îndreptă imediat spre el. Talia îl privi cu ochii mari, abia așteptând să-i povestească Ginei despre el. I se părea mult mai impunător decât toate vedetele rock la care Gina visa în fiecare noapte. Gândi, de asemenea, că avea curaj să-i despartă ca-n filmele western. Ceea ce-i mai trebuia era o pălărie albă.

— Totul e sub control, băiatu', vezi-ți de treburile tale, spuse cel înalt, și-l îmbrânci cu putere pe noul venit. Talia simți un nod în gât. Dacă aveau cuțite? Domnul Simmons, odată ce nu mai fu în atenția celor doi, dispăruse. Talia apucă mai strâns mânerul ghidonului. Ce trebuia să facă? Cuprinsă de teamă, nu auzi scurta convorbire ce urmă. Văzu doar pe unul din cei doi lovindu-l pe salvator în burtă.

Se crispă la sunetul pe care-l făcu lovitura. Cei doi bătauși se repeziră deodată spre blond. Cu lovituri calculate de mâini și

de picioare, acesta le ținu însă piept. Nu părea să dea nici doi bani pe încercările lor de a-l lovi.

Talia așteaptă plină de teamă. Când unul din huligani căzu la pământ, păru clar că salvatorul îl va scoate din luptă și pe celălalt. Dar acesta apucă ceva de pe jos. Pe Talia o străbătu o sudoare rece. Abia putea să distingă obiectul din mâna individului, dar i se păru că seamănă cu o cărămidă.

Ceva trebuia făcut. Adrenalina crescuse vertiginos în sângele Taliei și acționa pur instinctiv. Se urcă pe bicicletă și se repezi exact spre ei. Din cauza luptei, cei trei bărbați nu o văzură decât când era prea târziu. Talia închise ochii, strânse din dinți și intra direct în cel ce ținea cărămida. Omul urlă de durere.

Aruncată de pe bicicletă, Talia începu să țipe cât o țineau puterile. Urletele atraseră atenția oamenilor, care se îndreptară în grabă într-acolo. Cei doi bătauși încercară să fugă, dar câțiva dintre cei veniți îi opriră. Auzi câteva șoapte îngrozite:

— Nu e fiul lui Harlan Barringer? Trace Barringer?

Huliganii ăștia o vor păți rău de tot când Harlan va afla despre asta.

Îmi pare mai degrabă că Trace și-a rezolvat singur problemele, spuse altul.

Talia ar fi vrut să dispară de acolo, fără să fie recunoscută. Se ridică de pe jos și-și luă bicicleta. Se lovise la genunchi. Ardeau de durere și simțea sângele care cobora pe picior. Așa cum stăteau acum lucrurile, se putea considera norocoasă să mai revadă lacul, înainte de cea de-a paisprezecea aniversare a zilei de naștere.

În clipa în care se urcă pe bicicletă, cel pe care-l numiseră Trace se întoarse spre ea.

— Hei, așteaptă o clipă. Tu, cea de pe bicicletă. Vreau să-ți mulțumesc.

Pe când se îndrepta spre ea, Talia simți un nod în gât.

Privirile tuturor erau ațintite spre ea. Hainele de pe ea erau ude, iar părul ei negru, numai șuvițe. Își mușcă buza și-și dori să se facă nevăzută.

Zâmbetul plin de căldură al tânărului îi provocă o senzație ciudată în stomac.

Acesta îi oferi mâna. Chiar și cu obrazul care începuse să se tumefieze, i se părea cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată, i-ar fi plăcut să-i distingă culoarea ochilor, dar era prea întuneric. Își șterse mâna zgâriată pe pantalonii ei scurți, înainte de a o atinge pe a lui.

— Nu am făcut nimic, șopti, și-și puse repede mâna înapoi pe ghidon.

— Nimic? La tonul lui întrebător, în mod ciudat, inima începu să-i bată mai repede.

M-ai salvat. Cine ești, îngerul meu păzitor?

Talia revenise la realitate, suficient pentru a putea râde. Singura persoană care o mai numise așa fusese tatăl ei, acum șase ani, cu puțin înainte de a muri.

— Nu sunt înger, spuse. S-a întâmplat doar să reușesc să îndrept puțin lucrurile.

Se întoarse și se îndepărtă de cei adunați acolo.

CAPITOLUL 1

Într-una din zile, nu va mai rezista tentației de a-i smulge de pe nas ochelarii cu lentile de culoare închisă, pentru a se convinge dacă ochii lui erau verzi sau căprui. Dar nu astăzi, își spusese Talia McKenzie, în timp ce-și așeza picioarele acoperite de niște ciorapi fini de mătase, unul peste altul și lua loc în fotoliul din piele maronie. Banii erau singurul lucru pe care dorea să-l obțină astăzi de la Trace Barringer. Îl privi pe noul director al Corporației Barringer, care se plimba de la un birou de lemn masiv la celălalt, vorbind la telefon. Acesta își trecu degetele lungi prin părul blond. De fapt, era mai mult castaniu, cu câteva șuvițe blonde. Cu un aer absent, Talia își aranja după ureche părul ei întunecat și încercă să distingă pe fața lui Trace un semn de zgârcenie. Spera, totuși, să fie un om generos. În vocea lui calmă, baritonală, se simțea un ton de ușoară iritare. Era genul de voce al cărui ton nu trebuia ridicat pentru a da ordine. O voce care putea să trezească emoțiile oricărei femei.

Talia se foi în fotoliu, apoi urmări cu privirea linia costumului lui, de o croială impecabilă, care releva un fizic bine făcut. Se întrebă dacă hainele erau italienești și zâmbi. Probabil că da. Însă, cu această excepție, Trace Barringer era genul de bărbat american stilat în proporție de sută la sută.

În mod sigur nu-și arăta vârsta... Cu toate că începuse să dea semne de nervozitate, ea remarcă faptul că în vocea lui acestea nu se simțeau. Fără să vrea, se trezi admirându-i autocontrolul. Trace încheie convorbirea telefonică și apăsă pe un alt buton.

— Dusty, reține toate mesajele. Puse receptorul în furcă și își mută atenția spre Talia. Doriți să beți ceva răcoritor, sau poate o cafea?

— Nimic, mulțumesc. Nu voia sub niciun motiv ca această

întâlnire să dureze mai mult de un minut decât era necesar.

— Bine. Se așază în scaun și o studie o clipă. Privirea lui o dezorientă puțin și timpul se întoarce înapoi. Talia era din nou de doisprezece ani și avea genunchii juliți, părul ud și picioarele pline de noroi. Își reprimă impulsul de a-și îndrepta gulerul și de a verifica dacă nu cumva se vedea una din bretelele sutienului.

Începu, în schimb, să-și rotească între degete unul din cerceii pe care-i purta acum, în locul celor șase cercei pe care-i purta în mod obișnuit.

Trace Barringer deschise o mapă cu acte.

— Doamnă McKenzie, după datele noastre, în ultimii trei ani, Corporația Barringer a donat sume mari de bani Fundației bolnavilor pulmonari.

— Da, e adevărat. Și apreciem foarte mult acest lucru. În trecut, problema a fost rezolvată întotdeauna cu tatăl dumneavoastră. De obicei, îi scriam o scrisoare, iar dânsul ne trimitea un cec. Se întrebase adeseori dacă motivația acestor donații nu era cumva un sentiment de culpabilitate din partea domnului Barringer senior.

Sper că nu e nicio problemă ca și anul acesta să primim o donație din partea companiei dumneavoastră. Trace dădu din cap.

— Nicio problemă, vom face donația. Dar am vrea să fim ceva mai implicați în planurile Fundației bolnavilor pulmonari. De aceea v-am chemat azi aici. Aș vrea să extindem investițiile și la fabrica de țesături. Făcu o pauză și zâmbi, dând la iveală niște dinți albi și puternici. Zâmbetul acesta e o armă mortală, se gândi Talia. Se întrebă apoi câte femei fuseseră cucerite doar de acel zâmbet.

— Cu alte cuvinte, continuă el, vrem să avem reprezentanți în consiliul de conducere.

Poate peste cadavrul meu, își zise ea. Era un lucru greu și

să pierzi cincisprezece minute, cu rugăminți politicoase, pentru a obține o donație din partea lui Barringer. Mintea Taliei nici nu putea concepe ideea de a se pune deliberat în postura de a hotărî menirea banilor din acel fond, pe o perioadă de trei luni, împreună cu el sau cu oricare altul din familia Barringer.

— Nu cred că e necesar, domnule Barringer. Sub acest aspect, avem puncte de vedere diferite.

— Numele meu este Trace. Iar al dumneavoastră? Doamna McKenzie, se gândi ea, țâfnoasă.

— Talia, spuse și își mușcă buza. Această întâlnire nu se derula conform planului.

După tot acest timp, ar fi trebuit să fie deja afară, cu un cec gras în mână.

Privirea lui se fixă pe gura ei.

— Talia. Pronunță numele ca și cum ar fi degustat un soi nou de vin. Ea așteptă, schimbându-și ușor poziția, jenată când privirea lui atentă se îndreaptă în jos, spre picioarele ei, puse unul peste altul. Interfonul începu să țârâie. Bărbatul înhăță receptorul.

— Dusty, ți-am spus... Făcu o pauză și întreaga sa comportare se schimbă, sprâncenele i se împreună în clipa în care mormăi o înjurătură. Bine, fă-mi legătura și spune-i lui Madelyn să aștepte un minut. Luând mâna de pe buton, se întoarse spre Talia.

— Nu cred că putem rezolva nimic aici. Aș putea să vă invit diseară la cină?

Cină! Un fior o străbătu și trecu timp până ce-și regăsi vocea.

— Oh, nu. Am deja program... El își consultă agenda.

— Ce spuneți de mâine seară?

— Nu cred. Cum s-ar putea spune politicos „La anu’ și la mulți ani”? se întrebă ea.

— Lunea viitoare?

— Nu. Trace clătină din cap și o studie timp de o clipă.

— N-ar fi mai bine să-mi spui în ce seară ești liberă?

— N-am nici cea mai vagă idee, zise Talia, ridicând din umeri.

Cel puțin, acesta era adevărul. Nu mai era în stare să gândească clar de când el o invitasese la cină. Clătină din cap și se ridică în picioare.

— Îmi pare rău. Am să vă trimit propunerile noastre pentru plan și buget. Apoi veți putea decide ce fel de donație va putea face Corporația Berringer.

El deschise gura să mai spună ceva, în timp ce ea se îndrepta spre ieșire, dar interfonul începu din nou să sune. Talia bănuia că se întâmplă foarte rar ca propunerile să-i fie refuzate. Iar când văzu acel sentiment de frustrare întipărit pe fața lui, aproape că-i păru rău pentru el.

— Mulțumesc, domnule Barringer, murmură, apoi închise ușa după ea.

O combinație curioasă de ușurare și dezamăgire o animă când părăsi clădirea. El nu o recunoscuse. Zece minute mai târziu, Talia intră în localul a cărei proprietară era: *On a Roll*.

— Mulțumesc că mi-ai ținut locul, Gina. Prietena ei ieși de după tezghea cu un pas grăbit, purtând, peste bluza albă și fusta în dungi, un șorț roșu.

— Cum a mers? întrebă ea. Nu, nu-mi spune. Vreau să aud totul de la cap la coadă, dar acum trebuie să mă-ntâlnesc cu Jason în stația de autobuz și să mergem acasă. Obișnuită cu felul Ginei de a-și răspunde singură la întrebări, Talia se mulțumi să zâmbească și puse câteva prăjituri într-o pungă.

— Ia-le cu tine. Și ce crezi, mi-l poți da într-o seară pe Jason, în timp ce tu iei cina în oraș, împreună cu Don? Gina își miji ochii spre Talia. Am telefonul tău. Știi că nu-ți iau bani

pentru că te ajut, dar nici nu refuz o babysitter care nu mă costă nimic. O înghionti prietenește pe Talia, înainte de a deschide ușa. O să te sun diseară. Și vreau toate detaliile succulente despre Trace Harringer. Don mi-a spus că doar dacă apare undeva, femeile încep să leșine.

Din fericire, ușa se trânti înainte ca Talia să poată da vreo replică. Îi făcu cu mâna Ginei pe fereastră și se întinse după caseta cu Carmen. O introduse în casetofon și oftă atunci când simți muzica învăluind-o. Păstra Carmen pentru zilele în care se simțea cuprinsă de deprimare. Zilele „D”, cum le numea ea.

Iar ziua de azi fusese cea mai deprimantă zi. Nu voia să se gândească la ceea ce determinase aceste sentimente. Și-ar fi amintit de bărbatul blond pe care îl visase de mii de ori, pe când era doar o adolescentă. Și-l imaginase pe Trace Barringer întotdeauna ca fiind cavalerul ei, îmbrăcat într-o armură strălucitoare. Aceste gânduri o linișteau în timpul când mama sa era grav bolnavă. Timp când Talia plângea întruna.

Momente când ar fi avut nevoie de cineva puternic cu care să împartă durerea.

Viziunile ei persistaseră în ciuda trecerii anilor. Această imagine îi inspira un anume fel de încredere, pe care un bărbat o poate câștiga numai după ce a trecut cu succes de mai multe situații limită. Gândindu-se că, fără să vrea, ar fi putut reprezenta o provocare pentru el, Talia simți un tremur vag, avu o premoniție, și nu se mai preocupă de aceste lucruri cărora nu le putea da de cap.

Își roti ochii prin mica sală de mese a localului. Totul era curat. Bineînțeles că Gina păstrase totul ca și cum nimic nu ar fi fost atins.

Deși nu era o afacere strălucită, mai existau clienți cărora le făcea plăcere să se așeze la una din cele patru măsuțe rotunde sau la barul din lemn ce servea și drept pervaz al ferestrei.

Totuși, să fii proprietarul unui asemenea loc, în micul oraș Barringer, constituia un fapt cu oarecare avantaje. Lipsa concurenței îi permitea să-și vadă în liniște de treburile, fără a fi nevoită să se uite în permanență peste umăr. Micul local îi adusese multe bucurii și o anumită doză de mândrie.

Muncise din greu. La fel și fratele ei, Kevin, în ciuda sentimentelor depresive și a confuziei ce urma moartea mamei lor. Și în ciuda a tot ceea ce îi făcuseră cei din familia Barringer își simțea sângele fierbându-i în vene numai când se gândea la asta și acum se întrebă care era explicația faptului că la Trace se mai puteau decela urme de integritate, când ai lui, toți, erau o adunătură de vipere.

O altă donație pentru principală operă de binefacere a fostei mele soții, bombăni Trace, în timp ce semna cecul. Cel puțin știa că nu va mai dura mult până ce cariera lui Madelyn va ajunge la un final. Dacă exista vreo femeie care nu coborâse niciodată de pe scenă, cu siguranță aceasta era ea. Îi lipsea onestitatea, era ireală. Imaginea misterioasei femei care ieșise din biroul său, doar cu câteva minute înainte, îi reveni în memorie. Talia McKenzie. Da, ea era reală. Încercase să-și ascundă adevăratele emoții, dar se trădase prin fiecare mișcare pe care o făcuse. Nervozitatea cu care se jucase cu cerceul. Sclipirile de flacără din ochii ei întunecați. Apoi își mușcase cu dinții mici și albi buza superioară. Scoțându-și ochelarii, Trace se întrebă ce fusese în capul ei în acele momente.

Fusese într-un fel ostilă și provocatoare. Și foarte, foarte tentantă.

Stând comod în fotoliu, încercă să-și amintească o femeie care să-i fi atras atenția într-o asemenea măsură; nu reuși. Mult prea mulți ani încercase să repare o căsnicie care, de la început, pornise greșit. Și multe luni de discuții avusese pentru obținerea custodiei fiului său, nevrând să ajungă la scene penibile, în

tribunal.

Și, în plus, restul timpului îl petrecea cu afacerile familiei, de când tatăl său suferise un atac de inimă, cu un an înainte. Aruncă o privire scurtă cecului din față, pe care tocmai îl semnase. Era doar o problemă de timp până ce va obține custodia lui Robby. Madelyn se ratase. Știa că viața ei nu era suficient de stabilă pentru a putea crește un băiețel de patru ani. Era doar o problemă de timp.

Probabil că trecuse un timp suficient de lung în care Trace ținuse cont doar de propriile lui nevoi și de viața lui personală. Brusc, își aminti de sclipirile provocatoare din ochii Taliei și se trezi străbătut de o dorință pur masculină.

Savură imaginea și zâmbi. Apăsă pe butonul care făcea legătura cu secretara și aceasta răspunse imediat:

— Da, domnule Barringer.

— Dusty, trebuie să primești niște hârtii de la Talia McKenzie, în legătură Fundația bolnavilor pulmonari. Să mă anunți când le primești. Secretara păru surprinsă.

— Nu doriți să se ocupe de asta cei de la relații cu publicul?

În mod normal, așa trebuia să se întâmple. Corporația Barringer avea un Departament de relații cu publicul, care se ocupa exact de acest gen de lucruri.

Și, în plus, Trace era presat de timp, Totuși, nu ezită și spuse:

— Nu, mă voi ocupa personal.

O săptămână mai târziu, Talia regla temperatura cuptorului pentru a pune la copt cozonacii pe care tocmai îi preparase. Lumina scăzu în intensitate.

Perfect, bombăni ea, privind neputincioasă cum, în micuța ei casă, se făcu deodată întuneric. Cel de la întreținerea rețelei electrice nu veneau până săptămâna viitoare, așa că, până una

alta, casa rămase învăluită în întuneric. Se întoarse la bucătărie și începu să bâjbâie după sertarul unde erau siguranțele de rezervă.

Auzise bătăi în ușa din față? Numai o clipă, strigă ea. Era, probabil, unul dintre membrii comitetului de conducere, care venit pentru ședința programată în seara aceea. Dădu cu mâna de o mulțime de creioane, gume de șters, agrafe, cupoane, dar nici urmă de siguranțe. Tot bombănind, se îndreptă spre dormitor. Mai ținea acolo, pe noptieră, câteva siguranțe, pentru cazuri de necesitate. Bătăile în ușă se auziră din nou.

— Așteaptă, țipă ea. Era, probabil, Lou Adkins, pictorul. Individul nu avea niciun pic de răbdare. Ajunse la ultimul sertar al noptierei, își vârî mâna cu degetele desfăcute și găsi o siguranță”. Mulțumescu-ți doamne”.

— Probleme? întrebă o voce groasă din spatele ei. Nu era Lou.

Talia se răsuci brusc și abia reuși să-și reprime un urlet. În locul lui, se auzi un scâncet plin de teamă. Inima începu să-i bată sălbatic, genunchii îi tremurau și se loveau unul de celălalt. Se dădu înapoi.

— Cine ești? Ce cauți aici?

Bărbatul se îndreptă spre ea și Talia înghiți în sec. Unde pusese lanterna? Putea să-și dea seama după umbră că era un bărbat înalt, cu umeri masivi.

Curios cum îți funcționează creierul în momentele de panică! Minte ei călători un milion de mile în câteva secunde, întrebându-se care bărbat ar intra așa, în dormitorul ei. Singurul bărbat care încercase, fără succes, în ultimul timp, să-i facă curte, fusese Mick Ramsey, de la magazinul de piese de schimb pentru automobile. Ultima dată când venise aici să ia prânzul împreună, duhnea a usturoi. Fără a se lăsa impresionat de asta, o informă, plin de o sollicitudine zgomotoasă, că în China

usturoiul este considerat un afrodisiac. Talia era sigură că el auzise de acea extraordinară informație cu totul accidental. Mick nu era genul care să-și extindă lecturile la mal mult de o pagină de sport din ziare sau ceea ce scria pe spatele cutiilor cu fulgi de porumb.

Pufni suspicioasă, dar parfumul pe care-l simțea în acest moment era un amestec interesant de after-shave și miros bărbătesc.

— Mick? Intrusul căuta ceva pe noptiera ei.

— Nu, dar dacă pe el îl așteptați, nu mă deranjează să fiu chemat cu numele ăsta. O urmă de amuzament răzbise din vocea sa. Sunt Trace Barringer. Aprinse lanterna și întreabă: Asta căutați? Clipind din ochi, Talia întinse mâna după lanternă, încercând să nu bage de seamă saltul rapid al pulsului ei, la auzul acestui nume.

— Da. Cum ați intrat?

— Ușa nu era încuiată. Am văzut când s-au stins luminile și m-am gândit că aveți nevoie de ajutor.

— Oh, murmură ea, gândindu-se că trebuie să fie mai atentă cu ușa, pe viitor.

Rețeaua electrică a casei e foarte veche, spuse nervoasă, intrând în hol și oprind aerul condiționat. Dacă folosesc aparatul de aer condiționat și cuptorul, în același timp, se ard toate siguranțele pentru parter.

— Atunci, reparați rețeaua, sugeră Trace.

— Am o mică problemă cu taxele pentru colegiul fratelui meu, răspunse ea, înainte de a realiza că Trace nu ar fi putut înțelege ideea de a trebui să cheltuiesti banii cu mare grijă. Îl simți mișcându-se în spatele ei și încercă să se elibereze de senzația de disconfort dată de prezența lui în casă. Chiar cu un leu urmărind-o prin casă, s-ar fi simțit mai liniștită decât era acum.

— De ce ați venit aici? întrebă ea.

— Pentru ședința de astăzi. Era o listă cu datele ședințelor, în hârtiile pe care mi le-a trimis doamna Taylor. Cu programul dumneavoastră încărcat, aceasta era singura modalitate de a vă vedea. Tăcere. Talia fusese atât de dornică să scape de orice fel de relație cu Trace Barringer, încât îi lăsase pe membrii comitetului să trimită informațiile cerute de acesta. Dacă i-ar fi dat ea informațiile respective, cu siguranță că ar fi omis lista care conținea datele întâlnirilor. Dusa pe gânduri, Talia se împiedică de marginea covorului de pe hol și căzu cu fața înainte.

— Oh! Se lovise cu genunchii de podea și simțea o durere ascuțită în tot piciorul.

Trace o prinse cu mâinile de talie și o ridică, înainte ca ea să aibă timp să se sprijine în mâini.

— Hei, ce s-a-ntâmplat? Din vocea lui răzbătu îngrijorarea.

Taliei i se opri respirația. Nu știa ce era mai rău, genunchii care o dureau sau, senzația trupului puternic al lui Trace lipit de spatele ei.

— Am alunecat pe covor, spuse ea.

— Te-ai lovit?

— Doar la genunchi.

— Lasă-mă să văd. Stai jos. O eliberă și se aplecă să ridice lanterna care căzuse pe podea.

— Nu, nu e chiar atât de rău și e și întuneric, protestă ea. Se simțea prost în întuneric cu prezența lui alături. Ar fi vrut, de asemenea, să nu fi îmbrăcat pantalonii scurți, ca răspuns la primul semn al primăverii ce sosise mai repede decât altă dată. El o prinse de mână și o trase ușor spre el, cu o mișcare fermă.

Putem folosi lanterna, vino. O întinse pe covor și începu să-i examineze genunchii cu mâinile. I se părea ciudat să stea lungită în mijlocul propriului ei hol, cu mâinile lui Trace pe

picioarele ei goale. Nu putea să-i vadă clar fața. El o atinse atât de blând, încât Talia aproape uită că era un Barringer.

Unul dintre degetele lui îi atinseră partea interioară a coapsei. Gâfâi scurt la senzația provocatoare pe care o simțea înăuntrul ei. El se opri și apoi o atinse din nou în același fel.

— Aici doare?

— N... nu. Cred că picioarele mele sunt prea sensibile, spuse ea, cu sinceritate.

O tăcere grea se lăsă între ei și aerul vibră de o tensiune ciudată. Talia se întrebă dacă și el simțea același lucru. Probabil, din cauza întunericii, își spuse în sine ea. Blestemând sunetele pe care le făcea respirația ei prea rapidă, Talia se ridică în picioare. Trase o urmă, corpul său masiv dominând-o.

— Te simți bine?

— Da. Sunt doar puțin amețită. Din cauza căderii, continuă ea rapid, și se întoarse cu spatele. Ajunsă înapoi în bucătărie, se concentrează asupra înlocuirii siguranțelor. Era bucuroasă că avea ce să facă cu mâinile. Becurile se aprinseră dintr-odată.

— Voilă, spuse el, ridicându-și brațele într-un mod teatral. Incredibil! Ce s-a întâmplat, se întrebă el, cu acel costum sobru, din material franțuzesc, și cu buzele strânse ale femeii care s-a purtat atât de rece în biroul meu? Cel puțin, se gândi el, picioarele erau la fel, lungi, mlădioase, cu forme frumoase, genul de picioare care-l conduce pe bărbat la imagini fanteziste și sălbatice. Părul îi cădea pe umeri în valuri tumultuoase iar ochii ei căprui aveau sclipiri de lumină. Buzele ei... Gura lui deveni uscată la vederea lor.

Se uită în ochii ei și îi surprinse, pentru câteva secunde, privirea, înainte ca ea să se uite în altă direcție. Timidă, trase el concluzia, până ce privirea ei rapidă poposi pentru încă o clipă asupra lui. Cu surprindere, observă că ochii ei erau plini de dușmănie. Talia se întoarse cu spatele și se aplecă înainte pentru

a băga în cuptor cozonacii. Cu un mere efort de voință, el își dezlipi privirea de la fesele ei tentante. Simțind, pentru prima oară în acea seară, cum ia foc, își desfăcu gulerul cămășii și se apucă să studieze tapetul.

— Domnule Barringer, aveți întrebări despre planurile pe care le-am făcut în legătură cu Fundația bolnavilor pulmonari? întrebă Talia, întorcându-se spre filtrul de cafea.

— Trace, o corectă el. Da, am câteva. Dar le pot pune în timpul ședinței. De fapt, sunt mult mai curios în ce vă privește pe dumneavoastră.

Zâmbetul ei politicos nu se reflectă și în privirea ei. Trace se trezi că nu-și putea dezlipi gândurile de imaginea zâmbetului pe care-l văzuse cu doar câteva momente mai înainte.

— După cum v-am mai spus, domnule Barringer, apreciez interesul dumneavoastră pentru Fundația bolnavilor pulmonari, dar comitetul de conducere este complet.

Voi fi bucuroasă să vă țin la curent. Oricum, prezența dumneavoastră aici nu e tocmai... Vocea îi amuți și își mușcă buza. Făcuse exact același gest și în biroul lui și el își puse întrebarea dacă ea era conștientă de senzualitatea acestuia. Trace simți ceva familiar în legătură cu ea, dar nu reuși să-și dea seama ce. Își băgă o mână în buzunar și păși mai aproape. Ea se dădu un pas înapoi.

— Spuneți că prezența mea aici nu este necesară, zise el, cu o voce joasă, provocatoare. Ea își ridică bărbia.

— Cred că există moduri mai bune de petrecere a timpului pentru directorul Corporației Barringer, decât acela de a face parte din consiliul de conducere al fundației. N-ar fi mai convenabil ca secretara să-mi comunice ideile dumneavoastră?

— Probabil, spuse el. Dar nu trebuie ca în primul rând să fie convenabil. Mă gândeam că ați fi fericită să vă extindeți direct influența și la fabrica de țesături.

O undă de vulnerabilitate apăru în ochii ei. Își întoarse privirea în altă parte.

— Spune-mi, Talia, o întrebă el, blând, cum ai ajuns să te implici în acest proiect?

— Mama mea a murit de pneumonie cu câțiva ani înainte. Făcu o pauză. A suferit și de emfizem. Doctorul spunea că s-a prăpădit din cauza muncii grele.

Trace încuviință din cap.

— Deci, asta a fost. A lucrat la fabrică.

— Da.

— Și tu dai vina pe fabrică.

— Nu. O spusese prea repede, și zâmbetul de circumstanță, apărut pe fața ei, arăta clar că avusese altceva în gând.

— La început, am dat vina pe fabrică, recunosc eu ea. Eram atât de furioasă. Mama a trebuit să lucreze din greu după ce a murit tata. Dar era genul de femeie care ar fi lucrat din greu oriunde ar fi fost angajată. Șeful ei a fost întotdeauna foarte atent în legătură cu boala ei. Câteodată, mă gândesc că i-ar fi fost mult mai ușor dacă nu ne-ar fi avut pe mine și pe Kevin. Trace își dădu seama că se simțea vinovată și de aceea îi împărtășește durerea.

— Nu poți să crezi cu adevărat când spui că ar fi fost mai fericită fără voi.

Talia scutură din cap și părul îi căzu ca o perdea în jurul umerilor.

— Nu. Angelina McKenzie și-a iubit copiii mai mult decât orice. Dar atunci, eu aveam numai nouăsprezece ani. Și, dintr-odată, responsabilitatea creșterii fratelui meu de cincisprezece ani mi-a revenit mie. Închise ochii, doborâtă de durerea amintirilor. Moartea ei a fost ceva oribil. Dar anii de după aceea... Se opri, nefiind în stare să mai găsească cuvinte pentru a continua.

Trace pași înainte, dorind să-i aline cumva durerea. Dorea să-i atingă mâna și umărul, să-i spună cuvinte care-i puteau vindeca rănille. Acesta era un sentiment neobișnuit pentru el. De când conducea Corporația Barringer, avusese prea puțin timp pentru momente de tandrețe. De altfel, în ultimii ani, viața lui personală fusese searbădă și plicticoasă. Privirea ei tristă îi adevăra sentimentele. Nu putu găsi niciun cuvânt potrivit, așa că îi luă mâna delicată într-a lui și o duse la buze.

La acest gest, ochii ei se făcură mari. Încercă să-și tragă mâna, dar el i-o strânse mai ferm. O sărută și se trezi dorind să facă același lucru buzelor ei. Pentru un minut, se uită unul în ochii celuilalt, apoi el o trase de mână, vrând să o aducă mai aproape.

CAPITOLUL 2

Cineva ciocăni la ușa din față. Talia sări înapoi, arătând de parcă ar fi atins un șarpe.

— Trebuie să fie membrii comitetului. Mă duc să le deschid. Trace aruncă o privire zăvorului de la ușa bucătăriei, mijindu-și gânditor ochii. Un bărbat își putea crea probleme mari sub acest fel de influența feminină, decise el. Lipsă de perspectivă, pierdere de timp, nebunie curată. Fusesse atât de aproape de ea, îi sărutase mâna, îi atinsese picioarele catifelate, corpul său era încă plin de încordare. Își aminti cum ochii ei deveniseră calzi și își trădaseră vulnerabilitate.

Ciudat, se gândi el. Fusesse pe punctul de a crede că ea uitase cine era el.

Și apoi devenise rece ca gheața.

Talia deschise larg ușa și-i salută pe membrii comitetului de parcă aceștia erau trupa de cavalerie venită să o salveze. Se reîntoarce în bucătărie, acompaniată de doi bărbați de vârstă mijlocie și o femeie. Făcu prezentările: Lou Adkins, Opal Taylor și Darryl Harris, unul dintre președinții băncii locale.

Cum cei trei nou-veniți afixau expresii variind între surpriză și neîncredere, Talia socoti că Trace îi va putea avea la mână pe toți. Ar fi fost interesant de privit. Și se simți ușurată când atenția lui se întoarce de la ea.

— Mă duc să verific cozonacii. Voi puteți intra în salon.

Când ceilalți ieșiră din bucătărie, ea scoase cozonacii, îi puse pe bufet să se răcească, după care turnă cafeaua în cești și așează ceștile pe o tavă. Cu toate că părea de neconceput, știa că se simțise atrasă de Trace. Dar, pe cât de ușor își acceptase curiozitatea în ceea ce-l privea, era sigură că nu va face niciun pas în cealaltă direcție. Ridică tava. Tremurul mâinilor făcu ceștile să se clatine zgomotos și nu-și putu opri un mic blestem.

Cum ar fi putut rămâne calmă și cu mintea clară, când Trace Barringer era în casa ei?

Pe când intra în salon, își reaminti că nu ea fusese cea care dorise să-i atragă atenția. Tot ceea ce dorise să obțină era donația.

Ședința înaintă pe măsură ce participanții veneau cu noi planuri ce priveau Fundația bolnavilor pulmonari. Cu toate că încerca să se concentreze pe fiecare cuvânt, Talia își simți de mai multe ori privirea atrasă spre Trace. Iar în ciuda faptului că el stătea tăcut și liniștit, ea putea pune pariu că nu scăpa nici cel mai mic detaliu al discuției. Observând privirea atentă cu care Trace îi examina camera, Talia se întrebă la ce concluzie a ajuns. Ce gândea despre mesele din lemn de stejar, făcute de tatăl său chiar înainte de a muri? Despre canapeaua verde și scaunele din jurul meselor? îl recunoscuse oare pe Kevin în fotografia de pe perete? Putea oare să știe că acea colecție de iepurași din porțelan, de pe raftul al doilea al bibliotecii, era slăbiciunea ei? Și de ce îi venise dintr-odată gândul că el aflate o mulțime de lucruri despre ea, doar privindu-i atent camera?

Privirea lui alunecă de la iepurași spre ochii ei și ea se întrebă prostește dacă îi putea citi gândurile. Apoi el se uită atent la alunița pe care ea o avea deasupra colțului drept al gurii. Ea strânse din buze, abia rezistând impulsului de a-și atinge semnul cu limba. Iritată de tăcerea lui și de atenția lui evazivă, își desprinsе privirea de la el. Când, într-un final, Trace vorbi, își expuse părerile și sugestiile, folosind cuvinte foarte politicoase:

— Din moment ce v-ați propus un dublu scop, de a sensibiliza oamenii în legătură cu aceste afecțiuni și de a strânge fonduri, mie mi se pare că ați început foarte bine. Lou, aș avea nevoie de câteva fotografii cu fabrica, dacă poți rezolva. Lou încuviință din cap și Trace continuă fără a se întrerupe: Fabrica

ar putea sponsoriza niște manifestări. De exemplu, un turneu de popice sau o noapte pe patinoar. Și mai cred că v-ați putea crește semnificativ donațiile dacă ați trezi interesul membrilor clubului din oraș. Cei de față se holbară la el. Ultima sugestie avusese impactul unei mici bombe, deoarece niciunul nu era membru al acelui club. Tăcerea deveni apăsătoare. Talia începu să se agite sub privirea lui scrutătoare, dându-i motive să se tolănească în fotoliu și să aștepte cu o expresie încrezătoare pe față. Opal Taylor își dresă glasul. Darryl Harris își împinse ochelarii la loc, pe nas. Lou Adkins începu să-și studieze unghiile. Singurul sunet care se auzea în cameră era ticăitul ceasului primit de mama sa la o aniversare.

Talia scoase un oftat. Deoarece nu primise niciun fel de ajutor din partea celor din comitet, trebuia să apuce taurul de coarne și să răspundă.

— Cred că propunerea dumneavoastră ne-ar ajuta foarte mult. Dacă am implica fabrica, ar putea primi informații o parte a populației care are nevoie de ele.

Făcu o pauză și apoi își alese cu grijă cuvintele.

În ceea ce privește clubul, dumneavoastră aveți deja legături cu cei de acolo. Pare logic să fiți dumneavoastră cel care veți reprezenta comitatul. Așa, își zise ea. Nu a fost chiar atât de rău. Trace își rezemă una din glezne pe celălalt genunchi și zâmbi.

— Voi fi bucuros să reprezint comitetul. Scoase o agendă din sacoul pe care-l agățase de fotoliu, totuși, pentru că abia de acum sunt implicat în acest proiect, aș dori ca unul dintre membrii comitetului să mă însoțească. Talia, ești liberă sâmbătă seară? Am putea întâlni câteva persoane din conducerea clubului, la cină.

— Nici într-un milion de ani, mormăi ea pentru ea. El ridică din sprâncene.

— Poftim? Talia nu mai putea suporta privirea aceea penetrantă nici măcar o secundă. Se simțea de parcă ar fi fost studiată întreaga seară. Și de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, fusese foarte greu să-și mențină atenția departe de el!

Se ridică în picioare și strânse ceștile de cafea și farfuriile de desert.

— De fapt, mă întrebam dacă vreun alt membru ar putea să vă ajute. Eu sunt cam ocupată. Tu ce crezi, Opal? îi aruncă vechiului prieten al mamei sale cea mai convingătoare privire. O să-ți facă plăcere să ieși și tu o seară.

Opal chicoti în sinea lui.

— Nu am nimic potrivit de îmbrăcat pentru o seară la club, dragă Talia. În plus, continuă el sfios, domnul Barringer este un tânăr atât de atractiv. Are nevoie de cineva tânăr și atractiv ca însoțitor. Talia abia își înăbuși un geamăt. Trace câștigase în fața lui Opal, dar Talia nu pierduse încă.

— Dar tu, Darryl? Ai putea să-ți iei și soția cu tine.

Darryl își aranjă din nou, nervos, ochelarii pe nasul său subțire.

— Sâmbătă seara, Nancy și cu mine suntem invitați la cină, acasă la mama ei. Tonul din vocea lui părea că-și cere iertare. Amândouă sunt foarte insistente în privința aceasta.

— Oh, dar doar pentru o seară... Talia nu mai continuă când văzu expresia de încordare de pe fața lui Darryl. Începu să se simtă disperată. Cu zâmbetul ei cel mai strălucitor, se întoarse spre ultima ei speranță, încercând să ignore licărul de amuzament din ochii lui Trace.

— Lou, pun pariu că tu nu...

— Sâmbătă seara joc pocher, o întrerupse el, grosolan. Dacă nu ieșea imediat din camera aceea, Talia știa că o să înceapă să urle. Ridică tava și o duse în bucătărie.

Odată ajunsă acolo, rezistă impulsului de a verifica

rezistența la spargere a veselei, în cazul unui eventual impact cu pereții.

În schimb, respiră adânc și numără până la zece. Ridicând, din umeri, intră din nou în salon, unde grupul stătea în expectativă. Deschise gura să refuze, dar Trace i-o luă înainte.

— Talia, putem merge în altă zi dacă sâmbătă seară nu-ți convine. Suna foarte rezonabil. Desigur, continuă el cu o voce liniștită, ar fi păcat să renunțăm la toate aceste potențiale donații. Aceasta pusese capac la toate. Dacă Talia refuza această oportunitate, făcea un deserviciu fundației, care avea încredere în ea, oamenilor care depindeau de ea și, într-un fel, memoriei mamei sale. Făcu o efort să scoată cuvintele din gură.

— Când trebuie să ne vedem? Cu o expresie indescifrabilă, Trace se ridică și-și puse sacoul pe el.

— Nu e nevoie de asta. Vin eu să te iau.

— Nu, mulțumesc. El se opri, în timp ce-și îndrepta cravata, și se uită la ea.

— Insist.

— Nu. Ea renunță la orice urmă de tact. El încercase să treacă peste părerile ei. Putea să vadă asta în ochii lui. Dar era prea inteligent să o mai preseze în seara aceasta.

— La șase fix, în hol, spuse el, și se îndreptă spre ușă. În trei minute, toată lumea plecase. Realizând starea în care se afla, ceilalți membrii ai comitetului o bătură pe Talia compătimator pe umeri, în timp ce ieșeau. Opal îi atinse obrazul și murmurase:

— Du-te și simte-te bine. Prea obosită să-i mai dea replica, Talia abia reuși să-i mulțumească femeii pentru prezență. Când casa ei rămase din nou goală și liniștită, ea se rezemă de ușă și închise ochii. Chiar după ce Trace plecase, aerul rămăsese încărcat de tensiune. Putea încă să simtă mirosul de after-shave, putea să-i vadă zâmbetul ironic. Gemu când se gândi la ce o aștepta și îi veni în minte fratele ei. Ar muri dacă ar ști că iese în

oraș cu Trace Barringer, chiar dacă motivul era o operă de caritate. Își putea imagina că s-ar fi simțit trădat.

Niciunul din ei nu-i putea suferi pe cei din familia Barringer și sângele ei de siciliană începu să fiarbă când își aduse aminte ce-i făcuseră singurului ei frate. Nu putea să le-o ierte, îi detesta în mod irevocabil.

Singurul lucru bun din toată această seară era că nu va mai fi chinuită de ideea de a-i scoate ochelarii lui Trace, pentru a-i vedea culoarea ochilor. Așteptase paisprezece ani pentru a afla aceasta, iar el se aflase suficient de aproape de ea pentru ca Talia să observe că ochii lui erau de un verde intens.

După o noapte agitată, Talia se trezi în zbârnâitul insistent al telefonului. Se răsuci și băjbâi cu mâna spre locul de pe noptieră de unde venea zgomotul.

— Alo, murmură ea, cu o voce somnoroasă și ușor răgușită.

— Talia, aici este Trace Barringer. Te-am trezit?

— Oh, nu, spuse ea automat și se întrebă de ce toți mint când sunt treziți din somn de un telefon.

— Perfect, spuse el. În telefon se auzi un chicotit ușor și Talia se trezi la realitate.

Nu te-aș fi sunat atât de devreme, dar cred că mi-am uitat portofelul acasă la tine.

Ochii Taliei se făcură mari.

— Te-ar deranja, continuă el, dacă, în drum spre birou, aș trece pe la tine să-l iau? Pot fi în fața ușii tale în aproximativ douăzeci de minute. Mintea ei era încă blocată pe portofel, când se trezi repetând absentă: „Douăzeci de minute”.

— Perfect, ne vedem atunci. Clic.

— Așteaptă! Se ridică și lovi nervoasă cu pumnul în saltea, își scutură capul pentru a-și reveni din uluială, exact ca un boxer care tocmai a primit un pumn în plină figură. În nicio dimineață

nu se găsea într-o formă extraordinară. Trace Barringer va sosi aici în douăzeci, privi spre ceas, în nouăsprezece minute, pentru a-și lua portofelul, se gândi. În mintea ei panicată, observă imediat similitudinea dintre acest incident și cel petrecut în urmă cu câțiva ani, între Philip Barringer și fratele ei. Când Philip îl invitase pe Kevin la reședința familiei Barringer pentru o noapte de înot și pizza, acesta nu voise să rateze ocazia. Cu ceva timp înainte, Philip îi arătase destul de clar lui Kevin că nu dorea ca acesta să se întâlnească cu sora lui, Valerie. Cu acea invitație, Kevin sperase că Philip își schimbase părerea și îl găsea acceptabil. Totul se dovedise a fi o înscenare murdară.

Kevin părăsise reședința Barringer cu un fals sentiment de speranță și cu o parte din bijuteriile familiei, puse de Philip în mașina lui. Șeriful îl opri cu mult înainte de a ajunge acasă. Talia se întrebă dacă aceste practici se perpetuau în familia Barringer. Trebuia oare să se aștepte ca, împreună cu Trace, să apară și poliția?

Aruncă din nou o privire ceasului. Cincisprezece minute. Exista o explicație rezonabilă pentru tot ce se întâmplă, își spuse, dar o parte din ea se mai întreba dacă această idee nu era o glumă proastă din partea lui Trace. Paisprezece minute. Cu inima bătându-i să se spargă în piept, dădu păturile la o parte și se repezi sub duș. Părul îi era încă ud, dar era curată, vioaie și îmbrăcată decent, în clipa în care deschise ușa. Împinse portofelul din piele spre Trace de parcă era o grenadă.

— Iată-l. Era ascuns sub perne. A trebuit, practic, să demontez tot fotoliul, dar nu pare să lipsească nimic dinăuntru. Puteți să... Își întrerupse brusc debitul verbal când observă privirea ciudată cu care el o studia.

Era îmbrăcat într-un costum cu dungi fine, iar una dintre mâini i se rezema în șold. Avea o poziție bărbătească, puternică. Se simți străbătută de un fior de teamă. Era un lucru greu faptul

că trebuia să suporte întreaga atenție a lui Trace Barringer. Talia își dresе glasul.

— Poate vreți să controlați dacă nu a dispărut ceva. Se uită spre portofelul lui și stătu în expectativă. El ridică din umeri și puse portofelul deoparte.

— Nu sunt îngrijorat din cauza aceasta. Mi-am dat seama astă-noapte că l-am lăsat aici și nu pot ști niciodată dinainte când trebuie să părăsesc orașul. Iar programele noastre încărcate... Tăcu și afișă un zâmbet care nu avea nimic de-a face cu programele lor încărcate. Ea încercă să-și ignore palpitațiile inimii.

— M-aș simți mult mai bine dacă v-ați uita în portofel, aici. Își încreți mirat fruntea și ea se simți datoră să dea o explicație: Din moment ce l-ați uitat în casa mea, m-aș simți mult mai bine dacă ați verifica portofelul, să vă asigurați că fiecare lucru este la locul său. Stătu nemișcat o clipă, apoi scoase portofelul și frunzări cărțile de credit și banii care erau înăuntru.

— Mi se pare în regulă. Dar aș fi fost foarte supărat dacă ar fi lipsit asta. Scoase o fotografie și i-o arătă. Simțindu-se prost pentru că exagerase, Talia respiră adânc, ușurată. Omul își uitase din neatenție portofelul, iar ea aproape că făcuse un atac de nervi din cauza aceasta. Zâmbi anemic și privi fotografia.

O versiune în miniatură a lui Trace întoarse privirea.

— Fiul dumneavoastră? El încuviință din cap.

— Se observă aerul de familie? Ea studie căpșorul din fotografie, care avea un zâmbet irezistibil.

— Cum să nu se observe? E adorabil, are exact zâmbetul dumneavoastră.

— Mulțumesc. Cred că asta înseamnă că vrei să spui că eu sunt adorabil. Trace chicoti văzând expresia deconcertată apărută pe fața ei. Părase foarte speriată atunci când îi deschise

ușa, și acum, el era bucuros s-o vadă mai relaxată. Părul îi începuse să se usuce și cădea în valuri care păreau de mătase. Ar fi dat orice să-și treacă mâna prin părul ei. Îmbrăcămintea ei era foarte decentă, totuși el nu se putu abține să nu se întrebe dacă purta sau nu sutien pe sub tricou.

— Exagerați, domnule Barringer. Ridică privirea de pe tricoul ei, în sus, spre ochii ei frumoși.

— Talia, spuse el, prefăcându-se ofensat, încep să cred că ai ceva împotriva mea. Și știu că nu poate fi adevărat, pentru că tu încă nu mă cunoști.

Ultima propoziție sunase ca o promisiune, se gândi Talia, ca și cum ea ar fi ținut cu tot dinadinsul să-l cunoască mai bine. Își mușcă limba, dar nu replică de data asta.

— Sunteți mai inteligent decât îmi închipuiam, domnule Barringer.

El râse și ea simți că-l urăște pentru că avea simțul umorului. În cazul acesta, mulți bărbați ar fi folosit un ton pompos. În schimb, el se purtase șarmant. Și, în plus, o făcuse să dorească lucruri pe care nu le putea avea, Se întoarse și apăsă clanța ușii aflată în spatele ei.

— Dacă vreți să mă scuzați, trebuie să mă pregătesc să plec la lucru.

Aproape că trecuse de cadrul ușii când el apucă mâna și o ridică până aproape de buze. Talia își simți bătăile inimii oprindu-i-se în gât.

— Sâmbătă seara, Talia. Iar numele meu este Trace. Privirea lui rămase ațintită asupra ochilor ei, în timp ce îi întoarse delicat mâna și își presă buzele calde de mâna ei care pulsa în ritmul bătăilor inimii. Efectul fu ca al unui lichid arzând, revărsat în sângele ei. Când el își slăbi strânsoarea mâinii, ea își retrase repede brațul, rezistând impulsului de a șterge urmele sărutării lui și de a face să dispară efectul acesteia.

— Sâmbătă seară, șopti ea și, în mod miraculos, reuși să treacă de cealaltă parte a ușii, fără să cadă. Îl privi depărtându-se, cu același pas sigur ca și acum paisprezece ani. Mergea exact ca un bărbat care știa ce să facă pentru a obține ceea ce vrea.

— Doar un minut, te rog, Freddie, zise Talia, în timp ce lua o comandă de alimente venită prin fax. După ce notă numărul și tipurile de alimente comandate, calculă mental cât timp ar fi necesar pentru a da curs comenzii.

— Talia, ce muzică vei asculta azi? Aida? întrebă Freddie. Ea se întoarce și îi zâmbi timidului tânăr. Avea o slăbiciune pentru Freddie, probabil pentru că era cam de aceeași vârstă cu fratele ei.

— Da. Ai mai ascultat Verdi. Zâmbetul ei păli când văzu un bărbat pășind în spatele lui Freddie. Trace! Inima începu să-i bată mai repede.

— Cu ce te pot servi astăzi? întrebă ea, reîndreptându-și atenția spre Freddie.

Încercă să nu se gândească la atractivul bărbat blond care, până în acea zi, nu mai intrase niciodată în localul ei. O problemă dificilă, ținând cont de felul în care el o privea.

— Am să iau o ruladă cu carne și o Cola, zise Freddie. Cum te descurci cu faxul? Câteodată mă gândesc că-l folosim mai mult decât telefonul sau poșta.

— Merge perfect. Știi, Kevin m-a bătut la cap să-l cumpăr, iar acum îmi pare bine. În felul acesta nu trebuie să mai vorbesc la telefon atât de mult. În special, când e vorba de comenzi mari. Comenzi mari din partea Corporației Barringer. Ce căuta aici Trace? Expediasse comenzile birourilor principale în fiecare zi, la ora prânzului. Freddie zâmbi.

— Știu eu ce e cu comenzile astea mari. De obicei,

secretarele mă roagă să calculez eu comanda și să ți-o trimit ție. Cred că-și imaginează că, dacă fac pe mesagerul pentru Corporația Barringer, îmi este foarte simplu să iau comenzi pentru masa de prânz, atunci când le duc corespondența. Obosită deja să tot audă numele Barringer, Talia doar zâmbi și îi dădu lui Freddie rulada și băutura.

— Dacă vreodată ai nevoie de ajutor cu faxul, apuse Freddie, în timp ce-și lua comanda din mâinile ei, anunță-mă. Știu să... Era atât de concentrat asupra Taliei, încât dădu cu spatele exact peste Trace.

— Oh, scuzați-mă. Obrajii lui Freddie se colorară într-un roșu aprins. Domnul Barringer, gâfâi el. Talia crezu că aude, de asemenea, și un „O, Doamne”, dar mai încet. Îl compătimi sincer pe Freddie când îl văzu cum se luptă cu cuvintele și cu cravata lui lată, din material ecosez. Îi aruncă o privire rugătoare lui Trace.

El puse o mână sigură pe umărul tânărului.

— Nu-i nicio problemă, Freddie. Probabil nu ar fi trebuit să stau atât de aproape.

Zâmbi complice spre Freddie, ceva în genul: „Noi bărbații trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt”. În plus, ea îți poate distra atenția. Fața lui Freddie se făcu și mai roșie, dacă un asemenea lucru era posibil.

Mormăi ceva neinteligibil și dispăru afară pe ușă. Talia oftă dezgustată.

— Cel puțin să știu ca pe viitor să nu-ți cer vreodată ajutorul.

Încercam doar să-i fac situația ceva mai ușoară. E, în mod evident, îndrăgostit de tine.

— Nu-i adevărat.

— Glumești? Bietul băiat nu și-a putut dezlipi ochii de pe tricoul tău tot timpul cât a stat aici. Și nu pot să cred că a făcut o

pasiune atât de mare pentru cuvântul care e scris pe el.

— Sigur. Iar Dolly Parton este sora mea geamănă. Cunoscându-și foarte bine atât calitățile, cât și defectele corpului ei, Talia își dăduse seama, cu mult timp înainte, că cei de la Playboy nu o să-i bată tot timpul la ușă cu oferte.

Totuși, remarcile lui Trace îi cam zăpăciră gândurile. Iar faptul că ochii lui rămăseseră pironiți asupra cuvântului respectiv nu îmbunătățea deloc situația.

Talia se întoarse pentru a lua o altă comandă venită prin fax.

— Mai este și altceva, domnule Barringer? Nu prea am timp de conversații acum.

Asta nu era într-un totu adevărat. Oamenii care-și luau prânzul aici plecaseră cu câteva minute înainte. Modul impersonal cu care ea îi pronunțase numele îl irită pe Trace. Ar fi vrut să-i vadă buzele pronunțându-i numele. Voia să-i vadă gura atrăgătoare cum forma cuvântul „Trace”. Talia avea ceva împotriva lui, iar el nu avea nici cea mai vagă idee ce ar putea fi acel ceva.

Considerase că o întrebare directă, fără ocolișuri, ar fi cea mai bună soluție, dar ea se purtase prea rece. Se trezi că o plăcea puțin mai mult acum, când își ieșise din fire. Un sărut poate că ar fi rezolvat problema. Ea ar fi luat foc ca un artificiu sau s-ar fi topit în brațele lui. Sau și mai probabil, se gândi el, cu o urmă de ironie, ar fi ridicat unul din cuțitele acelea ascuțite de pe tejghea și l-ar fi folosit asupra lui.

O idee trăsnită i se formă în minte și zâmbi răutăcios. Se strecură în spatele tejghelei, în timp ce era cu spatele la el, și se apropie suficient de mult de ea, încât îi simți căldura trupului.

— Trace, rosti el în urechea ei. Talia se răsuci, surprinsă să-l găsească atât de aproape. De asta eram eu atât de amețită, își spuse ea. Nu din cauza parfumului lui ațâțător. Nu din cauza

ochilor lui verzi și îmbietori. Și cu siguranță, nu din cauza timbrului seducător pe care vocea lui îl are în mod natural.

— Și Dolly Parton e ceva, continuă el, dar tu ești stilul meu: delicată, dar fermă.

Această remarcă intimă o făcu să se simtă prost, totuși îi plăcu să știe că el îi admira corpul. Își dresе glasul și vru să spună ceva, dar el continuă cu o voce joasă, neafectată:

— Mda, ești tocmai bine. Nu prea fermă și suficient de moale pentru a încânta o mână de bărbat. Și pun pariu că ești sensibilă. Probabil că ar trebui să pocnesc doar de două ori din degete. În cameră se făcu deodată foarte cald. Își simți sânii grei și tricoul prea strâns. El stătea prea aproape, totuși era atent să nu o atingă.

Talia înghiți cu greu.

— Ar trebui să...

— Îmi imaginez că ai un gust dulce, de miere sau de înghețată.

Cuvintele lui îi paralizară corzile vocale. Știa că ar fi trebuit să fie îngrozită, dar ea, în mod ciudat, se simțea fermecată de fanteziile lui. Hârtia pe care o ținea în mână căzu jos, iar în minte i se formă o imagine în care gura lui era pe sânii ei.

Sfârcurile se reliefaу prin materialul tricoului și ea își reținu un geamăt.

— Aș vrea să te simt lângă pieptul meu, șopti el. Știi, există ceva la o femeie, când sânii ei dezgoliți și moi se ating de pieptul puternic și gol al unui bărbat, care poate scoate pe cineva din minți.

Prin mintea ei se succedau imagini ca într-un film, una mai erotică decât cealaltă: pieptul muscular al lui Trace, sânii ei excitați, mângâieri, sărutări. Cu toate că ea nu-i văzuse niciodată pieptul, era sigură că e puternic și muscular. Respirația ei veni

în izbucniri scurte. Genunchii i se înmuiară.

El se apropie mai mult de ea, ochii lui privindu-i atent fața. Ea îi simți puterea de atracție, dar nu se simțea deloc bine știind că tortura lui verbală îl pusese în această poziție. Făcuse să apară o simțire intensă înăuntrul ei și-n toate locurile ei secrete pulsa viața. Într-un anume colț foarte îndepărtat al minții, ea știa că ar trebui să-l respingă. Pieptul lui îi atinse sânii. Nu ar fi deranjat-o dacă ar fi fost posibil să geamă acum.

— Talia, ai auzit vreodată că mai mult decât gura...

— Încetează, spuse ea, încet, și își acoperi gura cu mâna. Șopti, scuturând din cap: Suntem într-un local public. Pentru numele lui Dumnezeu, ce dorești de la mine?

El se gândi o clipă.

— Nu e suficient timp să-ți răspund complet la această întrebare. Apucă mâna ei și o sărută. În plus, tu nu ești încă pregătită. Iar eu nu mă grăbesc niciodată.

Lăsa să cadă mâna ei care frigea și se dădu un pas înapoi.

— Am servit deja prânzul. Am trecut pe aici doar să-ți spun că nu ne vom mai întâlni cu membrii clubului, sâmbătă seară. Talia se simți ca și cum el vorbea pentru urechile altcuiva. Încercă disperată să țină pasul cu el. Clubul, spusese ceva despre club.

— Sâmbătă seară? întrebă ea.

— Da. Păru încântat de zăpăceala ei. Pentru că sunt nevoit să plec din oraș, a trebuit să amân întâlnirea pentru sâmbătă viitoare. Ești de acord pentru săptămâna următoare?

— Nu știu, probabil că un alt membru al comitetului ar putea...

— Haide, Talia, doar ai mai trecut o dată prin asta. Nimeni altul nu va veni.

Într-o stare totală de confuzie, determinată de aerul lui nonșalant, Talia se întoarse cu spatele la el și începu să taie felii

o ruladă, cu mișcări scurte și tremurate.

— Ei bine, poate că nu vreau să merg. Poate că nu mai am încredere în tine după ce tu... Se opri frustrată.

— După ce eu, ce? întrebă el, cu un ton mult prea inocent.

Ea numără până la zece. Fierbea de furie, dar se simțea și stârnită.

— După felul în care mi-ai vorbit.

— Am spus ceva care te-a speriat? Te-am insultat? Se insinuă din nou lângă ea și Talia simți spațiul din jurul ei micșorându-se. Spuneam doar adevărul. Nu poți blama un bărbat pentru asta. Și de fapt, ai mai multe motive să te încrezi în mine dacă spun adevărul. Ea începu să dea din cap.

— Ești sigur că nu ești avocat? El îi adresă un zâmbet de simpatie.

— Sunt licențiat în drept, dar, de când conduc, afacerile familiei, nu mai practic.

Nu mai practici? se întrebă ea. M-ai fi putut păcăli. Voia ca el să plece de acolo, pentru a-și putea recâștiga echilibrul să renunț acum ar fi cel puțin rău dintre două rele, își zise.

— La ce oră sâmbătă viitoare?

— La aceeași oră. Șase fix, în hol. Vom lua cina cu cele două domnișoare Fitzgerald. Ea încuviință din cap.

— Voi fi acolo. Se întoarce să-l privească cum se îndrepta cu pași mari spre ușă. Chiar înainte de a ieși, el se întoarce.

— Apropo, ai scris pe bluză un cuvânt extraordinar.

Talia își petrecu o mare parte a săptămânii care urmă, întrebându-se care era acel lucru pe care-l poseda și care îi îngăduia lui Trace să-i vorbească într-o manieră așa de intimă. Și la urma urmei, ce avea el atât de special de își permitea să vorbească în felul acesta? Cum nu putu găsi niciun răspuns potrivit, dădu din mâini a zădărnice și jură să se gândească la orice altceva și nu la Trace Barringer. Dacă atunci când totuși își

amintea de el, inima începea să-i bată mai repede, ea nu o băga în seamă. Dacă imaginea privirii lui arzătoare o chinuia ziua și noaptea, ea o împingea deoparte. Dar în cele mai adânci, cele mai chinuitoare gânduri ale ei, își amintea de analiza lui minuțioasă asupra sânilor ei și îi răspundea cu aceeași monedă. În cursul excursiei de o zi pe care o făcu la Richmond, se hotărî asupra unei noi rochii și a unui nou parfum francezesc.

Alesese o rochie albă, moale, cu un guler bogat. Aceasta se mula perfect pe formele ei zvelte, punându-i în evidență feminitatea, și-i acoperea genunchii, lăsând descoperite gambele ei lungi.

Când întrebă vânzătoarea care era traducerea cuvântului de pe sticluta de parfum, femeia mai în vârstă avu o licărire răutăcioasă în priviri. Citi cuvântul de două silabe, scris cu înflorituri: „Extaz”.

Speriată, Talia fu recunoscătoare culorii naturale a tenului ei, care ascundea roșeața. Altfel, acum obraji ei ar fi fost în flăcări. Se consolă la gândul că cel puțin putea păstra această informație doar pentru ea.

Și sosi sâmbătă seara, înainte ca ea să fie suficient pregătită sufletește pentru a îndura o cină la club, în compania lui Trace. Toaleta cea nouă o făcea să se simtă mai încrezătoare, iar parfumul îi accentua feminitatea și senzualitatea.

Totuși, când se gândi la cele două doamne cu care trebuiau să ia masa în această seară, își simți stomacul contractându-se de nervozitate.

În mintea Taliei apăru imaginea a doua matroane, cu ochi de vultur care îi analizau atent fiecare cusătură a rochiei, fiecare bijuterie și fiecare fir de păr. Ca un gest de sfidare, își lăsase părul să-i cadă pe umeri.

Își ruja buzele trandafirii pentru a doua oară, când sună telefonul. Simți din nou o crampă în stomac. Era oare Trace?

— Bună, mica mea Italie, auzi ea o voce bărbătească, în momentul în care ridică receptorul, cum o viață în prima linie?

Talia zâmbi. Porecla asta fusese o sursă de tortură de-a lungul anilor petrecuți în școala elementară. Singura persoană care avea voie să o cheme așa era Kevin.

— Mergi pe un drum periculos, frățioare. Știi ce părere am eu despre numele ăsta. Dar se apropia săptămâna de examene și probabil emoțiile ți-au luat, parțial, capacitatea de a judeca clar. De data asta te iert. Și am observat că mă chemi Italia” doar când ești la mai mult de o lungime de braț de mine.

Kevin râse.

— Mda, îmi place fața mea așa cum este. Și la fel, îți plac toate femeile din Massachusetts. Își controlează ceasul. Deci, care e motivul pentru care mă suni într-o sâmbătă seara? În scurta pauză ce urmă și-l închipui ridicându-și umerii lui largi.

— Voiam doar să știu ce mai faci. Și să te anunț că, în săptămâna de după examene, plec într-o excursie în Vermont, împreună cu câțiva dintre colegii mei de dormitor. Ai ceva împotrivă? Talia simți trezindu-se în ea amintiri de mult uitate.

Kevin avusese dintotdeauna abilitatea unică de a face din ea o persoană complet lipsită de apărare.

— O să-mi fie dor de tine, dar mă bucur că mai ieși undeva să te distrezi.

Cum e viața la facultate?

— Semestrul acesta a fost dur. Institutul de aici nu și-a câștigat renumele de a fi cea mai bună școală de ingineri, lăsându-și studenții să șomeze. Ea își puse în gând să nu uite să-i trimită un pachet cu prăjituri, iar apoi spuse:

— Pari obosit. Ești îngrijorat în legătură cu examenele?

— Nu, dar voi fi mai fericit la vară. Făcu o pauză. Ascultă, Tal, am aici un prieten care e profesor. Predă matematica, i-am vorbit despre tine și i-am arătat o fotografie...

— Oprește-te aici, Kevin. Dacă începi să joci așa, o parte mult mai mare din fața ta va fi în pericol. Știa că fratele ei se simțea vinovat pentru că ea nu avusese nicio întâlnire serioasă cu un bărbat, pe toată durata cât el făcuse liceul. Și de când tot ea era cea care îi plătea și facultatea, el se simțea obligat să-i prezinte persoane din alte zone, decât cele care erau sub influența celor din familia Barringer. Mă descurc, adăugă ea. Și de fapt, mă pregătesc ca, în cinci minute, să plec la club.

Kevin scoase un fluierat ușor.

— Cine-i norocosul? Talia se uită într-o parte, dezgustată. Nimerise exact în cuibul de viespi.

— De fapt, face parte din acțiunile pentru Fundația bolnavilor pulmonari. Mă întâlnesc cu câteva persoane la cină.

— Cunosce pe cineva? Uitându-se lung la unghiile ei îngrijite, Talia făcu o grimasă, Kevin ar putea fi prezent la unele dintre activitățile fundației, așa că mai bine lăsa totul la o parte și îi spunea acum.

— Trace Barringer. Tăcerea fu grea, plină de amintiri dureroase. Talia își simți inima palpitând și continuă repede:

— Nu este cu adevărat o întâlnire, Kevin. Din anumite motive, pe care eu nu le înțeleg, Trace Barringer a fost foarte insistent în privința asta. Am încercat să-l refuz, dar el m-a luat cu ideea de a implica fabrica în toată afacerea. Dacă ar fi fost după mine, i-aș fi spus să-și ia tălpășița, dar Corporația Barringer este unul dintre cei mai mari contribuabili ai noștri. Când termină cu explicațiile, parcă nu mai avea aer și se simți incredibil de vinovată și neloială.

Cum Kevin nu răspunse imediat, ea continuă:

— Ascultă, dacă te deranjează chiar atât de mult, îmi voi da demisia din comitet.

Se auzi un oftat.

— Nu. Am fost surprins pentru o clipă. Probabil că nimeni

nu face mai mult pentru Fundația bolnavilor pulmonari decât faci tu, Talia. Mama ar fi mândră de tine pentru ceea ce faci. De fapt, Trace este singurul Barringer care nu a fost implicat în mica mea problemă în legătură cu ei.

Val obișnuia să-mi vorbească mult despre el. Întotdeauna spunea că el...

Talia așteptă încordată sfârșitul propoziției Kevin se referea foarte rar la Valerie Barringer și nu vorbise despre ea mai deloc nici atunci, cu ani în urmă, când devenise foarte infatuat că era prieten cu ea.

— Să ai grijă să-ți ții ochii deschiși, o avertiză Kevin, cu o voce mult mai matură decât vârsta pe care-o avea. Am învățat, într-un mod foarte dur, că nu trebuie să avem încredere în cei cu numele Barringer. Apoi tonul lui se făcu mai blând. Te văd peste câteva săptămâni, surioară. Și am să-ți aduc, în chip de cadou, un tip frumos, înalt, brunet și inteligent. Tipii din familia Barringer sunt răsuflați pentru tine. Te iubesc.

— Te iubesc, șopti ea spre telefonul în care se auzea deja tonul și încercă să arate mai mult entuziasm pentru cadoul „înalt și brunet” al lui Kevin. Din păcate, era mult mai intrigată în legătură cu un anumit bărbat blond, cu ochii verzi. Oftă și întinse mâna după chei. Talia își conduse mașina spre *Clubul Hidden Hills*, alternând momente în care ba se blestema ba încerca să se auto încurajeze. Coborî din Datsun-ul ei paradiat și aruncă un zâmbet scurt spre omul din parcare, care aștepta în spatele ei, cu o expresie de uluială pe față. Lăsă cheile să cadă în mâna bărbatului mai în vârstă și-i spuse:

— Fii atent cu ea, bara din față e puțin deplasată.

Când ridică privirea și văzu coloanele albe care încadrau intrarea grandioasă a clădirii clubului, cum o cuprinde un tremur neplăcut. Diferențele dintre stilul de viață al lui Trace Barringer și al ei deveniră dintr-odată acute. Cu ocazia ultimei ei întâlniri,

frecventase un curs de mini-golf. Înainte de asta, învățase să joace popice. Cea mai aventuroasă întâlnire pe care o avusese în ultimul an implicase o excursie la Richmond, pentru vedea un meci de baseball. Și în timp ce se distra privind jocul, ar fi dat orice să audieze o operă.

Operă și balet. Cluburi și cine elegante; aceasta era viața lui Trace. A ei, șuncă și salam. Totuși, Talia nu ajunsese la vârsta de douăzeci și șase de ani fără o mare doză de practică. Acest club va aduce probabil Fundației bolnavilor pulmonari o ofertă generoasă. Își înlătură temerile că aici s-ar simți ca un pește pe uscat și începu să urce treptele. Înclină scurt din cap spre portar și șopti pentru sine: Asta o fac pentru tine, mamă. Pășii pe covorul roșu, traversând foaierul, și tocmai se îndrepta spre un birou, ca să întrebe în ce direcție trebuia să o apuce pentru a ajunge în hol, când simți o mână apucând-o de braț.

— Așteaptă, Italia, murmură o voce familiară, chiar lângă ea.

CAPITOLUL 3

Talia se întoarse și se holbă la Trace. Inima îi fu cuprinsă de dezamăgire când văzu că el arăta superb. Sperase că, între timp, i-au apărut niște negi. Un bărbat care arăta atât de bine, un bărbat inteligent, sănătos și cu o încredere nemăsurată în forțele proprii, avea nevoie de câteva puncte care să-l aducă în rând cu ceilalți reprezentanți ai sexului masculin. Iar ea, cu siguranță, nu observase niciun defect la el. Umerii și pieptul său impresionant erau acoperiți de un sacou de mătase, de o nuanță închisă, iar pantalonii, bine croiți, veneau perfect pe picioarele lui lungi. Lumina se reflecta în părul lui deschis la culoare, iar ochii verzi îi licăreau amuzați. Ce găsea oare atât de amuzant, se întrebă ea, apoi își aminti de felul în care o strigase.

— Cine ți-a spus asta? întrebă ea, în timp ce se îndreptau spre hol.

— Unul dintre supraveghetorii de la fabrica când am amintit de planurile mele în legătură cu Fundația bolnavilor pulmonari, el, ca din întâmplare, mi-a pasat informația. Zâmbind ironic, Trace deschise ușa de bronz și sticlă care dădea spre hol. Mi s-a părut... interesantă.

— Nu te-ai uitat din întâmplare și la nasul individului?

Mirat, Trace se gândi la asta în timp ce lua loc la o măsuță rotundă.

— Acum, că ai adus vorba, nasul lui Don o puțin coroiat. Dar de ce întrebi?

Talia zâmbi.

— Am fost coleg de școală cu Don. Este soțul celei mai bune dintre prietenele mele. Dar avea obiceiul acesta enervant de a mă tachina. L-am avertizat să înceteze. Trace observă sclipirea de indignare din ochii ei și fu pătruns de personalitatea ei puternică. După o altă săptămână nefructuoasă, irosită,

încercând în van să câștige custodia asupra fiului său, Talia i se părea ca o porție de aer proaspăt.

— În afară de familia mea, continuă ea, el e singura persoană care-mi spune „Italia” în față, de când am terminat clasa a șaptea. Am fost nevoită să-l lovesc în nas, ca să înceteze. Imaginând-o pe Talia, tânără și sălbatică, și gândindu-se la văicăreala lui Don, după lovitură, Trace scăpă un hohot de râs și se simți dintr-odată destins.

— Doriți ceva de la bar? întrebă o chelneriță. Scotch, simplu, spuse Trace, apoi se întoarse spre Talia.

— Voi lua o *Bloody Mary*. Până ce le sosiră băuturile comandate, Trace o observă cum privea de jur-împrejurul camerei, cu o curiozitate atent disimulată. Spaima păru să-i întunece privirea și ea își mușcă buza.

— Și deci, cum de ți-a pus mama ta numele Talia? întrebă el, în efortul de a o face să revină la starea de spirit de dinainte. Ea se întoarse spre el și expresia mohorâtă îi dispăru.

— Bunica mea a murit în Italia, cu o săptămână înainte de a mă naște eu. Mama a fost atât de distrusă, încât nu a putut fi prezentă la înmormântare. Și deși bunicii mele îi plăcea America, prima ei dragoste a rămas Italia. Îi spunea întotdeauna mamei mele să nu uite niciodată Italia. Ea făcu o pauză când chelnerița așeză băuturile pe masă, după care continuă: Când mama a venit prima oară cu ideea de a-mi pune numele după țara natală a bunicii mele, tata a crezut că ea își pierduse mințile de supărare. Dar, până la urmă, a acceptat ideea, sperând că ea își va schimba părerea în momentul când va trebui completat certificatul de naștere.

Talia zâmbi și-și plimbă degetul pe marginea paharului apoi adăugă: Nu și-a schimbat-o, sunt bucuroasă că bunica mea nu s-a născut în Turcia.

Trace zâmbi și-i urmări mișcarea degetului în jurul

paharului.

— Îmi imaginez că multe alte nasuri ar fi fost sparte.

Măinile ei sunt mici, se gândi el, dar par îndemânatice. Nu avea unghiile vopsite cu oja și, totuși, sunt feminine. Probabil datorită felului în care se mișcă atunci când vorbește. Ea urmări cu degetul o picătură care se prelingea pe pahar, iar el își simți gâtul înțepenit. Uimitor cât de senzual părea acest gest.

— La ce te uiți așa? întrebă ea. Dădu pe gât o gură de scotch. Se gândi ce răspuns să-i dea și alese să-i spună adevărul:

— Mă uitam cum îți miști mâna și degetele. Mi le imaginam într-o situație diferită.

Mâna ei înțepeni dintr-odată. Apucă paharul și sorbi o înghițitură. El era sigură că ea își amintea cuvintele admirative despre sânii ei și ar fi vrut să continue de unde rămăsese atunci. Își închipui că, totuși, așa ceva ar fi fost imposibil într-un restaurant. Cu o față inexpresivă, ea spuse:

— Deci, cu cine ne întâlnim astă-seară? Înțelesese ambele întrebări, cea rostită și cea nerostită. Ea dorea să mențină conversația pur platonice și el putea să accepte asta.

— Cu două surori celibatare, membre fondatoare ale clubului, Martha și Prudence Fitzgerald.

— Oh! Tonul ei îl făcu să o privească atent. Ceea ce văzu îl surprinse. Avea o privire absolut îngrozită. Această constatare îl făcu să-și dea seama că era nervoasă. N-ar fi crezut că este posibil. Părea atât de nestăpânită.

— Stai, că nu e chiar atât de rău, zise el. Singura problemă e că amândouă au memorie de elefant. Prudence nu scapă niciodată ocazia să scoată la iveală incidente jenante din copilăria mea.

— Membre fondatoare ale clubului, repetă Talia, distrusă.

Memorie de elefant, cu alte cuvinte, dacă o să vărs vinul sau o să-mi scape furculița din mână, nu mi-o vor ierta

niciodată.

— Absolut niciodată, spuse el vesel. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Vor fi mult prea ocupate să-ți povestească despre mine. Nu cred că le-ai mai întâlnit, adăugă el, încurajator. Când ea scutura din cap, el scoase un oftat greu. Speram ca tu să-mi poți împărtăși entuziasmul.

Atitudinea lui glumeață smulse un zâmbet din partea ei. El luă asta ca o încurajare pentru a se muta în sala unde trebuiau să servească cina. După ce își termină scotch-ul, se sculă în picioare și o ajută să se ridice.

— Haide, este timpul să intrăm în tranșee. Apropo, arăți extraordinar. Ferește-ți picioarele de privirea mea, ca să am cât de cât șansa de a vorbi coerent.

O oră mai târziu, Talia se amuza copios. Deși cu purtări alese, pretențioase, cele două femei în vârstă insistară să fie chemate pe numele mic. De asemenea, își exprimară interesul de a oferi ajutor fundației. Iar conversația a fost dominată de istorioare, despre Trace. Prudence își scutură părul alb și pufos și cotcodăci:

— Da, Trace a avut cea mai grea formă de boală de piele în primele șase luni de viață. Mama lui aproape că a făcut o criză. Trace captă privirea Taliei care avea o expresie de mare suferință. Ea îi răspunse cu un râset.

— Oh, cred că atunci când a avut vărsat de vânt a fost mult mai rău, spuse Martha.

La urma urmei, nu a putut îmbrăca nimic, timp de trei zile. Cele două surori continuă cu vrute și nevrute, fiecare dintre ele încercând să completeze amintirile celeilalte. După cea de-a zecea poveste, Talia a fost nevoită să admire indulgența lui Trace față de ele.

— Și apoi, zise Prudence, a fost incidentul acela cu iedera otrăvitoare. Și începu să expună amănunțit acel eveniment. Talia

zâmbi machiavelic și se aplecă spre el.

— Gândește-te o clipă, șopti ea, dacă ai fi fost afară, ai fi putut țipa fără ca cineva să audă. Pe sub masă, el îi apucă mâna și o strânse ușor, avertizând-o. Cu toate că o privea încruntat, ea observă că-și ascundea cu greu un zâmbet.

Ei i se păru neobișnuit faptul că putea să se ralieze atât de bine sentimentelor lui.

I se păru și mai ciudat felul în care se studiaseră unul pe celălalt, de-a lungul întregii seri. Privirile lor spuneau: „Îmi place” și”, Aș vrea să te cunosc mai bine”. În ciuda resentimentelor față de cei din familia Barringer, ea nu putea rezista sex-appeal-ului lui Trace.

Talia îi îngădui să o țină de mână, făcându-i plăcere senzația trezită de mâna ei pierdută în mâna lui. Nu era o mână de muncitor. Pielea era fină, unghiile bine îngrijite. Dar era o mână puternică. Îi mângâie cu degetul încheietura mâinii și simți un fior coborându-i pe șira spinării.

Aruncându-i o privire scurtă, întrezări în ochii lui aceeași curiozitate pe care o împărtășea și ea. Degetul lui abil alunecă într-o mângâiere care o făcu să simtă o strângere în stomac. Îi observa surprinderea, nu-și putu da seama cum realizase el acest lucru. Mâini abile, ochi inteligenți. Își coborî privirea spre gura lui, neputând să se abțină de a-și pune întrebarea de ce o făcea. O întrebare din partea lui Prudence le atrasa din nou atenția spre cele două surori.

— Da, răspunse Trace, ambii mei părinți sunt... Talia își trecu degetul peste palma lui. El își înghiți cuvintele și îi aruncă o privire amenințătoare... Da sunt bine.

Tata... Îi ignoră privirea și îi răsfiră degetele. De data aceasta, el se uită la ea cu ochii mijiți, privirea lui însemnând foarte clar: „Vei plăti”. Apoi îi strivi degetele într-ale sale.

— Tata joacă golf în fiecare zi. Și-a revenit aproape

complet după cel de-al doilea atac de inimă. Talia zâmbi. Aflase ceva nou despre Trace în seara aceea. Mâinile lui erau foarte sensibile. Și nu-i plăcea să piardă controlul asupra unei situații.

— Trace, se auzi o voce de bărbat. Trace privi în sus și îi observă pe fratele lui mai mic și pe soția acestuia, apropiindu-se de masa lor.

— Philip, Cynthia, ce vă aduce aici? Mâna lui strânse automat mâna Taliei, când ea încercă să se elibereze. Vrând să evite un meci de box pe sub masă, îi lăsă totuși mâna liberă. În timp ce surorile îi salutau pe Philip și pe soția lui, el îi fură o privire Taliei. Umerii ei înțepeniseră și avea o expresie înghețată. Dar ochii îi ardeau cu o așa emoție vie, încât el deveni sigur că făcea un mare efort să se controleze. După ce se întrețină puțin cu cele două surori, Philip se întoarse spre Talia. Trace observă cu uimire cum Philip, un exemplu de individ care nu-și exterioriza emoțiile, păli. Vrând să vină în sprijinul fratelui său, Trace se ridică în picioare.

— Talia McKenzie, acesta este fratele meu, Philip, și ea e soția lui, Cynthia. Talia conduce activitatea Fundației bolnavilor pulmonari. Philip încuviință din cap și își îndreptă gulerul. Talia se ridică, țeapănă, și spuse printre dinți:

— Ne cunoaștem. Trace își mută privirea consternat de la Philip la Talia. O presimțire urâtă începu să-l roadă.

— Oh, deci vă cunoașteți. Talia nu-l învrednici cu nicio privire, însă își aținti ochii asupra lui Philip ca asupra unei prăzi.

— Ne-am cunoscut acum șase ani. Chiar și Cynthia păru să sesizeze tensiunea. Își strecură mâna, cu o manichiură elegantă, pe sub brațul îndoit al lui Philip.

— Philip lucrează la biroul de avocatură al tatălui meu, de anul trecut, după căsătoria noastră, spuse Cynthia. Îi zâmbi soțului ei. Așteptăm lucruri mari din partea lui. Să nu vă surprindă dacă îl veți vedea implicat în politică.

— Politică! Talia ridică din sprâncene. Pe mine, într-un anume fel, nu mă surprinde.

Philip dădu din nou din cap, dar Trace observă că evita să o privească în ochi pe Talia. Philip își dresе glasul.

— Ce mai face Kevin?

— Este în anul întâi la un institut de inginerie din Massachusetts. Mândria ei parcă explodează. A obținut o bursă academică și a fost în atenția decanului în fiecare semestru.

— Deci, e în regulă? întrebă Philip, părănd ușurat. O mare emoție crescuse în Talia, în tăcerea lungă care urmă. Își alegea cu grijă cuvintele ei spuse:

— Nedreptatea provoacă lucruri ciudate oamenilor. Pentru că ești avocat, sunt sigură că știi totul despre asta. Unele răni nu se vindecă niciodată.

Trace era uluit. Încercarea de a urmări conversația, cu toate înțelesurile ei nerostite, era ca și cum ar fi cutezat să alerge pe un câmp de orez. La început se întrebase dacă Talia și Philip avuseseră o legătură romantică. Erau cam de aceeași vârstă, Philip nu avea nicio problemă în a atrage femeile, iar Talia era genul de femeie care făcea un bărbat să-și dea seama că există și o latură sexuală a vieții lui. Acum, după toată această discuție despre Kevin, nu mai era așa sigur.

— A fost o plăcere să vă întâlnesc, spuse Talia celor două surori, apoi își luă poșeta.

Vă rog să ne anunțați dacă hotărâți ceva în legătură cu Fundația bolnavilor pulmonari. Mulțumesc încă o dată. Înclină capul în direcția lui Trace. Noapte bună. El o privi încruntat. În clipa în care Talia se îndreptă spre ușă, o reținu de braț.

— Așteaptă, încă nu am terminat. Ea își eliberă brațul.

— Trebuie să plec. Mulțumesc pentru cină. Trace își reprimă frustrarea, văzându-i expresia goală, rece și manierele politicoase. În ciuda poziției ei ferme, ochii o trădau că ea

trecuse printr-un război și îl pierduse.

— Am să te caut, zise el. Totodată, își jură să dea de capăt lucrurilor petrecute între Talia McKenzie și fratele lui. O privi cum se depărta și se întoarse spre Philip.

— Vreau să vorbesc cu tine. Philip clătină din cap.

— Nu e nevoie, Trace. Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit. Cynthia și cu mine tocmai plecam. Dar, Trace observă că Philip evita privirea lui. Ar fi dorit să insiste, însă nici timpul și nici locul nu erau cele mai potrivite. Oricum, când voia ceva, știa că va obține toate informațiile de care avea nevoie. Renunță, pentru moment, și le conduse pe cele două surori Fitzgerald la taxi.

Câteva minute mai târziu, își scutură cu mâna picăturile de ploaie de pe pardesiu și porni puternicul motor care echipa mașina sa Corvette. Începu să mediteze la relațiile tensionate dintre Talia și fratele lui, în timp ce se îndrepta spre pavilionul pentru oaspeți, situat pe proprietatea părinților lui. Imaginea celor doi, împreună, trezi în el un răspuns foarte neplăcut. O dorea pe Talia doar pentru el.

De când o văzuse pentru prima oară, ceva înăuntrul lui se schimbase. Nu pentru că ar fi fost cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise. Fosta lui soție era, convențional, mai frumoasă. Dar fosta lui soție nu ar fi putut să exprime o emoție sinceră nici dacă ar fi mușcat-o ceva de picior.

Era vorba de fața deschisă a Taliei, de ochii ei grăitori, sinceri și frumoși. Asta nu însemna că ea nu ar fi putut folosi cuvinte care să mintă. Dar, intuitiv, era sigur că fața ei nu putea minți. După parada de răceală, stăpânire de sine și siguranță, cum o cunoscuse pe Talia în ultimii câțiva ani, acum îi apăruse ca o...

Își întrerupse gândurile brusc când auzi un zgomot puternic. Mașina derapă violent spre stânga.

— La dracu'! Încercând să mențină controlul, încetini și

trase cu forță de volan, pentru a repune vehiculul pe partea dreaptă a drumului. Reuși, dar avu o senzație de scufundare atunci când identifica adevărata problemă.

Schimbă direcția mașinii pentru a intra în curbă. Ploua în rafale, în depărtare se vedeau licărind niște lumini de faruri, iar Trace trebui să accepte ideea că avea o pană de cauciuc.

Talia avu nevoie de zece minute în camera de toaletă, pentru a-și veni în fire după emoțiile prin care trecuse. Nu se așteptase să-l vadă pe Philip Barringer în seara aceea. Iar când își reaminti întâlnirea, se imagină pe sine cu mâinile în jurul gâtului lui. Își impuse, însă, să nu-l ucidă în văzul tuturor. Își spuse că era timpul să plece acasă. Să uite familia Barringer. Dar „când scoase mașina din parcare, revăzu în minte, cu o claritate de cristal, evenimentele petrecute cu șase ani înainte. Îl avertizase pe Kevin să fie atent cu Philip Barringer. Dar Kevin era tânăr, naiv și îndrăgostit. Își aduse aminte de panica și frica ce o cuprinsese când a primit telefonul șerifului și când l-a găsit pe fratele ei, înspăimântat, la închisoare. Iar apoi a fost întâlnirea aceea ridicolă cu avocatul numit din oficiu.

Acesta a găsit câteva mici dovezi în sprijinul apărării lui Kevin și i-a sfătuit să apeleze la clemența judecătorilor. Talia a fost suficient de naivă pentru a găsi o altă situație. Înghițindu-și mândria, a implorat familia Barringer să renunțe la acuzații. Aceasta a cedat cu mare greutate rugămintelor ei, impunându-i lui Kevin niște condiții foarte dure. Aceste condiții care includeau trimiterea lui Kevin pe o perioadă de trei luni la o școală de reeducare, atât de mizerabilă și de violentă, încât ieșise aproape mort de acolo le-au schimbat în mod irevocabil cursul vieții.

Talia nu a reușit să scape de sentimentul de vinovăție care o măcina pentru că acceptase manevrele legale ale lui Barringer.

Dar cea mai tragică pierdere, rezultată din toată acea

mizerie, a fost sfârșitul credinței lui Kevin în nevinovăție. Adolescentul tânăr și mereu plin de voie bună dispăruse și, indiferent ce încercase Talia, nimic nu l-a putut aduce înapoi.

Probabil că, dacă ea ar fi dispus de mai multe informații, totul s-ar fi terminat altfel. Poate că, dacă nu ar fi fost atât de stresată de ideea de a-și face ordine în propria ei viață, ar fi reușit să prevină ceea ce s-a întâmplat. O mie de „dacă” îi treceau prin minte, de fiecare dată când își reamintea.

Talia își scutură capul și își concentrează atenția asupra nopții ploioase. Vremea deprimantă se potrivea cu starea ei de spirit. Își miji ochii când reperă pe marginea drumului o mașină și, lângă ea, un bărbat care încerca să schimbe o roată. O Corvette, observă ea. Era normal, se gândi cu o ciudă neobișnuită, ca proprietarul unui astfel de vehicul să trebuiască să schimbe un cauciuc în mijlocul unei ploi torențiale. Totuși, conștiința nu-i permise să treacă mai departe.

Cu toate că nu ar fi luat un străin în mașină, ar fi putut da un telefon în numele lui, când ajungea acasă. Opri și se aplecă să deschidă geamul din partea dreaptă a mașinii. Bărbatul se întoarse imediat cu fața și ea făcu ochii mari, surprinsă, când văzu că era Trace. În primul moment, a fost tentată să ridice geamul și să accelereze, dar vederea capului și hainelor lui ude learcă trezi în ea un dram de simpatie. Oftă.

— Domnule Barringer, urcați, vă duc până acasă. El se apropie. De mașină.

— Talia! spuse uimit.

— Grăbiți-vă, zise ea. Dacă tot era obligată să facă o faptă bună, voia să termine cât mai repede. Aruncă o privire scurtă în spate, spre prețioasa sa mașină, și făcu o pauză.

— Nu vreau să o las aici, în drum. Nu o să-mi ia mai mult de câteva minute.

Talia își roti ochii, dezgustată. Bărbații și mașinile lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o poți ridica de aici. Mâine dimineață, înainte de cântatul cocoșilor. Până atunci, nu i se va întâmpla nimic prețioasei tale mașini.

Nimeni nu ar risca să moară afară, într-o noapte ca asta, dacă e cât de cât inteligent. El mai ezită un moment, după care încuviință din cap.

— Bine, o mut puțin mai încolo, pe dâmb. Sunt înapoi într-un minut.

În timp ce el muta mașina, Talia privi în oglinda retrovizoare după eventualele mașini care puteau trece. Evident, nu era niciuna. Trace își scoase haina sport din mașină, verifică portierele și sări în Datsun-ul Taliei.

Umerii lui erau mai largi decât crezuse ea. De fapt, întregul corp era mai masiv. Ea simți ceva greu contractându-i stomacul. Cămașa lui udă se mula perfect pe musculatura impresionantă a pieptului, spatelui și a brațelor.

Înghiți în sec și își ridică privirea spre fața lui.

Trace schiță un zâmbet și privirea lui intensă coborî spre rochia ei udă.

— Apropo de inteligență... Făcând o mișcare din cap, ea porni mașina.

— Nu am nevoie de nimeni să-mi usuce hainele. Nu-i plăcuse felul în care ochii lui zăboviseră pe rochia ei. Nu știu unde locuiești. Va trebui să-mi arăți direcția.

El oftă și se așeză relaxat în scaun.

— Nu am avut încă timp să-mi găsesc o casă. Așa că stau în casa de oaspeți, pe proprietatea părinților mei. Grozavă direcție, se gândi ea. El presupuse că toți cei ce locuiau în orașul Barringer trebuiau să știe unde stau părinții lui, pentru că, probabil, toți știau.

— Sunt surprins că-l cunoști pe Philip, rosti el. Ea înțepeni și răspunse cu grijă:

— Este cu un an mai mic decât mine, am fost la același liceu. Acesta era un lucru adevărat, dar ea nu vorbise niciodată cu Philip în școală.

— Philip a avut întotdeauna trecere la femei. Cred că petrece mai mult timp jonglând cu întâlnirile, decât cu orice altceva. Acesta e felul lui.

Ea îi compară în minte pe cei doi frați și conchise că prefera unghiurile sculptate ale feței lui Trace trăsăturilor rotunde ale lui Philip. Totuși, multe femei ar găsi irezistibile părul blond al lui Philip și șarmul lui stăpânit.

— E destul de arătos, zise ea. Dacă îți place genul.

— Ce gen?

— E foarte calculat.

— Ce vrei să spui? Ea oftă.

— E puțin prea calculat. Nu pot vedea un tip cu el făcând lucruri ieșite din comun.

Asta mă face să mă întreb cum este cu adevărat în interior. La urma urmei, nimeni nu e perfect. Trace chicoti.

— Ca să vezi! Își îndreaptă privirea spre el și îl văzu clătinând din cap. Credeam că a păcălit pe toată lumea. Dorind să înceteze discuția pe această temă, Talia fu bucuroasă când îi apăru în față intrarea spre proprietățile Barringer. Frână pentru a putea lua curba.

— Pe care drum o iau spre casa de oaspeți? întrebă ea, când ajunse la o intersecție.

— La dreapta. Și deci, care este genul Taliei? o întrebă el, fără a-i da timp de gândire. Lasă-mă să ghicesc. Un tip cinstit, muncitor, care adoră bucătăria italiană și care e de acord ca tu să porți atâția cercei.

Talia își simți obrajii fierbinți și se gândi că, în curând, îl va părăsi în fața treptelor casei sale. Era o ființă plină de bun-simț, dar își îngăduise câteva excentricități, printre care și

faptul că purta mai mulți cercei într-o ureche.

Considerase aceasta ca o exprimare inofensivă a individualității ei.

— Da, muncitor și cinstit. Iar cerceii nu sunt niște articole uzuale. Și dacă cineva decide că mă vrea pentru spaghetele mele, atunci va avea probleme. În familie, Kevin este cel care gătește spaghete. Aș putea găti și eu, dar am făcut o pasiune pentru mâncarea chinezească. Opri în fața cabanei.

— Am ajuns. Casă, dulce casă. În lumina difuză dată de felinarul atârnat la intrarea în cabană, Trace putu să observe expresia de așteptare de pe fața ei. Ea, cu siguranță, ar fi vrut ca el să dispară undeva, în noapte. Dar Trace ajunsese să simtă o aversiune fățișă față de împrejurările ratate.

— Intră înăuntru să bei ceva. Poți să te și usuci.

— O să mă usuc acasă.

— Încearcă să iei asta ca o mică dovadă a aprecierii mele. Ieși din mașină și o înconjură până ajunse la portiera ei, pe care o deschise cu un gest elegant.

Remarcând expresia ei neîncrezătoare, Trace zâmbi.

— Dacă acesta nu ți se pare un motiv bun, încearcă să o iei ca pe o modalitate de a evita pe viitor orice hărțuială din partea mea.

— Pot să am asta în scris?

— Desigur, spuse el, ajutând-o să iasă din mașină.

— Doar un pahar, zise ea.

— Doar un pahar, repetă el. Talia se întrebă de ce se simțea de parcă altcineva ar fi luat hotărârea în locul ei. Probabil, pentru că așa și era.

Înăuntru, Trace îi aduse un prosop și un pahar cu vin. Apoi se scuză pentru a-și schimba hainele ude. Taliei îi trecu prin cap că, dacă ar termina suficient de repede vinul, ar putea să plece înainte ca el să se întoarcă. Dar aspectul liniștitor al sufrageriei

îi produse o stare de relaxare și se trezi că nu era chiar atât de hotărâtă să se grăbească. Camera arăta destul de obișnuit, având o lustră din alamă, care împrăștia o lumină difuză, și pereții de culoare verde-închis, cu modele în nuanțe pale. Decorul, în sine, o surprinse. Se aștepta le ceva mai ceremonios. Pernele în dungă, aruncate pe canapea, i păreau de-a dreptul ademenitoare, când și-l imaginează pe Trace întins peste ele.

Se îndreptă spre fereastră și încercă să distingă ceva în noaptea ploioasă. Luase doar câteva sorbituri din vin, când Trace reîntră în cameră. Se întoarse și îl privi apropiindu-se. Blugii uzați pe care îi purta îi stăteau foarte bine; îi strâneau coapsele puternice și șoldurile înguste precum mâinile unei iubite. Nasturele de sus al cămășii era uitat deschis, lăsând să apară părul mai închis la culoare de pe piept. În strălucirea caldă a lămpii, ei i se păru un studiu masculin, în lumini și umbre. Talia își simți gura uscată.

— Ți place vinul? întrebă el, coborând privirea spre ea.

— Este bun. Mijindu-și ochii, el ridică o şuviță din părul ei încă ud.

— Există ceva foarte familiar la tine. Aproape aș putea să jur că ne-am mai întâlnit.

Gândurile Taliei zburară înapoi, la prima lor întâlnire. Râdea de ea? își coborî privirea și ridică din umeri.

— Nu prea cred.

— Probabil că nu, zise el, sprijinindu-și mâna de umărul ei. Deci, ce părere ai despre surorile Fitzgerald? își simți pulsul accelerându-se la atingerea lui nonșalantă și se strădui să răspundă pe un ton normal:

— Au fost drăguțe. Dacă ai nevoie vreodată de o biografie scrisă, în legătură cu alimentația ta în copilărie, ele sunt experte. El râse.

— Da, dar cred că vor face o treabă bună pentru fundație.

Privi spre canapea. Să ne așezăm. Se gândi că ar fi fost o prostie să facă un caz din asta. La urma urmei, el nu o invitasese în pat. La gândul acesta, se simți zdruncinată.

— Ce-ai spune dacă așa crede că nu vor apărea probleme dacă rămân în picioare?

El își coborî palma de-a lungul brațului ei și îl prinse mâna într-a lui.

— Aș spune că cineva ți-a neglijat educația. O conduse spre canapea.

Haide, Talia, îngăduie acestor picioare frumoase să se odihnească. Ea aruncă o privire spre picioarele ei, încălțate în sandale, în timp ce se afunda între perne.

— Drăguțe? El apucă sticla cu vin de pe măsuta de cafea și își turnă un pahar.

— Bineînțeles. Sunt subțiri și delicate, cu niște degetele foarte drăguțe.

Dintr-odată, ea își îndoi degetele de la picioare. El se așeză lângă ea.

— Știi ce înseamnă acest al doilea deget mai lung nu-i așa? Îl privi curioasă.

— Nu știu. Dar asta începe să sune ca ghicitul în palmă.

— Nu, totul e științific. Degetul acesta mai lung înseamnă că ești foarte inteligentă.

— O iau de bună, zise ea, apoi sorbi din vin.

— Bineînțeles, mai înseamnă că ești foarte sensibilă și insațiabilă.

Talia se înecă și vărsă vinul. După ce Trăse o bătu pe spate, ea se întoarse spre el cu o privire încruntată.

— Și din ce reviste pentru bărbați sunt informațiile astea? El râse.

— Un coleg de-al meu din facultate avea toate teoriile astea, teorii despre cum poți să deosebești o femeie, ăăă, caldă,

de un aisberg. Ceva la picioarele tale mi-a amintit de una din teorii. Cel puțin, se gândi ea, acum ar trebui să se simtă ofensată de o manevră atât de evidentă. Dorea să nu-l placă. Așa, ar fi fost mult mai simplu, în schimb, ea fusese atrasă de farmecul lui și ademenită de cât de sexy arăta acum, îmbrăcat în hainele acelea uzate. Și de când, Dumnezeule, nu-i mai complimentase un bărbat picioarele? Încercând să-și ascundă un zâmbet, ea întrebă:

- De câte ori ai mai încercat metoda asta înainte?
- Doar o dată. Și nu a reușit nici atunci. Ea începu să râdă.
- Ar trebui să exprim condoleanțe?
- Nu, spuse el, dintr-odată serios. Am ajuns unde am vrut.

CAPITOLUL 4

Talia nu putu să găsească un răspuns și mai luă o înghițitură de vin.

Trace își puse glezna descoperită pe genunchiul celuilalt picior. Partea superioară a pantalonilor se întinse, pentru a permite mișcarea, și ea ar fi trebuit să fie sfântă sau nevăzătoare pentru a nu observa impresionanta proeminență masculină. Și nu era niciuna, nici alta. Trebuia să fi rămas la fereastră, se gândi ea.

— Mă bucur că ai venit astă-seară, zise el.

— Am avut de ales?

— Întotdeauna ai de ales. Ea scutură din cap.

— Responsabilitățile pot limita opțiunile noastre. El îi aranjă părul pe după umăr.

— Înțeleg responsabilitățile. Nu se feri, atingerea lui i se păru, în mod ciudat, reconfortantă. Mângâindu-i părul, el rosti cu o voce joasă, susurată:

— Spune-mi, Talia... Degetul lui atinse ușor cei trei cercei delicați pe care ea îi purta. A fost doar o mișcare inofensivă a degetului lui pe ureche, își spuse ea. Nu ar trebui să fiu atât de afectată. Totuși, se simțea respirând cu dificultate el continuă să-i mângâie urechea. Simți respirația lui pe obraz.

— Mă întreb dacă, atunci când mama ei a fost bolnavă, Talia a avut grijă de ea.

În cameră se făcuse dintr-odată cald; ea înghiți în sec.

— Da. Un fior de dorință îi contractă mușchii abdomenului.

Trace începu să-i mângâie obrazul, coborând mâna până ce ajunsese la mica aluniță de deasupra gurii, și se trezi uitându-se la ea fascinat.

— Mă întreb dacă Talia a avut grijă și de Kevin. Simți pe

piele o furnicătură plăcută. Ar fi trebuit să se ridice, dar era reținută de privirea lui, ca o căprioară încremenită în raza de lumină a unui far aprins. Neavând încredere în propriile ei cuvinte, încuviință din cap. Degetul lui urmări linia buzelor ei.

— Știu că Talia a avut grijă de afacerile ei și Fundația bolnavilor pulmonari. Dar știi ce mă întreb cu adevărat? Ea își simțea mintea atât de încețoșată, de parcă el ar fi vorbit chinezește. Fața lui era doar la câțiva centimetri de a ei și își auzi inima bătându-i nebunește.

— Ce? șopti ea. Puse pe masă paharul din mâna ei și se aplecă mai aproape, până ce respirațiile lor se împreunară.

— Mă întreb cine are grijă de Talia.

— Nu am nevoie de... Spuse ea automat. Buzele lui atinseră ușor gura ei deschisă, ca Un „bună” prelungit și plăcut. Cu toate că mintea i se detașase de corp, ea își reaminti că el spusese odată ceva despre faptul că nu se grăbea. Gura lui fermă o presă pe a ei. O învăță să simtă plăcerea, mângâindu-i buzele cu ale lui, mușcându-i buzele pline, simțindu-le gustul, tentând-o să răspundă.

Fusesse un moment în care ea l-ar fi putut respinge, dar apoi îi prelungi sărutul.

Limba lui desenă un cerc al dorinței în jurul buzelor ei. O ademini într-un duel senzual, tachinând-o cu împingeri și reveniri ușoare ale limbii.

Uită că el era un Barringer. În ultimele câteva săptămâni, mintea ei se luptase cu o mulțime de fantezii despre el. Realitatea, se gândi ea, lăsa toate aceste fantezii mult în urmă. Începu să gâfâie când el trecu cu limba peste alunița de care părea că se simte atât de atras. Își făcu simțită dorința și sunetul vocii lui adânci o cutremură din cap până în picioare. Nimeni nu o tratase, niciodată, cu atâta tandrețe. Înlănțuindu-i umerii cu mâinile, ea se alătură dansului plin de seducție, deschizând gura

și mângâindu-i limba cu limba ei. Trase gemu la mișcarea ei alunecoasă, încercând să o prelungească. O împinse pe canapea și se alătură ei, respirând adânc.

— Parfumul tău ar fi destul ca să mă scoată din minți. Ce este? Ea întoarse capul și înghiți.

— Este franțuzesc, spuse ea. Nu pot să pronunț.

Se aplecă cu gura spre gâtul ei, prelungind sărutările fierbinți în sus, spre ureche.

— Este ceva special în legătură cu cerceii aceștia. Limba lui se plimbă peste bucățile delicate de metal. Talia era sigură că ar fi fost cu totul pierdută dacă el s-ar fi oprit. Își simțea sângele pulsându-i în cap, în piept și mai ales în inimă.

Dacă ar mai fi avut o urmă de rațiune, s-ar fi rostogolit de pe canapea și ar fi fugit. Dar rațiunea nu mai conta acum. Dorea din nou gura lui. Își întoarse capul și linse buzele lui, încercând să-l ademenească. Cu un mârâit surd, el preluă inițiativa și începu să strângă limba ei între buze. Talia o mișcă înainte și înapoi, ciufulind cu degetele părul lui. Căldura lui o făcu să se înfierbânte și mai tare, până ce crezu că va lua foc. Când o mai tulburase pe ea cineva în felul acesta? Sfârcurile sânilor ei se întăriră sub mâinile lui abile și ea deveni lacomă. Se arcui peste el. O beție intensă îi traversă trupul când el gemu și strivi sub el coapsele ei nerăbdătoare. Mâinile ei atinseră ușor pieptul lui, coborând spre locul unde inima lui bătea să se spargă. Îi ridică marginea rochiei și începu să-i frământă coapsele, apoi își înălță capul. Ea scânci și își aținti ochii spre el. Privirea lui era numai flăcări. O străbătu gândul că nu mai văzuse niciodată până atunci un foc arzând verde.

— Când te-am văzut astă-seară, îmbrăcată în rochia aceasta, șopti el cu o voce aspră, m-am gândit că arăți minunat. N-am avut nimic împotrivă nici când era udă toată. Dar acum, aș vrea să o iau de pe tine. Aș vrea să iau totul de pe tine. Ești

pregătită pentru ce va urma, Talia? Închise ochii și așteptă ca încăperea să nu se mai rotească în jurul ei. Voia să se liniștească, dar probabil că asta nu se va putea întâmpla în restul zilelor pe care le mai avea de trăit. Dacă era pregătită? Cunoscuse plăcerea fizică, dar cu experiența ei limitată nu era pregătită pentru furtuna dorințelor lui Trace. Avea de ales. În ambele situații și-ar fi primit pedeapsa. Dacă ar fi continuat, conștiința ei ar fi ucis-o cu regrete. Dacă s-ar fi oprit aici, trupul ei ar fi rămas înfierbântat până la moarte.

Talia respiră adânc și lăasă locul rațiunii să prevaleze.

— Este greu pentru mine, dar trebuie să ne oprim. Pur și simplu, nu pot face asta.

O tăcere lungă, adâncită de emoțiile și pasiunile întrerupte, coborî ca un val între ei. El strânse din dinți și se trase la o parte.

— Este prea curând, zise el. Dacă aș fi gândit ceva de deasupra curelei, nu am fi ajuns până aici. Se îndepărtă de ea și Talia își mușcă buzele ca să nu-l implore să vină înapoi. La dracu', de ce nu era mai îndrăzneț? Asta ar fi simplificat mult lucrurile.

— Nu e vina ta, spuse ea, cu o voce răgușită. O ajută să se ridice și îi dădu la o parte părul de pe față.

— De obicei, nu sunt așa. Dar e ceva la tine, Talia, ceva în legătură cu zâmbetul tău, cu ochii tăi. Își desprinsе privirea de pe buzele ei roșii. Nu e nevoie, însă, să ne grăbim. Când te pot revedea? Ea scutură din cap.

— Nu ne vom mai vedea.

— Nu? întrebă el, neîncrezător.

— Nu o să meargă, Trace. Sunt prea multe... Îi apucă mâinile pe care ea nu le putea ține la un loc.

— Mi-ai spus Trace. În vocea lui se simți o notă de triumf.

— Mi-a scăpat printre buze. Îi zâmbi.

— Apropo de buze...

— Trace! îl avertiză ea, trăgându-și mâinile dintr-ale lui.

— Talia, o imită el, tandru. Nu poți să mă convingi că nu ai simțit nimic când te-am atins. Am fi nebuni să nu continuăm asta.

Trăgând adânc aer în piept, Talia își îndreptă rochia. El nu făcea deloc situația mai ușoară. Îl privi drept în ochi.

— Nu o să meargă. Sunt prea multe amănunte neplăcute între mine și familia ta.

El își încreți fruntea cu uimire.

— Amănunte neplăcute?

— Tu chiar nu știi nimic, nu-i așa? Să știi, ce?

— Cred că ar fi mai bine să vorbești cu Philip. Privirea lui păru pierdută.

— Care e marele secret? De ce nu-mi spui? Talia luă poșeta și se ridică în picioare.

— Nu m-ai crede niciodată. Se ridică și el.

— Încearcă-mă. Aceasta era problema, se gândi ea. I-ar fi plăcut să-l încerce în toate felurile în care o femeie poate încerca un bărbat. Intelctual, emoțional, sexual. Era tentată să-i spună ce îi făcuse lui Kevin fratele lui, dar ceva o opri. Își imaginează cât de deziluzionat va fi Trace când va afla despre minciunile lui Philip și un adânc înrădăcinat bun-simț pe care nu-l mai afișase niciodată față de un Barringer, îi menținu tăcerea.

Avu un sentiment dureros, de pierdere, la gândul că relația lor se terminase înainte de a începe dar, oricum, nu ar fi mers. Din ochi, începură să-i curgă lacrimi.

Umilită, pentru a-și fi mărturisit atât de evident emoțiile, se șterse pe obraz. Cum putea simți inima sfâșiată, când ea nu o dăruise încă nimănui?

— De ce nu ți-am spus? zise ea, tremur? Poate pentru că nu vreau să fiu eu aceea care să te rănească. Și dacă ai măcar un dram de integritate sau de mândrie față de familia ta, dacă îți

iubești fratele măcar pe jumătate, față de cât îl iubesc eu pe al meu, când vei afla adevărul, te vei simți foarte rănit.

Spunând acestea, Talia se grăbi spre mașină.

Săptămâna care urmă se scurse de-a dreptul obositor. În rarele momente în care scutul ridicat cu grijă de activitățile ei intense se fărâmița, gândurile Taliei se întorceau spre Trace și înăuntrul ei avea loc o luptă acerbă cu amintirile despre felul în care el îi atinsese trupul și mintea.

Atinsă, se gândi ea, era cuvântul potrivit. Era atinsă, ca o afectare a rațiunii.

Nu avea importanță că el îi pusese inima pe jar și făcuse ca sângele ei să-i fiarbă în vene, așa cum niciun bărbat nu reușise înainte. Nu avea influență că el o făcuse să se prețuiască mai mult. Nu avea importanță că el, prin cuvinte și fapte, reușise să o facă să se simtă cea mai frumoasă femeie din lume.

Nu mai avea importanță, pentru că nu mai putea să aibă importanță.

Trace o sunase de trei ori în săptămâna aceea, cu rugămintea de a se întâlni. De fiecare dată, ea își sili gura să spună „nu”, în timp ce o voce abia auzită din interiorul ei șoptea „da”. Cel puțin fusese cinstită când îi refuzase invitația la cină pentru sâmbătă seară. Îi spusese că avea alte planuri, și era adevărat. O întâlnire fierbinte cu un băiat cu ochii albaștri, îndrăzneț, cu părul blond cârlionțat, un băiat foarte distractiv.

Sâmbătă seara, la ora șapte, Talia se trezi înconjurată de sunete de clopoței, arme laser și simulatoare pentru zborul pe turboreactoare.

— Jason, nu ai vrea să joci și altceva în seara asta?

— Nu, zise companionul ei de numai un metru și jumătate înălțime. Am așteptat toată săptămâna să ajung să joc *Reptile renegades*. Ah, trage! M-au nimerit din nou cu un laser. Jason se întoarce și își aținti privirea rugătoare spre ea. Poți să-mi mai dai

o monedă? Ea scotoci prin buzunare după o altă monedă și i-o puse în palmă. Dându-și seama că nu mai are nicio alta, scoase din buzunar și câteva bancnote de un dolar.

— Poftim, sportive! Mă duc să mai schimb niște mărunțiș. Mă întorc imediat.

Se întoarse și tocmai se îndrepta spre automat, când o „tornadă”, de dimensiuni totuși reduse, se lovi de picioarele ei, răcnind:

— *Reptile renegades*! Băiețelul era pe cale de a-și pierde echilibrul când ea, instinctiv, se întinse după el și reuși să redreseze trupul firav.

— Robby, se auzi o voce bărbătească familiară, încercând să acopere vuietul din sala de jocuri. Ți-am spus să nu mai fugi. Talia se holbă la ochii verzi ai copilului. Inima ei făcu o tumbă când realizează că se uită la o versiune în miniatură a lui Trace. Nu avu timp să se sustragă efectului pe care îl avea asupra ei tatăl lui Robby, deoarece acesta îi apărură brusc în față.

— Robby, începu Trace, dar se întrerupse când o văzu pe ea. Talia?

Tăcere. Privirea ei neajutorată o întâlni pe a lui pentru un moment care părea că nu se va mai termina, până când Robby începu să se agite lângă ea. Talia își lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului.

— Uite, tată, au *Reptile renegades*. Pot să mă joc? Talia simți acut când Trace își rupse privirea de a ei și se bucură că are un moment liber pentru a încerca să-și revină. Trace îi dădu o monedă lui Robby.

— Așteaptă puțin, Robby, cred că acum se joacă altcineva. Talia observă fața căzută a lui Robby și spuse:

— E loc destul. Pot juca patru în același timp.

Robby se precipită imediat spre joc și Trace îl urmă.

Talia se îndreptă spre automatul pentru mărunțiș, cu mintea

străbătută de o mie de gânduri. Toate instinctele pe care le posedă trăsese răsele de avertizare, din momentul în care apăruse Trace. Poate că va reuși să-l mituiască pe Jason să plece de aici, se gândi ea, fără prea multă speranță.

Când se întoarse la jocul video cu reptile, era hotărâtă să încerce cumva să-l tragă pe Jason de acolo.

— Drăguț că te-am întâlnit aici, zise Trace.

— A-ha, răspunse ea, cu o voce impersonală apoi atinse ușor umărul lui Jason.

— Jason, de când am venit aici, ai stat doar la jocul acesta. Nu ai vrea să încerci și altceva? Copilul îi aruncă o privire scurtă, lipsită de interes, iar ea își roti ochii de jur-împrejurul sălii.

— Ce-ai zice de *Ghostbusters*? Sau de un simulator de zbor, *Skee-ball*? Mie îmi place la nebunie *Skee-ball*, mai spuse ea, cu o ușoară nuanță de disperare.

Jason se întoarse spre ea și luă un aer solemn.

— Talia, dacă nu-ți place jocul acesta, eu nu te silesc să joci. Poți să te duci să joci *Skee-ball*, dar eu rămân aici.

O spusese de parcă i-ar fi dat permisiunea să plece și ea își strânse buzele pentru a-și reține râsul. Dar când auzi o voce bărbătească chicotind în spatele ei, nu se mai putu abține și dădu drumul unui hohot de râs, gândindu-se la toată această situație în care se găsea. Își petrecuse săptămâna încercând ca nici măcar să nu se gândească la Trace și iată-l acum aici, în carne și oase, într-o sală de jocuri video.

Jason și Robby păreau să se împace de minune, se gândi ea. Nu ar fi fost frumos să-i despartă acum. Deci, părea că Talia se afla în situația de a-și petrece seara cu trei bărbați extraordinari. Poate că va reuși să se sugestioneze că povestea cu familia Barringer nici nu a existat. După purtarea lui degajată, Talia conchise că Trace nu aflase încă nimic despre

povestea dintre Kevin și Philip. Judecând lucrurile în felul acesta, ei erau doi oameni obișnuiți, între care nu se petrecuse nimic și între care putea să se petreacă orice.

— *Skee-ball* sau *Ghostbusters*? întrebă el, cu mâna întinsă.

Talia împinse trecutul în spate, ca și cum ar fi ascuns sub covor praful pe care îl măturase. Era încă acolo, dar nu se mai putea vedea. Zâmbi și îi dădu mâna.

— *Skee-ball*. Câteva minute mai târziu, Trace clătină din cap la vederea cupoanelor pe care Talia le câștigase.

— În stilul ăsta, singura modalitate de a-i da lui Robby animalul acela împăiat, pe care l-a văzut în vitrina cu premii, ar fi să-l cumpăr.

— Să-l cumperi! exclamă Talia. Nu pot să cred că ai ajuns atât de jos. Orice copil de aici ar muri de răs dacă te-ar vedea cumpărând vreun premiu.

Trace zâmbi, receptând tonul ei înfricoșat. Ea termină încă un joc de *Skee-ball* și el clătină iar din cap, acum însă admirând priveliștea pe care o vedea. Femeia aceasta avea cel mai dulce spate, care încuraja orice fel de gânduri despre lucruri pe care i le-ar putea face ei, în loc să stea să joaca *Skee-ball*.

Trecându-și o mână prin păr, el își promise ca acel moment va veni odată și odată. Când ea se întoarse și își flutură cupoanele prin fața lui, el abia se putu opri să nu o sărute.

— În regulă, domnișoară „Știe-Tot”, spuse el. Cum aș putea face rost de suficiente cupoane? Ea scutură din cap cu tristețe.

— Trace, Trace. Trebuie să trag concluzia ca, până acum, ai dus o viață cumplit de anostă. Ar trebui să știi că *Ghostbusters* este singurul mijloc prin care poți câștiga o mulțime de cupoane. Aruncă o privire spre băieți, apoi întrebă:

— De câte ai avea nevoie?

— Trei sute. Ea se crispă.

— Ar trebui să începem. Își strecură mâna pe sub brațul ei, nerăbdător să o simtă cât mai aproape.

— Deci, mă vei ajuta? Talia păru surprinsă de întrebare.

— Bineînțeles, răspunse ea, strângându-l de mână. Era un gest neînsemnat, dar răpi încă o bucată din inima ei. Mai rămaseră câteva minute cu băieții și își petrecură următoarea jumătate de oră împușcând fantome cu o armă laser.

Observând-o așa cum era acum, Trace deveni mai curios în legătură cu Talia și viața ei.

— Ce-ai face cu toate cupoanele astea dacă ar fi ale tale?

— Ar trebui să aleg ceva din vitrină? întrebă ea.

— Nu, ai putea alege orice. Orice vrei. Talia își dresе glasul și își simți gura uscată.

Vocea lui era ca o mângâiere, sugerând plăcere și tandrețe. Se întrebă dacă el vorbea așa dinadins, dacă știa ce efect are asupra ei. Încercă să se concentreze asupra jocului.

— Dacă aș avea trei sute de cupoane, zise ea, în timp ce nimicea o fantomă, aș comanda acasă mâncare chinezească în fiecare zi, timp de un an.

— Cu trei sute de cupoane? El ridică din sprâncene, sceptic.

— Desigur, dar tu?

— Nu spun.

— Nu? îl privi curioasă. Atunci, lasă-mă să ghicesc.

— Dă-i drumul. Am să-ți dau un cupon dacă reușești. Ea își plecă privirea și păru că analizează situația.

— Arăți ca un individ cu gusturi rafinate. Pariez că ai comanda mâncare franțuzească, în fiecare seară.

— Nu.

— În regulă. Să încercăm ceva bărbătesc. Friptură cu cartofi. El scutură doar din cap și zâmbi. Doamne, se gândi el, cât de mult iubesc momentele când suntem împreună și ea se

găsește în dispoziția asta! îi amintea de o pisicuță curioasă, care se uita tot timpul la el, încercând, într-un mod foarte prietenesc, să-l înțeleagă.

— Pizza?

— Te apropii.

— Mâncare italienească, spuse ea triumfătoare. El o prinse de mână.

— Ești foarte aproape. Respirația ei se sfârși cu un gâfâit scurt, care, pe el, aproape îl termină. O privi cu atenție, întrebându-se dacă ea va renunța la joc din cauza timidității. Totuși, ea încă îi susținea privirea.

— Ceva italian? întrebă ea, cu o voce răgușită. El încuviință din cap, privind fix în ochii ei.

— Dar e ceva ce banii sau cupoanele nu pot cumpăra.

— Pe mine? O spuse ca și cum, de fapt, s-ar fi gândit la această posibilitate.

El încuviință din nou și își înălță mâna spre buclele ei. Ea avu un tremur vizibil.

Trace fu bucuros că o atinsese, pentru a-i putea simți răspunsul la gestul lui. Era mult mai impresionabilă decât lăsa să se vadă.

— Aș dori să te cunosc, Talia McKenzie, Ochii ei, plini de pasiune, îl făcură să dorească să o întindă pe jos și să facă dragoste cu ea chiar acolo. Așa cum ești cu adevărat. Un șir de cupoane se rostogoliră afară din aparat. Sunetul clopoțelului care anunța sfârșitul jocului o salvă pe Talia de a face un lucru prostesc, cum ar fi fost să se scufunde în căldura trupului puternic al lui Trace și să-i accepte invitația. Ea își întoarse capul într-o parte, ținându-i privirea departe de ochii lui în flăcări.

— Jocul s-a terminat, zise ea, cu răsuflarea tăiată. Cred că am adunat destul ca să luăm ursulețul acela.

— La momentul oportun, mormăi Trace, privindu-l pe Jason și Robby care se apropiau de ei.

— Talia, spuse Jason, putem să mai jucăm o dată?

Ea scutură din cap și îi înmână lui Trace cupoanele, fără să-l privească.

— Nu-ți mai aduci aminte? Mergem la înghețată. O străbătu un sentiment de ușurare când văzu că fața lui Jason se luminează. Aparent doar înghețata putea urca mai sus în topul preferințelor lui, depășind această ultimă modă, cu reptilele.

Probabil că va reuși să iasă din clădire cât timp mintea ei era în stare intactă.

— Înghețată! răcni Robby. Putem merge și noi, tăticule?

Oh, nu! își zise ea. Își coborî privirea spre băiețel și căută o modalitate politicoasă de a refuza. Cu Robby se putea descurca. Pe tatăl lui ar fi vrut să-l lase acolo.

Privi scurt spre Trace și îi surprinse pe față o expresie de amuzament.

— Nu cred că... Vocea ei se pierdu când ochii ei îl văzură din nou pe Robby. Era o pradă atât de ușoară pentru copii.

— Putem veni și noi, Talia? întrebă Trace, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

Oh, Doamne!

— Nu vom putea sta prea mult, îi avertiză ea, simțindu-se manipulată de ceilalți trei.

— Perfect! exclamă Jason.

— Perfect! se auzi ecoul lui Trace, care o și prinse de braț.

— Și cum rămâne cu cupoanele? întrebă ea, încercând să-și ignore pulsul, pe care îl simțea bătând din ce în ce mai repede. Robby, nu mai dorești ursulețul?

— Fir-ar să fie! El se holbă la fișicul din mâna lui Trace, apoi privi mâna goală a Taliei și se încruntă. Ei bine, unde sunt cupoanele lui Jason?

Talia și Trace se uitară unul la celălalt cu o privire întrebătoare. Talia fusese atât de implicată în faptul că își petrecuse timpul cu Trace, încât nu-și dăduse seama de inechitatea situației de față. Sprâncenele delicate ale lui Robby se ridicară în semn de concentrare, apoi întreaga lui expresie se lumineă brusc...

— De ce nu le-am împărți? Tu ce crezi, Jason? Lui Jason îi plăcu ideea. Băieții înhățară fiecare partea lui din cupoane și se repeziră spre vitrina cu premii. Trace îl opri pe cel mai mic dintre ei și se aplecă să șoptească ceva în urechea lui Robby, care umplu fața lui micuță cu un zâmbet. Talia simți o înțepătură în inimă când Robby își întinse mânuțele în jurul gâtului lui Trace și-l sărută.

Trace se îndreptă, în timp ce Robby o luă la goană, și-l urmări pe fiul lui plin de afecțiune, cu o licărire de mândrie în ochi.

— Impresionant, rosti Talia. Se întoarse spre ea și dădu din cap.

— Asta i-am și spus. Și încă o piatră se prăvăli din fortăreața construită în jurul inimii Taliei. Totul decursese fără probleme la cofetăria Walton's. Băieții comandaseră porții duble, fața de cele ale adulților, fără prea mari bătaii de cap, și erau pe terminate. În timp ce Talia se orientase spre o înghețată cu ciocolată, Trace optase pentru un sirop de fructe.

— Într-una din zilele acestea, Jason va căpăta o surioară sau un frățior, îl informă Talia pe Trace. Trace își aținti privirea spre Jason.

— Este adevărat? Pun pariu că abia aștepți.

— Mda, dar sper că va fi un frățior. Ar fi îngrozitor să am o soră, spuse Jason, ștergându-și nasul plin de ciocolată.

— Hei, zise Talia, prefăcându-se ofensată. Eu sunt o soră și nu cred că sunt chiar atât de rea. Jason râse.

— Nu, dar tu nu te porți ciudat, ca celelalte fete. Și asta probabil pentru că ai un frate atât de extraordinar, cum e Kevin. Talia zâmbi.

— Sunt sigură că și Kevin ar fi de acord cu tine.

— Când vine acasă? Mi-a promis că mă duce vara asta la lac.

— Va veni acasă peste câteva săptămâni, îl asigură Talia. Acum dă niște examene și apoi va pleca într-o excursie cu prietenii.

— În New England? întrebă Trace, amintindu-și că Kevin era student la institutul din Massachusetts.

— Vermont.

— Kevin este grozav, continuă Jason, dar nu zâmbește prea mult.

Stomacul Taliei se strânse.

— Înainte zâmbea foarte des, murmură ea. O tăcere grea se lăsă după ultimele cuvinte. Neluând în seamă tensiunea care îl înconjură, Robby continua să mănânce din înghețata care începuse să se topească. Jason era concentrat să termine cele câteva înghițituri pe care le mai avea.

Trace se gândi la încercările lui de a-l găsi pe Philip la telefon, încercări la care acesta nu răspunsese. Luptând cu nerăbdarea pe care o simțea, fiind lăsat în situația de a nu ști nimic, învârti de câteva ori paiul prin siropul pe care îl mai avea în pahar și se întoarse spre Talia.

— Kevin s-a schimbat de când a murit mama voastră? întrebă el, blând.

Ea respiră cu greutate, genul acela de respirație pe care o au oamenii când sunt obosiți sau când sunt împovărați de probleme.

— Oarecum. Totuși, în anul imediat următor... Ea se opri dintr-odată și privirea ei tristă o ocoli pe a lui. Cu buzele și

obrajii mânjiți în verde, Robby zise brusc:

— Tăticul are un frate. El vrea să ajungă președinte și tăticul o să-l ajute.

Talia înghiți cu greu și împinse deoparte cupa de înghețată. Stomacul ei nu ar fi suportat nicio linguriță mai mult. Dorise să creadă că nu avea niciun resentiment față de familia Barringer, dar fuseseră de ajuns câteva comentarii inocente pentru a o face să simtă din nou cruda realitate.

Se simțise frustrată de toată gama aceea de trăiri pe care le simțea când era în preajma lui Trace. Pe de o parte, nu putea să ierte ceea ce Barringer îi făcuse lui Kevin. Pe de altă parte, îi era foarte greu să ignore atracția pe care Trace o exercita asupra ei.

— E timpul să plecăm, Jason. Se întoarse spre Robby și-i spuse: Îmi pare bine că ne-am întâlnit. Tăticul tău este foarte norocos să aibă un fiu ca tine.

Pe fața lui Robby apăru un zâmbet.

— Știu. Ea îi ciufuli părul și se sili să zâmbească.

— Sunt sigură că știi. Trace, bănuiesc că o să ne vedem la următoarea întâlnire a comitetului Fundației bolnavilor pulmonari.

Talia evita să-l privească în ochi, observă Trace. Ea se ridică, arătând de parcă ar fi vrut să o ia la fugă. Trace știa că nu putea face nimic, că nu putea să lupte cu ceea ce-i despărțea, până nu afla ce era acel ceva. Totuși, între timp, putea să-i ofere un motiv de gândire. Se ridică și el.

— Ai uitat ceva. După ce șterse bărbia lui Jason, Talia își îndreptă privirea spre Trace.

— Ce? întrebă ea, cu o voce tăioasă. Întinse mâna și puse un cupon în palma ei.

Mâna ei avu un tremurat ușor, așa cum el presupunea că l-ar avea trupul Taliei dacă ar face dragoste cu ea. Sprâncenele ei se ridicară, în semn uimire.

— Pentru ce e asta? El zâmbi. Pentru a fi sigur că se va face înțeleș roști cuvintele, în mod deliberat, cu o voce tentantă și provocatoare:

— Pentru orice dorești. Pe obraji ei apăru o urmă de roșeață când ea încercă să-i respingă mâna.

— Roșești, murmură el.

— Eu nu roșesc niciodată, replică ea, simțind cum sentimentul de jenă i se transformă, încet, în furie. Nu sunt suficient de sinceră pentru a roșii.

— Cum spui tu, zise el.

Pe moment, Talia fu tentată să verse înghețata din paharul ei pe capul lui frumos, doar pentru a-i șterge zâmbetul acela nesuferit care îi apăruse pe față.

Se lăsa condusă de furie. În acea clipă, era singura emoție clară pe care o putea percepe sângele ei. Ca un animal hăituit, voia să se repeadă la carotida lui Trace.

— Singurul lucru pe care-l vreau din partea lui Barringer, roști ea, cu o precizie ucigătoare, sunt banii pentru acțiunile de caritate pe care le fac. Altceva nu au ce să-mi ofere. Imediat după aceste cuvinte, Talia se simți terminată.

Incapabilă să întâlnească privirea lui Trace, apucă strâns mâna lui Jason și se îndreptă hotărâtă spre ieșire. Jignirea deliberată a lui Trace îi dădu o senzație neplăcută în abdomen, din cauza regretelor și a sentimentului de vinovăție, care deja o cuprinseseră. Dar trebuia să-i arate foarte clar că, pentru ei, nu exista niciun fel de viitor. Era sigură că-i temperase ardoarea, că-i rănila ego-ul, până ce auzi din spate vocea lui zeflemitoare:

— Lașă!

CAPITOLUL 5

Niciun cuvânt. Nici măcar o vorbă de la Traco Barringer, după seara din sâmbătă aceea. Uneori Talia se întreba dacă nu cumva a visat sau dacă el o numise cu adevărat „lașă”. Fusese o zi tristă ziua în care un Barringer îi spusese așa ceva unei McKenzie și scăpase nepedepsit. Dar și mai trist era faptul că el, în seara aceea, avusese dreptate. Talia începuse să se considere un adversar nedemn de el în acest război pentru... pentru ce? Pentru virtutea ei? Nu se putu abține să nu râdă la acest gând. Ea practic își pierduse virtutea cu cinci ani mai înainte, în timpul unei încercări anemice de a imita o relație serioasă cu cineva. Între timpul petrecut cu încercări de a-l scoate pe Kevin din starea de confuzie în care se găsea atunci și timpul în care trebuia să aibă grijă de magazin, mai rămânea foarte puțin pentru problemele ei sentimentale, iar tânărul începuse să devină foarte impacientat din cauza acestor prea multe responsabilități ale ei.

Totuși, relația nu fusese prea serioasă, conchise Talia, pentru că, atunci când el o anunțase că între ei totul s-a terminat, ea se simțise mai degrabă ușurată.

Își dorea să nu regrete nimic nici în legătură cu Trace Barringer. Dar niciodată nu reușise cu adevărat să se mintă pe sine. Invitația zgomotoasă pe care Trace o accentuase cu vocea și ochii lui sexy era aproape prea tentantă.

Așa că Talia își petrecuse zilele următoare încercând să-și șteargă totul din minte. Hotărî că, dacă procedeul se dovedise corect, în cazul guvernanților și al cultelor religioase, trebuia să i se poată aplica și ei. Cea mai mare speranță a ei rezida în faptul că activitatea Fundației bolnavilor pulmonari va ajunge la un sfârșit în următoarele cinci săptămâni, iar legăturile ei cu Trace vor înceta și ele tot atunci. Își văzuse mai departe de treburile ei

zilnice, încercând să pună pe note vorbele „Doar încă cinci săptămâni” și, când aceasta nu a dat rezultatele scontate, a încercat să pună pe o listă toate defectele lui Trace. Era prea arogant.

Nu avea nici memoria prea bună. Era prea bogat, prea bine educat și prea frumos. Avea o gură răutăcioasă. Totuși, gândurile despre gura lui îi aduseră în minte imagini atât de senzuale, încât trebui să abandoneze această parte din plan.

Până în seara de miercuri, când trebuia să aibă loc următoarea întâlnire a Fundației bolnavilor pulmonari, Talia ajunsese, cu mâhnire, la concluzia că nu era o candidată bună pentru procesul de ștergere a memoriei. Tot ce putea face era să dea întâlnirilor dintre ei un caracter cât mai profesional.

Problema în legătură cu Kevin va rămâne întotdeauna între ei, se gândi ea. Și dacă era vorba despre statutul lor social, ea și Trace erau plasați în două galaxii diferite. În timp ce el conducea o corporație a cărei cifră de afaceri era de ordinul a milioane de dolari, ea își petrecea timpul servind șuncă și sandvișuri turcești.

Miercuri, ajunsese acasă ceva mai târziu de la magazin și făcu câteva mici schimbări în programul ei din acea seară. În efortul de a contracara umiditatea din aer, Talia își puse niște pantaloni scurți și un tricou alb, după care își strânse părul într-o coadă, la spate. După ce, în sinea ei, se pierdu în mulțumiri pentru siguranțele care încă nu se arseseră, scoase din cuptor o tavă cu prăjiturele din ciocolată. Nu putu rezista la aroma lor ademenitoare mai mult de un minut și băgă una în gură. Aproape că îi veni să țipe din cauza arsurii. Așa se întâmplă când te grăbești, se ocări ea. Cineva bătu la ușă. Talia se îndreptă spre sufragerie, cu o jumătate de prăjitură în gură și cu cealaltă jumătate în mână. Se opri, trase puternic aer pe gură, pentru a răci bucățica de prăjitură, pe care apoi o înghiți.

Se linse pe buze și deschise ușa cu mâna rămasă liberă. Își deschise gura pentru a spune salut, dar văzu că în fața ușii era Trace și nu mai putu rosti niciun cuvânt. Inima ei îi lovea coastele. Aștepta în picioare pe treapta din fața ușii, cu zâmbetul acela mortal pe figură, purtând o cămașă albă, care lăsa gâtul descoperit și lăsa să se întrevadă musculatura umerilor, și o pereche de blugi, care, cu siguranță, îi cunoștea trupul la fel de intim pe cât i-ar fi plăcut și ei să-l cunoască.

— Bună, zise el, măsurând-o cu privirea din cap până în picioare.

— Bună, răspunse ea, când scăpă de nodul care i se pusese în gât. Creierul ei își conectă propriul lui mecanism automat de apărare.

— Aș vrea să... Începu ea.

— Aș dori să... spuse el, în același timp. Amândoi izbucniră în râs.

— Ascultă, spuse Trace, dacă nu ai de gând s-o mănânci, eu încă nu mi-am luat micul dejun. Aruncă o privire plină de înțeles spre mâna dreaptă.

Ea își privi mâna de parcă nu era a ei.

— Oh, prăjitura! Poți s-o iei. Întinse mâna spre el. Mai am o grămadă în bucătărie.

Reîntorcându-se în mica bucătărie, ea se roti, conștientă de propria ei neîndemânare.

— Celelalte trebuie să se fi răcit până acum, adăugă ea, peste umăr.

— Am fost prea nerăbdătoare și mi-am fript limba chiar înainte de a sosi tu.

Amintindu-și dintr-odată de hotărârea ei de a pune relația lor pe un fâgaș mult mai impersonal, Talia se întoarse cu fața spre el.

— Trace, eu... Se auzi o bătaie în ușă. Încruntă din

sprâncene, cu un sentiment de frustrare, și se îndreptă din nou spre ușă.

— Hei, așteaptă o clipă! Trace îi bară drumul cu mâna. Ochii i se mijiră în timp ce o studia. Foindu-se pe loc, încordată, ea încercă o glumă:

— Ce s-a întâmplat? M-am mânjit pe nas cu ciocolată?

El se apropie și șterse obrazul ei cu degetul.

— Ca să fiu sincer, da. Talia își simți obraji de parcă i-ar fi luat foc. Îl privi cum își linse degetul de ciocolată și senzația de căldură i se răspândi în tot trupul.

Se auzi o nouă bătaie în ușă și ea se forță să se îndrepte într-acolo, nereușind să înțeleagă lumina ciudată care apăruse în ochii lui Trace.

— Îngerul meu păzitor, rosti el cu o voce adâncă, uimită.

Cuvintele căzură asupra ei ca niște pietre, împiedicând-o să mai înainteze. Simți deodată o explozie de plăcere și nici măcar nu încercă să răspundă. Nu-și putea explica de ce era atât de important pentru ea faptul că el își amintise de acele cuvinte, dar, cumva, se simțea mult mai ușurată.

Iar repetarea de o mie de ori a cuvintelor: „Doar încă cinci săptămâni” fu dată uitării. În sfârșit, reuși să ajungă la ușă și să o deschidă.

— Bună, Opal, intră. Era încântată de calmul din vocea ei, când în sinea sa se simțea ca o pistă de popice în timpul unui concurs. Trace subtiliză încă cinci prăjituri, pe care le înghiți, cu lapte, și începu să discute cu membrii comitetului. Se așezase pe același fotoliu de culoare albastră și, pe parcursul acelei întâlniri își ținu privirea ațintită spre Talia. De fiecare dată când ea se uita spre el, afișa un zâmbet timid și ușor uimit și, de fiecare dată, acest gest îl făcea pe el să se simtă ca un animal de pradă. În special deoarece avea în vedere ultimul lui plan. Trebuia să recunoască că responsabilitatea nu-i aparținea în totalitate.

Surorile Fitzgerald îi oferiseră o ocazie perfectă. El doar se folosise de ea, pentru a-și atinge scopurile.

După ce o văzuse pe Talia, pierzându-și cumpătul, Trace se întreabă dacă zâmbetul ei timid nu se va transforma în niște priviri furioase, când ea va afla în ce consta acest plan. Presupunea, totuși, că Talia nu-și va revărsa întreaga furie asupra lui, înainte ca ceilalți membrii ai comitetului să fi plecat. Spera, însă, ca, până în acel moment, să obțină consimțământul ei de a-și petrece weekend-ul împreună cu el. „Îngerul păzitor”, Trace clătină din cap, uitându-se lung la ea, în timp ce Darryl îi dădea înainte cu niște planuri în legătură cu un restaurant local. Părul strâns la spate al Taliei îl ajutase să-și aduci aminte. Avusese o senzație vagă de déjà vu în legătură cu ea, aproape de când o văzuse pentru prima dată. Faptul că ea fusese aceea care intrase cu bicicleta în cei doi indivizi, cu atâta timp înainte, nu reușea decât să-i crească atracția pe care o simțea pentru ea.

— Deci, va fi un fel de seară de dansuri Western, mai puțin fumul de țigară. În această singură propoziție, Talia rezumă tot ceea ce Darryl spusese în douăzeci de minute. Deci, în prima săptămână a acțiunilor noastre, vom amplasa la magazinul general și în piața orașului tonete, de unde oamenii vor putea obține broșuri informative și dulciuri pentru copii. Persoane oficiale din domeniul medical vor citi anunțuri la posturi de radio și televiziune și ne va vizita președintele Asociației naționale a bolnavilor pulmonari. În a doua săptămână, continuă ea, privind spre Trace pentru aprobare, fabrica va sponsoriza o petrecere pe patine cu roțile, iar toate vor intra în bugetul fundației.

După ce Trace încuviință din cap, ea urmă.

— În cea de a treia săptămână va fi dansul, doar pentru nefumători. Și, adăugă ea, ne-ai rugat, Trace, să rezervăm cea de a patra săptămână pentru ceva ce va avea loc la club.

Rezemându-se comod în fotoliu, Trace își dori să fi avut în mână o băutură tare. Simțea nevoia de așa ceva.

— Surorile Fitzgerald m-au contactat ieri. S-au decis să organizeze o licitație pentru acțiunile noastre. Și sunt foarte entuziasmate de suma pe care o vor putea dona. Va fi substanțială. Dar mai există o clauză. Talia fu impresionată de perspectiva unei donații importante.

— Este extraordinar! Ceilalți membrii ai comitetului încuviință din cap. Numai Lou păru să fi auzit ultimele cuvinte ale lui Trace.

— Spuneai ceva despre o clauză, aminti el. Acum e acum! se gândi Trace.

— Această donație de valoare va fi făcută de Camilia, cea mai tânără dintre surorile Fitzgerald. Cu ani în urmă, ea s-a căsătorit cu un senator și s-a mutat la Washington. Acum câțiva ani, soțul ei a murit, dar ea a rămas activă în societate prin contribuțiile sale la opere de caritate. Prudence și Martha mi-au spus că este puțin excentrică, adăugă el, cu un zâmbet ironic pe față. Ca și cum celelalte două surori erau perfect normale din punctul acesta de vedere, se gândi Talia, cu un zâmbet apărut în colțul gurii.

— Oricum, continuă el, ea vrea ca noi să-i facem o vizită, la un sfârșit de săptămână, pentru a participa la o conferință de presă și o recepție. Aparent, Camilia adoră publicitatea.

— Mai precis, la cât se ridică donația? întrebi Lou.

— Este vorba despre un covor vechi Aubusson, deținut cândva de un rege englez.

— Trebuie să mergem până la Washington pentru o cârpă? întreabă Lou, cu dezgust.

— Nu trebuie să mergem toți, rosti Trace, și își întoarse privirea spre Talia. Doar Talia și cu mine. Comitetul păru să aibă o reacție colectivă de ușurare. Talia, în schimb, se simți

absolut terorizată la ideea unei conferințe de presă și a unei recepții plicticoase la Washington.

— Eu! De ce eu? Întrebarea îi scăpă pe buze înainte să realizeze că, de fapt, primise deja răspunsul. Trace avea din nou pe față expresia aceea de prădător, pe care i-o mai observase de câteva ori în seara aceea. Simți inițial suspiciune, apoi fu de-a dreptul indignată. Planificarea, manipularea aceasta...

Pregătită să-l înfrunte, Talia îi aruncă o privire încruntată și încercă să-și controleze respirația. Expresia pe care o avea Trace era, poate, de prădător, dar ochii lui păreau atât de înfometați, încât ea trebui să-și întoarcă privirea în altă parte.

— Aparent, spuse el, Camilia dorește ca șeful Comitetului, personal, să primească covorul. Și dorește să fie prezent acolo și un Barringer, deoarece Barringer este orașul ei natal. Inima Taliei zvâcni la ideea unui întreg weekend cu Trace Barringer la dispoziția ei. Sau poate era invers? Ea, la dispoziția lui? Oricum, doar gândindu-se la asta, simți coborând de-a lungul spinării fiori de teamă și de plăcere. Cum oare ar mai fi putut păstra distanța față de el în aceste circumstanțe? Chiar dacă ea, poate, nu ar fi dorit această distanță, totuși avea mari muștrări de conștiință. Alarmată de gândul acesta, care tocmai îi trecuse prin cap, încercă să și-l scoată din minte.

— Trace, așa ceva nu se prea obișnuiește. Și, în plus, am de condus un magazin.

Opal trase un fum din pipă.

— Eu aș fi bucuros să te ajut deși, mai ai încă patru angajați care ți-ar putea ține locul.

— Da, dar...

— Înainte de a ne apuca să tremurăm toți de nerăbdare, o întrerupse Lou, poți să ne spui exact cât valorează covorul ăla? Trace își îngădui un zâmbet la întrebarea grosolană a lui Lou, dar trebui să recunoască în sinea lui atitudinea tipică a omului de

afaceri. Spera, însă, că ceea ce păstra să spună în firul avea să oprească toate protestele Taliei.

— O sută cincizeci de mii de dolari, rosti el. Toată lumea căscă gura la el.

— O sută cincizeci de bătrâne, șopti Lou. La naiba, aș fi dispus să merg la Washington pentru asta. Darryl își drese glasul.

— Ei bine, pur și simplu trebuie să mergi. Vom avea noi grijă de afacerile tale. Ai o toaletă corespunzătoare? Încă nevenindu-i să creadă că era vorba de o sumă atât de mare, Talia clipi de câteva ori spre Darryl și abia atunci înțelese că acesta îi pusese o întrebare directă.

— Sunt sigură că am să mă descurc cumva, murmură ea, deși nu avea nici cea mai vagă idee. Oh Doamne, rosti în sinea ei, sesizând brusc că tocmai își dăduse consimțământul. Acum nu mai e nimic de făcut. Înghițind nodul care i se pusese în gât, întrebă:

— Când trebuie să plecăm? Trace observă că ea încerca să-și ascundă furia și starea de confuzie în care se găsea. În acest moment, ea arăta de parcă era trimisă la ghilotină.

— Camilia ne așteaptă vineri după-amiază. El se gândise la acest plan în caz că ea ar fi avut voie să facă unele mici cumpărături. Dacă nu ai nimic împotriva, m-am gândit că vei putea vizita un muzeu sau vei putea colinda prin magazine, cât timp eu voi rezolva cele câteva probleme de afaceri pe care le am în oraș, după care ne vom întâlni cu ea. Vom pleca vineri dimineață devreme. Vom fi înapoi duminică seară.

— Vinerea asta? întrebă ea, sfârșită. El dădu din cap, simțind o urmă de simpatie pentru ea. Îl rănise o dată, dar, totuși, nu atât de grav încât să nu-i pară rău pentru ea, în acel moment.

— Totul mi se pare extraordinar, spuse Opal, ridicându-se

în picioare. Și aş dori să ții minte toate amănuntele în legătură cu petrecerea, ca să le aflăm și noi.

Darryl și Lou se ridicară și ei și se îndreptară împreună spre ușa.

— Nu-ți face griji în legătură cu magazinul, zise Lou. O să avem grijă de el.

Talia încuviință din cap, absentă. Magazinul era ultimul lucru la care se gândea în clipa aceea. Le spuse „La revedere” invitaților și, după ce închise ușa în urma lor, se întoarse pentru a-l înfrunta pe Trace.

— Haide, spune ce ai pe suflet, rosti acesta.

— Poftim? întrebă ea, neauzindu-l. Încearca, încă, să găsească o soluție la problema îmbrăcămintei în timp ce Trace își reaminti de ziua în care se întâlniseră pentru prima oară.

— Acum, urmează partea de țipete și de urlete. Cred că vei exploda ca un artificiu când îți vei da seama ce-am făcut.

— Oh! Ea dădu din cap înțelegătoare, amintindu-și cât de vexată se simțise mai devreme. Îl privi cu atenție și se gândi că Trace arăta neliniștit, ceva cu totul neobișnuit pentru el. Vrei să spui că acum e momentul să-ți zic ce șarpe mizerabil, murdar și parșiv ești? Trace zâmbi ironic. Cam așa ceva.

— Și cum te-ai folosit de mine pentru a-ți atinge scopurile? Și că nu a fost cinstit, nici frumos din partea ta să-mi vorbești de donația surorilor Fitzgerald, în fața celorlalți membri ai comitetului? Pentru că știai, continuă ea încăpățânată, deși maxilarele lui Trace începuseră să se strângă, că trecusem și mai înainte prin...

— Cred că ai spus ce ai avut de spus. Ne vedem vineri dimineată. Se depărtă țeapăn de lângă ea.

— Trace, zise ea, abia izbutind să-și ascundă zâmbetul, ar mai fi doar ceva.

El se opri, dar rămase întors cu spatele la ea.

— Ce?

— De ce a fost nevoie de atâta timp ca să-ți amintești cum ne-am întâlnit?

Se putu auzi țârâitul greierilor în tăcerea mormântală care se lăsase. Trace se întoarse încet spre ea. Era pregătit pentru o altă replică ascuțită din partea ei. În schimb, ea stătea în picioare în fața lui, cu mâinile înfipite în șolduri, plină de o feminină cochetărie pentru că el nu-și amintise până acum de acel moment. Această imagine delicată a vulnerabilității lovi în natura lui protectoare.

Se îndreptă spre ea.

— Îmi aduc aminte de lucrurile importante, spuse el, dorind să-i facă pe plac.

Ea își ridică sprâncenele, sceptică.

— Îmi aduc aminte de curajul tău și de simțul umorului pe care l-ai afișat atunci. Trace zâmbi și aranjă cu mâna o buclă din părul ei. Îmi aminteai și de cum purtai atunci părul. Dar îmi mai amintesc de tine ca de un copil. Degetul lui coborî, mângâindu-i obrazul, ajungând la buzele ei. Și acum ești o femeie cu atâta farmec și atâtea secrete, încât capul meu îl mai simt a fi al meu doar pe jumătate.

Talia scăpă un oftat tremurat, care puse la încercare autocontrolul lui Trace. El o privi adânc în ochi și simți că-și vede destinul.

— Avem nevoie de această excursie. Când ea începu să protesteze, el scutură din cap și îi apăsă buzele cu degetul. Avem nevoie de ea pentru a fi doar Talia și Trace. Nu Barringer și McKenzie. Mâna lui alunecă spre ceafa ei și Trace o trase blând către el.

— Doar noi doi, Talia, timp de trei zile. De acord?

O mare de emoții felurite se revărsă asupra ei, dar atracția față de Trace rămase cea mai puternică. Poate că acum nu mai

era dorință, era nevoie. În momentul în care acceptă, se simți pătrunsă de o pace ciudată.

— De acord, răspunse ea, incapabilă să gândească mai departe de acea clipă deosebită. El încuviință din cap, apoi o sărută.

Evadarea lor avu loc în zori și tot ceea ce ținea de responsabilități și resentimente a fost uitat. Nu mai ținură cont de numele lor de familie și deveniră doar Trace și Talia. Era extraordinar. Ea află că el prefera orice fel de mâncare gătită în casă, în loc de o masă servită la restaurant, pentru că frecventase mult prea des restaurantele. El află că ea prefera mâncarea de restaurant, pentru că, în tot timpul zilei, nu făcea altceva decât gătească. Schimbară un zâmbet și fiecare în sinea lui se gândi la posibilitățile unui compromis.

Amândoi au evitat orice discuție în legătură cu Philip. Talia fu ușurată. Aflase oare ceva? se întrebese ea odată, dar înlăturase acest subiect deprimant din mintea ei. În ciuda *Cadillac-ului* luxos în care călătoreau, Talia aproape că reuși să uite diferențele care existau între ei, pentru că Trace întreținuse o convorbire caldă și plăcută. În cele din urmă, ea îl întrebă de ce purta ochelari fumurii în dimineața în care se întâlniseră la biroul lui. Trace îi răspunse că tocmai se întorsese de la oftalmolog, iar picăturile pe care i le prescrisese acesta dădeau o sensibilitate crescută a ochilor la lumină. În mod normal, purta lentile de contact.

— Ai niște ochi minunați, spuse ea, cu sinceritate. El își întoarse ochii aceia minunați spre ea și replică:

— La tine, totul este minunat. Când sosiră în Washington, Trace parcă mașina undeva în centrul orașului și opri motorul.

— Doream să fac asta în urmă cu cel puțin o sută de mile, zise el. Și pe parcursul acestora. Se aplecă spre ea și o sărută, insistând în acel punct sensibil de sub urechea ei. Talia nici

măcar nu se gândi să-l respingă. Închise ochii, îl prinse de umerii lui puternici și savură senzația gurii lui ferme.

— Știi, murmură el, nu mi-ai spus niciodată ce parfum folosești.

Ea rămase dintr-odată fără aer și se depărtă de el.

— Ți-am spus că e franțuzesc. Nu știu să-l pronunț. El zâmbi.

— Și atunci, de ce roșești?

— Am mai discutat despre asta și înainte, zise ea, luându-și poșeta, eu nu roșesc. Ne vedem peste o oră? Trace o privi cum încerca să deschidă pe bâjbâite portiera.

Dacă nu ar fi observat la ea neliniștea aceea fermecătoare, ar fi putut jura că o face dinadins.

— Peste o oră este perfect.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, ajunseră cu mașina la domeniile Camiliei Wentworth, la o distanță nu prea mare de oraș. Totul părea să meargă bine.

Obișnuită să facă pe gazda, marea doamnă o făcu pe Talia să se simtă ca acasă, Trace reuși să le determine pe amândouă să rădă iar Talia reuși să nu se facă de râs, vărsând, de exemplu, vinul pe masă.

Dar cum reușiseră să o convingă să călătorească? se întrebă ea mai târziu, în timp ce aștepta în fața grajdurilor proaspăt zugrăvite, echipată într-un costum de călărie care îi fusese împrumutat. Prăjiturile pe care le mâncase la ceai, cu puțin timp înainte, începuse deja să le simtă, grele, în stomac.

— Trace, șopti ea, nu cred că e o idee prea bună. Nu am mai călărit niciodată.

— Niciodată? Ea clipi nervoasă spre armăsarul negru, pe care unul dintre grăjdari îl adusese pentru Trace.

— Niciodată. Singurul cal pe care m-am urcat vreodată era unul de lemn. Care nu mușca. Trace dădu din cap și se întoarse

spre grăjdar.

— Pentru doamna, avem nevoie de un cal foarte blând.

— Desigur, avem exact ceea ce vă trebuie, replică omul.

— Nu este chiar așa de dificil, spuse Trace către Talia, cu un aer ușor confidențial.

Caii aceștia sunt atât de bine dresați, încât au nevoie doar să le indici direcția.

Trebuie numai să-ți ții lipiți genunchii și vârfurile picioarelor, iar călcâiele, îndreptate în jos. Dacă vrei să te oprești, nu e nevoie decât să tragi de frâu. Trace masă ușor umărul încordat al Taliei, fără însă ca ea să se simtă mai liniștită. Totul va fi bine. Și, dacă vom călări puțin împreună cu Camilia, s-ar putea să mai obținută încă o donație.

— Nu este o idee bună. Talia își frecă mâinile umede una de cealaltă, dându-și seama că această situație constituia, de fapt, primul exemplu al incompatibilității experiențelor lor de viață. Trace deținea probabil, cai de rasă, în timp ce ea, până acum, nu călărise nici. Măcar unul. Dacă se întâmpla să cadă? Dacă reușea să-l pună pe Trace într-o situație delicată? Trebuia să fi adus o persoană cu el, cineva mai obișnuit cu ceaiul, cocktail-uri și călărit.

— Ba este o idee grozavă. Trace bătu ușor cu palma armăsarul pe care îl călărea.

Amintește-ți cum ai intrat în cei doi nătărăi care încercau să mă lovească.

— Atunci călăream o bicicletă, îi aminti ea. Nerăbdător, armăsarul lovi cu copita în pământ și necheză scurt. Nările Taliei percepură mirosul specific de cal și cel de piele al harnașamentului. Se dădu înapoi, cât p-aci să se împiedice în cizme, și zise:

— Nicăieri nu e mai bine ca acasă. Piciorul armăsarului izbi din nou pământul și Talia se simți scăldată de o sudoare

rece. Își imaginează ce s-ar întâmpla dacă ar sfârși trântită la pământ sau lovită de picioarele vreunui cal.

— Simt că mor, șopti ea.

— Talia, rosti Trace, cu o voce care se voia severă, nu voi lăsa să ți se întâmple nimic. Privește calul tău. Nu-i așa că pare blând? Talia respiră adânc și își aruncă ochii spre roibul care îi era adus. Nu părea prea sălbatic.

— Cum îl cheamă? întrebă ea. Grăjdarul îi zâmbi încurajator.

— Satan.

Talia era sigură că niciodată nu va mai putea merge normal.

Chiar după ce rămăsese în cadă un timp suficient de lung, pentru ca pielea să i se zbârcească toată, nu era sigură că va mai putea merge.

„Mica excursie călare”, pe care o sugerase Trace, se extinsese la două ore de adevărată tortură. Din toate acestea, singurul lucru bun era faptul cu fundația primise din partea Camiliei o altă donație, constând într-un vas chinezesc din epoca dinastiei Ming. Cel puțin camera ei, cu covorul gros, plușat, cu mobila din lemn alb și lumina difuză, oferea o ambianță liniștitoare pentru durerea pe care o simțea în tot trupul și pentru solicitarea nervoasă la care fusese supusă. Talia se întinse, foarte atentă, cu fața în jos, în patul mare, și aproape ca reușise să adoarmă, când se auzi o bătaie în ușa care făcea legătura cu camera lui Trace.

— Serviciul de cameră, spuse Trace.

— Nu am comandat nimic, răspunse ea.

— Este mâncare chinezească, replică el, cu o voce ademenitoare.

Își aduse aminte că el îi cunoștea slăbiciunea. Oftând, se târî din pat, puse un halat în jurul corpului ei, aproape gol, și

deschise ușa. Trace ținea în mâini o sticlă cu vin, două pahare și trei cutii albe de carton.

— Arăți ceva mai bine, zise el, măsurând-o atent. Ai devenit albă ca un cearșaf în momentul în care grăjdarul ți-a spus că numele calului este Satan.

— De unde era să știu că numele acesta nu-l caracteriza foarte exact? bombăni ea.

Trace zâmbi.

— Nu am vrut să te tachinez. Ai fost extraordinară. Nu aveam de unde să știu că va dura atât de mult. Baia nu te-a ajutat deloc?

— Ba da, oarecum. Talia îl privi în timp ce el trasa o măsuță lângă pat și turnă vinul. Apoi potrivea aparatul de radio pe un post care emitea muzică și stinse, rând pe rând, toate luminile, în afară de una. Talia începu să-și alintă inima bătându-i de-a dreptul în coaste. El se îndreptă spre ea și întinse mâna după mâna ei.

— Hai să mănânci ceva. Arăți de parcă abia mai poți sta pe picioare.

— Trace, nu pot, spuse ea, încercând să-și elibereze mâna.

— Nu poți? Trace se încruntă ușor și observă un sentiment de jenă din partea ei. Își roti privirea da jur-împrejurul camerei și își dădu seama că, în timp ce el încercase să creeze o atmosferă de relaxare, ea interpretase greșit toate acestea și își imaginase că voia să o seducă. Adevărul era că dacă ea nu ar fi arătat atât de distrusă, exact acest lucru ar fi încercat să-l ducă la îndeplinire.

Încercă să-și stăpânească sentimentele și o trase pe Talia spre el.

— M-ai înțeles greșit. Oricât de mult m-ar încânta ideea, nu cred că forma în care te găsești acum ți-ar permite să te zbenguiești prin pat. Tot ceea ce vreau să te conving este să stai

jos și să mănânci. Talia îl respinse ușor și rosti, cu o umbră de frustrare:

— Nu pot. El deveni îngrijorat.

— Nu poți? Ce nu poți? Ea se uită spre el cu niște ochi atât de goi, încât el își simți inima topindu-se.

— Nu pot să fac nimic, chiar dacă aș vrea. Dacă el o înțelesese corect, aceasta însemna că ea dorea să facă dragoste. Trace își simți imediat trupul răspunzând acestei idei.

— Nici măcar nu cred că pot să stau jos, adăugă ea.

El tresări când înțelese care era, de fapt, adevărata ei problemă.

— La naiba! Am uitat ce dureri capeți după primele câteva ședințe de călărie. Ar fi trebuit să o opresc pe Camilia după o oră.

— Nu, e-n regulă; și în plus, am obținut vasul Ming, spuse ea, cu un ton nu foarte convingător.

— Ah, Talia. Trace o îmbrățișă. Întinde-te pu burtică și să vedem dacă te vei simți mai bine. Și poate puțin vin, puțină mâncare și un masaj pe spate.

Talia urmă ordinele lui Trace și se îndopă cu pui gătit la tavă și o porție de mângustă „cu tot felul de legume lângă ea. Și după vreo două pahare de vin, chiar dacă nu se îmbătase, se simțea ușor amețită. În următoarele cincisprezece minute, Trace își plimbă mâinile lui minunate peste umerii ei, peste spate, peste fese. Efectul fu în egală măsură liniștitor și stimulant. Cu alte cuvinte, zadarnic, pentru că, în loc de a se relaxa, Talia se simți vulnerabilă și prin minte începură să-i treacă tot felul de idei.

— Trace, de ce faci asta?

— Mi-ai spus că ai dureri. Trace continuă să o maseze blând, încercând din răputeri să-și mențină gândurile doar în direcția aceasta, cu toate că ceea ce dorea cu adevărat era să-i

scoată halatul de mătase și să facă, împreună cu Talia, cu totul altceva. Ea își înăbuși un oftat în pernă.

— Vreau să spun, de ce vrei să precipiți lucrurile? Cu siguranță, există o mulțime de femei mult mai potrivite pentru tine. Au!

Măinile lui deveniseră pentru un moment mai insistente, dar el reveni imediat la gesturile blânde de dinainte.

— Potrivite, repetă el. Talia nu-i putea vedea fața, dar fu dezamăgită de tonul lui calm.

— Vreau să spun mai bogate, cu o educație mai aleasă și așa mai... Au! Se întoarse să-l privească. Trase își luase mâinile de pe ea în momentul în care simțise nevoia de a o strânge de gât. Remarcă privirea precaută a Taliei și trase adânc aer în piept, încercând să-și redobândească stăpânirea de sine.

— Ce are de-a face averea și educația, cu femeia pe care o doresc? Și la urma urmei, cine hotărăște ce este și ce nu este potrivit pentru mine?

Furia din ochii lui o obligă să-și întoarcă privirea.

— Nimeni nu poate hotărî ce este potrivit pentru tine, admise ea. Numai că nu... nu înțeleg ce te atrage la mine. Vreau să spun... Tremurul din voce îi trădă emoția.

Am doar un atestat obținut prin cursuri făcute prin corespondență.

Tu ești licențiat în drept. Eu nu sunt bogată, tu ești. Ridică ușor din umeri și îl privi cu ochii mari. Dacă nu ar fi arătat cu adevărat vulnerabilă, în clipa aceea, Trase ar fi strâns-o de gât.

— Toate aceste lucruri nu contează pentru mine și acesta este adevărul.

Ea părea încă neîncrezătoare și el se simți dator să zâmbească. Îi dădu părul la o parte de pe frunte.

— Aș vrea să-ți spun că am avut o mie de vise despre alunița de deasupra buzei tale, despre cum voi simți pielea mea

atingând-o pe a ta, picioarele tale, încolăcite în jurul meu. Și aceste lucruri sunt adevărate. Privirea lui se opri asupra obrazului ei aprins și a ochilor ei întunecați, și blestemă în gând un cal cu numele de Satan.

Se întinse lângă ea și depuse o sărutare plină de tandrețe pe buzele ei. Pleoapele Taliei tremurară ușor.

— Cinstea și curajul tău m-au impresionat foarte tare.

Degetul lui Trace alunecă de-a lungul obrazului Taliei și privirea lui o întâlnește pe a ei.

— Dar cred că adevăratul motiv este că, de când te-am întâlnit, nu mă mai simt singur. Talia închise ochii, însă nu-și putu opri lacrimile. Nepăsătoare la durerea pe care o simțea, se întinse spre Trace și îl cuprinse cu brațele.

— Oh, Trace, murmură ea. Nimeni nu a mai... Nu reuși să termine fraza și trase adânc aer în piept. Trace îmbrățișă trupul ei fierbinte.

— Nimeni, ce? Nimeni nu a mai avut grijă de Talia? Ea încuviință din cap.

Atunci, ar cam fi timpul, nu crezi? Buzele ei deschise le căutară pe ale lui. Sărutul prelung care urmă fu plin de o senzație pătrunzătoare, care dădu frâu liber pasiunii. Gura lui explorează mai adânc, dăruind mai mult decât ea îndrăznise vreodată să viseze. Iar din partea ei, Trace primi mai mult decât îndrăznise vreodată să spere. Când se despărțiră, cu respirația întretăiată, ea rosti doar un singur cuvânt:

— Oprește-te.

CAPITOLUL 6

Uneori, în timpul nopții, Talia se trezea din cauza unei furnicături pe care o simțea în braț. Trebuia să se întoarcă pe cealaltă parte și adormea din nou. De data aceasta, se trezi cu capul rezemat pe pieptul gol al lui Trace, care se ridică și cobora în ritmul ușor al respirației. Încercă să identifice fiecare senzație pe care o simțea acum, în brațele lui Trace Barringer, dar renunță în favoarea următoarei nopți, când brațele ei vor fi din nou goale. Ambele brațe ale lui se odihneau în jurul ei, îmbrățișând-o protector, aproape posesiv, unul încolăcit în jurul gâtului ei, iar celălalt, în jurul șoldurilor. Nu o strângea prea tare, dar simțea că, dacă s-ar fi mișcat, strânsoarea mâinilor lui ar fi devenit mai fermă.

Un braț al ei era îndoit peste pieptul lui. Putea să-i simtă bătăile regulate ale inimii. Se cuibări lângă el, inhalând parfumul de colonie și mireasma pur masculină pe care le emanau trupul lui. Parcă din proprie inițiativă, mâna ei alunecă de-a lungul pieptului, explorând mușchii, firele du păr castaniu, sfârcurile.

Brațul lui Trace părăsi șoldul ei și prinse între degete mâna ei curioasă. O duse la buze, o sărută și apoi o puse înapoi, pe piept.

— Nu-ți este încă somn? întrebă el, cu o voce șoptită.

Talia observă că inima începuse să-i bată mai repede. Se întoarse astfel, încât să-i poată vedea fața și se întinse.

— Brațul meu a amorțit, el m-a trezit. Își flutură degetele prin fața buzelor lui, atingându-i apoi perciunii și zâmbi la vederea părului ciufulit.

Cu siguranță, va ține minte și acest amănunt. Trace îi mângâie ușor umărul.

— Cum te mai simți?

— Mai bine, răspunse ea, nevenindu-i să creadă ce tocmai rostise. Ceva mai devreme, își pusese întrebarea dacă se va putea simți vreodată mai bine.

Mâna lui înțepeni și el o privi atent.

— Cât de bine? Ea înțelese perfect întrebarea. Știa, de asemenea, că avea o posibilitate de alegere, chiar dacă el era deja hotărât. Cu părțile inferioare ale corpurilor lipite strâns una de cealaltă, coapsele ei puteau percepe clar starea în care se găsea el. Ar fi putut să-i ceară să renunțe atunci, iar mai târziu să-și spună că a fost foarte practică. Dar dacă tot dorea să-și aducă aminte de Trace Barringer, în nopțile reci și însingurate, nu se putea mulțumi cu câteva strângeri de mâini. Voia să-și amintească totul. Conduasă de această imagine, își înălță capul și-l sărută.

— Mult, mult mai bine, murmură ea. El nu mai întrebă nimic, dar atinse cu mâna pieptul, acolo unde inima ei bătea înnebunită, pentru ca ea să poată simți răspunsul lui. Nu rostiră niciun cuvânt, dar se înțelesesă perfect din priviri. O întoarse blând, până ce ea ajunse sub el, și începu un asalt devastator asupra gurii ei. După ce alunecă, incitant, pe linia buzelor ei, limba lui Trace pătrunse ușor în gura ei plină de dorință. Camera începu să se învâртеască, degetele ei se crispară în părul lui și ea intră în dans, alăturându-și gura de a lui, încercând să savureze gustul lui cel mai secret. Respirația ei deveni spasmodică când el începu să-i desfacă nasturii de la cămașa de noapte. Toate temerile în legătură cu corpul ei îi răsăriră deodată în minte, până când își aminti scena din magazin. Atunci când el îi explicase, în cele mai mici detalii, ce i-ar plăcea să-i facă.

Ca și cum se gândise exact la același lucru, Trace îi aruncă un zâmbet larg, care îi făcu inima să se oprească pentru o clipă, și atinse ușor cu degetul vârful unuia din sânii ei. Talia se simți zdruncinată, senzație pe care o percepu până în abdomen.

— Te-am visat așa cum ești acum, murmură Trace, continuând joaca mâinilor asupra sfârcurilor ei atât de sensibile. Moale și fierbinte. Apăsă mai ferm mâinile lui puternice în carnea ei, o mângâie incitându-i răspunsurile, până când trupul ei se arcui spre el. El scoase un geamăt, ca răspuns la mișcarea ei, instinctiv sexuală.

Dacă nu ar fi existat lenjeria din dantelă, care îi acoperea feminitatea, în acel moment el ar fi pătruns în deschizătura ei catifelată. Atracția față de ea îl făcea să-și piardă controlul. Dorea însă să o pregătească pentru acel moment.

Își apropie capul de sânii ei mici și fermi, îi sărută, le simți gustul și apoi strânse între buze mugurii roșii din vârful lor.

Ea gemu și se strecură nerăbdătoare sub trupul lui.

— Trace, șopti ea încolăcindu-și brațele în jurul umerilor lui, încercând parcă să umple cu el golul pe care îl simțea în abdomen.

Gura lui se uni din nou cu a ei, de această dată cu mai puțină delicatețe și mai multă dorință. Se înălță peste corpul ei, care i se dăruia fără rezerve, și o făcu să bănuiască ceea ce va urma. Ea deveni dintr-odată mai îndrăzneată și mâna ei alunecă în jos peste pieptul lui, îi atinse ușor abdomenul suplu și ajunse la marginea superioară a chilotului. El gemu adânc când mâna ei mângâie bariera elastică. Simțindu-i dorința, depăși dintr-odată opreliștea și îi luă membrul în mână. Începu să-l mângâie plină de patimă.

— Dumnezeu, ești incredibilă, gâfâi Trace. Nu mai fusese niciodată atât de îndrăzneată și se imaginase doar pierzându-și astfel controlul, într-un mod atât de nechibzuit. Simți răspunsul lui Trace încurajând-o și împinse marginea chilotului în jos pe picioare, până ce el reuși să-i scoată. Pătrunsă de privirea lui, care ardea, Talia îl împinse pe spate și se aplecă asupra lui, cercetându-i trupul cu buzele și cu limba. Îi

linse sfârcurile, îl sărută pe gât, strânse ușor între degete pielea de pe abdomen și îi mângâie coapsele. Trase simțea că-și pierde capul. Ea ignoră cu bună știință acea parte a corpului său care se ridicase și pulsa aproape dureros din cauza ei și își continuă drumul spre picioarele lui, părul ei lung atingându-i trupul gol, făcând senzația pe care o percepea aproape insuportabilă.

Ea îi sărută gleznele, genunchii, ajunse din nou la coapse și urcă mai sus, aproape atingând esența lui masculină. El strânse din dinți, mut în fața imaginii pe care ea o prezenta, cu părul despletit, ochii aceia întunecați, buzele generoase. Vârfurile ca două mărgelile ale sânilor ei se striviră între coapsele lui încordate.

Pentru un moment scurt, și el fu șocat să constate că privirile lor ajunseseră la același nivel. Talia remarcă ochii lui verzi, umezi și plini de dorință, și tremură ușor, apoi înclină încet capul. Și Trace își simți corpul explodând. Talia îl făcu să-și piardă complet respirația; îl mângâie, îl săruta, trecu ușor cu vârful limbii de-a lungul membrului care palpita. Pieptul lui Trace fu parcă strivit de o greutate imensă și o ridică pe Talia în sus, spre el, își lipi gura de a ei, după care îndepărtă și ultima barieră care mai exista între ei. În clipa în care mâinile ei începură din nou căutarea, el le opri ferm de încheieturi.

— Numai o secundă, rosti el, cu o voce răgușită. Sau totul se va termina înainte ca tu să reușești măcar să-ți întorci capul.

— Uite, mi-am întors capul, răspunse ea. El scoase un fel de blestem, care aducea totuși mai mult a rugăciune, apoi o întoarse pe spate și se întinse peste ea, corpurile lor suprapunându-se perfect. Procedă cu ea la fel cum procedase ea cu el, incitând-o, fără să-și tragă răsuflarea, cu limba și mâinile, care parcă lăsau în flăcări locurile pe care le atingeau. Sărută fiecare centimetru al corpului ei, până ce trupurile lor se îngreunară de transpirație, lăsând-o pe ea aproape înnebunită din

cauza încordării crescânde. Îl dorea atât de mult.

— Trace, șopti ea.

— În curând, promise el, și mângâie ușor perla feminității ei, până când deveni umedă și întărită de dorință.

— Trace, îngăimă ea, simțind că începe să-și piardă cunoștința, te vreau.

Dură doar câteva secunde până ce el extrase un prezervativ din buzunarul pantalonilor. Își împreună mâinile de-a parte și de alta a capului ei, apoi, privind-o fix în ochi, își strecură coapsele între coapsele ei.

Fața lui emana o dorință atât de intensă, încât, pe moment, ea se simți cuprinsă de panică. Stătea culcată în fața lui, vulnerabilă și plină de dorință. Acum nu mai existau decât Trace și Talia.

Se simți ca și cum ar fi depins de dispoziția lui, până ce observă la el semne evidente că abia mai reușea să-și păstreze controlul — fălcile încheștate și respirația întretăiată. Ea își desfăcu coapsele, ca o invitație.

El acceptă, pătrunzând în trupul ei, centimetru după centimetru, până când între ei nu mai rămase nimic. Bărbăția lui în strânsoarea ei. Fața ei se desfigură de plăcere.

— Astă-seară ești numai a mea, șopti el. Talia închise ochii la aceste cuvinte, dar el nu i dădu răgaz.

— Uită-te la mine, rosti el tandru. Când Trace vru să se retragă, picioarele ei se încolăciră instinctiv în jurul lui.

— În seara aceasta sunt a ta. El penetra mai adânc, scoțând un geamăt de plăcere. Ea fu străbătută de un fior din cap până în picioare, strângându-l mai puternic între coapse. Trace se retrase din nou.

— Spune!

— Da! șopti ea, sacadat, știind că sufletul ei ajunsese în același loc ca și trupul ei.

Trace nu se mai putu reține. Se scufundă mai adânc în ea, conducând-o spre o pasiune nemaiîntâlnită, glorioasă, dar, în același timp, înspăimântătoare, căutând să perceapă fiecare senzație. Apoi el avansă pentru ultima dată și amândoi scoaseră un strigăt, când tumultul interior îi făcură să simtă extazul.

Trace era prăvălit peste Talia, cu fața îngropată în umărul ei, respirând de parcă s-ar fi luat la întrecere cu un tren de marfă. Mai trase o dată aer în piept, tremurat, și o îmbrățișă.

— Dumnezeu, murmură el. Talia încă nu-și putuse recăpăta în totalitate suflul, așa că nu răspunse. El își ridică privirea spre ea. Atinse cu grijă obrazul ei, de parcă era de porțelan, și în ochii lui apăru o umbră de îngrijorare.

— Te simți bine? Ea încuviință din cap. Pe fața lui apăru un zâmbet anemic.

— Arăți ca și cum ai fi fost lovită de o armă laser. Talia zâmbi cu greutate, aducându-și aminte de senzația pe care o avusese când, în timp ce juca *Reptile renegades*, unul din „inamici” reușise să o învingă. În această clipă, se simțea exact ca lovită de o armă laser. Trace se lungi lângă ea și-și încolăci brațele în jurul ei.

— Aș vrea cu adevărat să știu ce gânduri îți trec acum prin cap. Ea se întoarse ca să-i poată vedea fața.

— Nu știu ce să spun.

— Ce simți? întrebă el, încercând să găsească răspunsul în ochii ei.

— Mă simt terminată.

— Nu ești singura. Talia ar fi vrut să-l creadă, ar fi vrut să creadă că și el fusese la fel de zguduit ca și ea. Dar nu își putu reține unele îndoieli.

O parte din nesiguranța ei i se oglindi în privire.

— Nu mă crezi, nu-i așa? întrebă el. Ea oftă.

— Ei bine, Trace, nu am ceea ce se numește o experiență

prea bogată. Sunt sigură că tu ești mai versat.

— În toată viața mea, nimic nu a fost nici măcar pe aproape de ce s-a întâmplat acum.

— Dar soția ta...

— Nimeni. Ea simți un fior la auzul tonului lui hotărât.

— Și mă bucur că nu ai o experiență bogată, spuse el, apucând-o cu degetele de bărbie. Nu cred că mi-ar plăcea să te împart cu cineva.

— Chiar așa? Colțurile buzelor ei se ridicară, în semn de protest. Prea suna ca o declarație de posesiune masculină.

— Da, răspunse el, fața rămânându-i impasibilă. Gândul că marele Trace Barringer avea nevoie câteodată de un sentiment de siguranță o șocă.

— Ei bine, zise ea, așezându-se peste pieptul lui, ai o concurență foarte solidă.

Sunt... Talia se opri, incapabilă de a-și aduce aminte de numele vreunui bărbat, în poziția strategică în care se afla acum. Ridică neajutorată din umeri. Ei bine, sunt prea mulți ca să-i numesc acum pe toți.

— Atât de mulți bărbați în preajma ta, încât este probabil un mare chin să ajungi dimineața la mașină. Trace chicoti plin de simpatie și o lipi de trupul lui puternic.

Trebuie să fie o viață foarte grea.

Mușcându-și buzele să nu râdă, Talia își dădu seama, din licărirea din ochii lui, că înțelegea sensul conversației.

— Da, este, îl asigură ea. Dar tu ești... Talia făcu o pauză, îl măsură atent apoi reluă: Dar tu ești acceptabil.

— Acceptabil? El ridică una din sprâncene.

— Mai mult decât acceptabil. Trace așteptă în tăcere.

— Bine, fie. Ești de-a dreptul extraordinar. El zâmbi.

— Iar ca amant... Își schimbă poziția sub ea, până când bărbăția lui atinse vârful unde se împreunau coapsele ei.

Respirația ei deveni mai slabă.

— Ah, ești, încercă ea să continue, dar el se mișcă din nou. Simți sfârcurile sânilor atingând părul de pe pieptul lui. Membrul lui sumețit o apăsa, dar încă nu penetra feminitatea ei, care începu să se umezească.

— Da? zise el, prompt. Mai era nevoie doar de o mișcare ușoară, se gândi Talia, și el ar fi pătruns-o. Peste mintea ei se lăsă ceața, ca într-o dimineață de toamnă târzie.

— Am uitat ce voiam să spun. Mâna lui coborî spre fesele ei, pe care le mângâie cu mișcări blânde.

— Spuneai ceva în legătură cu ce fel de amant sunt.

Ea aruncă spre el o privire goală și lui i se făcu milă de ea.

— Poate că asta va ajuta, spuse el, și membrul alunecă înăuntrul ei. Privi ochii ei apropiindu-se într-o expresie de încântare, după care deveniră aproape ficși. Doar faptul că se relaxase ceva mai devreme îi îngădui să ia totul de la capăt. Ridică mâinile spre sâni ei și le roti ușor, între degete, sfârcurile, simțind cum un întăresc. Talia se arcui spre el, făcându-l să intre mai adânc.

Cu un geamăt, el îi apropie gura de a lui, pentru un sărut umed și înfometat.

Ea se înălță și intră din nou în membrul lui. Aflat într-o stare de excitare teribilă, până la rădăcină, amândoi simțiră fiorul. El atinse cu mâna părul ei umed și fierbinte și insistă asupra punctului sensibil o dată și încă o dată.

Ea se ridică. El o trase și-și afundă membrul în ea. Amândoi explodară.

Un minut mai târziu, Talia deschise ochii și suspină:

— Inegalabil.

În dimineața următoare, cu toate că ea încerca să o ascundă, Trace observă că Talia avea un mers oarecum obosit. Avea încă dureri, își dădu el seama, și putea să pună pariu că nu

se datorau numai lecției de călărie. Așa că, după ce făcură fiecare câte un duș, o zori să iasă afară pentru un tur al orașului.

A fost o zi de aur, pe care nu o va uita niciodată, o zi plină de râsete, voie bună și conversații lejere. Rămase surprins de plăcerea cu care făcea lucruri obișnuite, ca, de exemplu, să o strângă de mână în timp ce vizitau *Smithsonian-ul*. Ea reuși să-l facă să se simtă din nou tânăr, ca un adolescent la prima lui întâlnire, dornic de a plăcea. După prânz, în timp ce se plimbau de-a lungul unei străzi pline cu magazine, sesiză privirea Taliei îndreptându-se spre una din vitrine.

— Hai să intrăm, propuse el, și o împinse blând în cel mai apropiat magazin.

Era un magazin de bijuterii și văzu pentru prima oară, că, în afară de cercei, ea nu purta nicio altă bijuterie. Constatarea a fost suficientă pentru a lua decizia de a îndrepta situația. Primul lui gând fu spre un inel, un rubin, pentru natura ei pasională, sau mai bine un diamant. Un diamant care poate, mai târziu, s-ar putea asorta cu un colier. Dumnezeu, ce tot spun? se întrebă el. Respiră adânc și privi cum ea se juca distrată cu câteva brățări. Probabil că ea îi simțise privirea, pentru că întoarse capul spre el și zâmbi. Trace își simți inima urcându-i în gât.

— Te-ai plictisit, nu-i așa? zise ea. Oricum, apreciez efortul, Trace, nu cunosc prea mulți bărbați care să meargă cu plăcere la cumpărături. Îl prinse de braț. Putem pleca acum. Trace clipi din ochi. Sentimentul pe care îl încerca era prea nou și prea puternic. Se va gândi la asta mai târziu, își zise, când va avea suficient timp pentru a-și pune toate gândurile în ordine.

— Nu m-am plictisit, o asigură el, iar după o clipă o întrebă: Ce vei purta diseară la petrecere și la conferința de presă? O rochie în două piese. Într-o nuanță de roșu. De ce? Între timp, el o îndreptase spre o altă teighea.

— Aș vrea să-ți cumpăr ceva pentru a putea purta diseară.

— Oh, nu, nu se poate, spuse ea, cu o voce speriată.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? întrebă un vânzător.

— Colierul acela cu diamante. Trace îndreptă mâna într-acolo.

— Nu! Amândoi bărbații o priviră de parcă își pierduse mințile.

— Nu-ți plac diamantele? o întrebă Trace.

— Nu, vreau să spun, da. Oh! Ea oftă, nemulțumită. Situația începuse să-i scape complet din mână.

— Diamantele sunt frumoase, dar nu este necesar ca tu să cumperi ceva pentru mine.

— Dar dacă eu doresc acest lucru?

— Totuși, nu cred că...

— Dacă doamnei nu-i plac diamantele, poate preferă ceva de felul acesta.

Vânzătorul împinse spre ei un lănțișor delicat din aur, cu cinci inimioare în filigran.

— Oh, murmură ea, de astă dată de plăcere. Era foarte frumos și nu mai avusese niciodată ceva asemănător.

Întinse mâna să-l atingă, fie chiar și pentru o clipă, dar și-o retrase repede. Nu, nu pot.

— Talia! Trace o trase deoparte și o privi atât de intens, încât i se înmuiară genunchii. Aș vrea să ai ceva care să-ți amintească de acest weekend.

— O spui de parcă aș putea vreodată să-l uit.

— Ai milă de mine. Este doar un lănțișor, nu cel mai mare diamant din lume. Sau există altceva care-ți place mai mult?

— Nu, spuse ea repede. Este foarte frumos. Dar...

— Îl luăm, spuse Trace, întorcându-se către vânzător.

De-a lungul întregii seri, Talia gustă din plin prima ei participare la o petrecere a înaltei societăți din Washington. Sala

de bal a Camiliei avea oglinzi pe fiecare perete, care reflectau eleganța somptuoasă a operelor de artă originale, cristalurile fine, siluetele persoanelor de acolo, precum și o fântână din care țâșnea șampanie. Talia zâmbea în sinea ei. Singura lucrare originală de artă din casa ei era desenul în creion care atârna deasupra frigiderului.

La început, se simți copleșită de personalitățile prezente în salon, de strălucirea bijuteriilor desăvârșite, de toaletele create de designeri celebri. Plină de teama de a nu face vreo gafă, ținea cu o mână rigidă un pahar de șampanie și aproape tot timpul zâmbea și încuviința din cap. Trace o ajutase să-și recapete culoarea obrazilor, istorisindu-i câteva anecdote despre persoanele cu care ea tocmai făcuse cunoștință. Într-unul din momentele ceva mai liniștite, ea fu îndeajuns de relaxată pentru a observa că Trace părea frământat de gânduri. Atinse brațul lui pentru a-i atrage atenția.

— Ceva nu-i în regulă?

— Hmm? Nu, nu prea, răspunse el, și-și strecură brațul în jurul taliei ei.

— Și atunci, de ce a trebuit să-ți pun aceeași întrebare de trei ori? Trace păru surprins, dar apoi se simți jenat.

— Îmi pare rău. Am vorbit cu Robby în după-amiaza aceasta și mi-a spus că Madelyn este din nou în New York, așa că mama lui va avea grijă de el. Eram sigur că Madelyn se hotărâse să cedeze custodia în favoarea mea. Talia percepu nerăbdarea și sentimentul de frustrare care îl măcinau, de parcă ar fi fost propriile ei sentimente.

— De ce nu-i faci o vizită mâine, înainte de a pleca? Privirea lui era un amestec de flacără și tandrețe.

— Știi, nu ești doar cea mai frumoasă femeie din această cameră, în această seară.

Se aplecă și o sărută. Ești și cea mai dragută.

Ea simți un nod în gât, care o împiedica să răspundă ceva. Se lipi de el și privi strălucirea dorinței din ochii lui.

— Dar în acest moment, continuă el, șoptindu-i la ureche, nu mă pot gândi decât la cum te pot scoate din rochia asta. Mâna lui alunecă în jos, spre șoldurile ei, și o trase mai aproape.

— Nu-ți place rochia? întrebă ea, conștientă de tremurul din voce dezmințea tonul ei glumeț. Trace zâmbi și o trase câțiva pași mai încolo, într-un colț în care lumina nu era așa de puternică.

— Ba îmi place rochia. Îmi place cum se termină aici sus... Se holbă la sânii ei și făcu o pauză. De fapt, ce este ăsta? Talia înghiți în sec și răspunse:

— Se numește bustier.

— Bustier? repetă el, râzând sardonice. Se potrivește, considerând că nu acoperă în totalitate...

— Trace! îl avertiză ea, cu o voce tremurată.

— Bine, în regulă, îmi place... bustierul tău! Mâinile lui îi cuprinseseră talia și apoi alunecară în jos, spre șolduri. Și-mi place cum îți vine aici. Vocea lui deveni răgușită. Este totuși puțin prea lungă.

Ea clipi din ochi. Rochia se termina la zece centimetri deasupra genunchilor.

— Fermoarul din spate e un lucru bun, totuși, continuă el, și depuse o sărutare lângă urechea ei. Între mângâierile tandre și privirea lui care o devora, Talia aproape că nu mai avea respirație. Totuși, reuși să-i prindă mâinile care ajunseseră deja prea departe.

— Felul în care vorbești despre rochia aceasta mă face să mă întreb ce fel de haine preferi pentru o femeie, murmură ea.

— Atunci, hai s-o spunem altfel, zise el, lipindu-se de ea. Faptul că te văd îmbrăcată în rochia asta mă face să mă gândesc la toate modalitățile posibile de a o scoate.

Îi acoperi gura cu buzele lui și șopti: Plus tot ceea ce am putea face după aceea.

Talia petrecu tot restul serii cu un fel de amețeală magică. Se simți precum Cenușăreasa, după ce fusese scăpată de vrajă. Chiar și conferința de presă avu loc fără să apară vreo problemă. Trace se descurcă de minune cu câțiva jurnaliști, iar Talia trebui să răspundă doar câtorva întrebări simple. Adevărata vedetă a fost însă Camilia, prezentând valoarea covorului și a vasului Ming într-un mod foarte convingător. Talia începuse să numere minutele care o mai despărteau de plecarea împreună cu Trace, când, deodată, totul se năruî.

— Trace! Vocea familiară venise chiar din spatele umărului ei. Simți un fluid rece de-a lungul șirei spinării și înțepeni. Nu putea fi el. Trace se întoarse și zâmbi spre fratele lui.

— Philip, nu știam că vei veni aici. Philip privi spre Talia și apoi întoarse capul în altă parte.

— Nu puteam să lipsesc. E o ocazie bună pentru a face noi contacte. Dădu din cap către un fotograf și-și rezemă un braț de umărul lui Trace. Nici ceva publicitate nu mi-ar strica. Philip zâmbi la străfulgerarea unui blitz.

— Nu vrei să bem ceva împreună, după ce se termină toate astea? Încerc încă să te conving să accepți funcția de manager al campaniei mele de alegeri pentru Senat. Nu ar trebui să-l bat la cap pe propriul meu frate, atât de des.

Trace scutură din cap.

— Dacă ai fi înțeles de la început, nu era nevoie să mă cicălești tot timpul. În plus, știi că poți conta pe o contribuție generoasă din partea Corporației Barringer.

Talia dispăru rapid, fără a sufla un cuvânt. Dacă nu pierduse timpul atunci, la cina aceea, observând felul în care Philip se folosisese de fundație pentru a face pași înainte în cariera

lui politică, cu siguranță îl pierduse acum, privindu-l pe Trace cum subscrie la planurile fratelui său. Cu inima sfâșiată și nefiind prea sigură încotro s-ar fi putut îndrepta, străbătu mulțimea de oameni, împărțind în stânga și-n dreapta: „Scuzați-mă, scuzați-mă, vă rog”.

Ajunse la intrarea principală. Când portarul o întreabă dacă avea cumva nevoie de o limuzină, Talia aproape că izbucni în lacrimi. Ce făcea? Nu putea să plece fără să mai mulțumească încă o dată Camiliei și fără să-i spună la revedere.

Închise pentru un moment ochii și își duse mâinile la față.

— Domnișoară, s-a întâmplat ceva? Pot să vă ajut? o întreabă portarul, cu o voce caldă. Ea oftă, deschise ochii și îi dăruî bărbatului mai în vârstă un zâmbet tremurat.

— Ar fi foarte bine dacă a-ți putea aranja cu un taxi.

— Desigur, când aveți nevoie de el?

— Aăă, cinci, zece minute. Se poate? Bărbatul zâmbi.

— Se poate orice aici, la doamna Camilia. Talia reuși cumva să refacă drumul prin mulțimea răspândită în toată sala, să ajungă la Camilia și să-i mulțumească încă o dată.

— Vai, dragă, dar a fost plăcerea mea, zise Camilia, și o îmbrățișă. Trebuie să mă gândesc la așa ceva și pentru anul viitor. Știi, cred că ai plătit destul de scump pentru vasul acela din epoca dinastiei Ming. Nu ai dansat nici măcar o singură dată cu divinul tău domn Barringer. Talia simți un gol în stomac. Nu te simți bine? Nu ar fi trebuit să te las să călărești atât de mult.

— Oh, nu, răspunse Talia. Mi-a plăcut foarte mult.

— Nu știi să minți prea bine, draga mea. Camilia o studie o clipă. Dar ești o femeie puternică. A fost o plăcere că ne-am întâlnit. Chiar în starea în care se găsea, Talia fu vizibil flatată.

— Plăcerea a fost de partea mea. Vă mulțumesc pentru tot. Instinctiv, o sărută pe obraz și dispăru în grabă. Trace aruncă o privire în jurul sălii, în timp ca Philip continua să-l piseze cu

amănunte despre campania lui electorală. Se încruntă și șopti ca pentru sine:

— Unde naiba o fi dispărut! Philip scoase un oftat greu și atenția lui Trace se îndreptă din nou spre fratele mai mic.

— Care-i problema?

— Niciuna, răspuse Philip, dacă nu ții cont că, în ultimele zece minute, mi-am folosit toată puterea de convingere pentru a te hotărî să conduci campania mea electorală. Nu am o încredere prea mare în viitorul meu, dacă nu reușesc să-l conving nici măcar pe fratele meu.

O umbră de nerăbdare trecu peste fața lui Trace, dar el căută să și-o ascundă. Era deja obișnuit cu atitudinea egocentristă a lui Philip.

— Ți-am spus, te voi ajuta financiar. Îți voi da și sfaturi. Râse. Dacă meriți, îți voi da, și aprobarea mea. Dar, Philip, trebuie să înțelegi că în viața mea au loc acum niște evenimente majore. Sunt pe cale să obțin custodia asupra lui Robby și, în plus, aproape că mi-am pierdut mințile în legătură cu o anumită doamnă. Deci, nu mă mai tot ruga. Am spus nu și rămâne nu. Își înfipse supărat mâinile în șolduri. Unde naiba o fi?

— Vrei să spui Talia McKenzie? întrebă Philip.

— Da. Cine altcineva? Philip ridică din umeri. Tăcerea care se lăsă între ei păru apăsătoare, Trace se întoarse și îl privi de aproape pe fratele său. Philip nu-i susținu privirea.

— Poate că ar trebui să ai mai multă grijă. Cei din familia McKenzie sunt foarte...

Ambițioși.

— Ce vrei să spui? Philip își schimbă greutatea trupului de pe un picior pe celălalt.

— Știi ce vreau să spun. Unii oameni ar face orice pentru a obține ceva. S-ar putea folosi de relații, afectivitate, chiar și de sex.

— Destul, i-o tăie Trace, scurt. Simți cum creștea în el furia. Insinuările lui Philip, întunecaseră strălucirea relației cu Talia. Avu nevoie de tot autocontrolul pentru a nu izbucni. Speculațiile? făcute din ignoranță dau întotdeauna probleme, frățioare. Cu alte cuvinte, nu vorbi despre lucruri pe care nu le cunoști.

Philip întâlnește privirea lui Trace și încremeni.

— Știu destul despre cei din familia McKenzie. Nu este prima oară când încearcă să-și netezească drumul spre familia noastră.

Se întoarce să plece, dar Trace îl reține, apucându-l de umăr.

— Îmi datorezi o explicație în legătură cu ultimul comentariu.

Fața lui Philip se înroșește de furie.

— Nu sunt obligat să-ți spun nimic. În ceea ce mă privește pe Talia McKenzie, ar fi bine să-ți ții capul pe umeri și banii în bancă. Un val fierbinte de furie necontrolabilă îl lovește pe Trace ca un pumn.

— Dacă nu ai fi fratele meu, ți-aș sparge toți dinții. Respiră adânc și încercă să-și recapete calmul. Și acum, dispari din fața mea, înainte de a face ceva ce s-ar putea să regret. Eliberă umărul lui Philip și privește cum atât de stăpânitul lui frate se dădu înapoi. Trace scoase un blestem, în timp ce mintea lui începu să caute febril un răspuns la întrebarea: De ce Philip arăta atâta ostilitate față de Talia?

Asta îl făcu să se gândească din nou dacă nu cumva Philip și Talia avuseseră cândva o legătură. Felul jignitor în care Philip vorbise despre ea îl făcuse să-și piardă cumpătul. Fusesse doar la un pas de a-l lovește pe Philip. Singurul lucru care-l opri, era posibilitatea ca Philip să dea în vileag ceea ce se ascundea în spatele acestei porcării, de față cu toți reporterii prezenți.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât apăreau mai multe întrebări la care nu putea găsi un răspuns și simți o nevoie intensă, dureroasă, de-a o vedea pe Talia. Încercă să scape de gândurile care îl tulburau și își roti ochii prin încăpere încă o dată. Talia dispăruse de prea multă vreme. Verifică zonele din jurul fântânii și toate colțurile camerei. Rugă chiar o femeie să controleze toaleta doamnelor. În final, o întrebă pe Camilia. Ea încruntă din sprâncene.

— Ei bine, mi-a spus „La revedere”, ceva mai înainte. Am crezut că ați hotărât să plecați separat în acea clipă, să facă ceva fără Talia, i se păru ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi. Credea că hotărâseră să-și petreacă tot restul serii împreună și, de asemenea, tot timpul până a doua zi dimineață. Zâmbi forțat.

— Mulțumesc încă o dată, Camilia. Sper să te descurci cu licitația.

— Am să încerc, îl asigură ea, în timp ce soția unui senator se apropie de ei.

Trace ajunsese la intrarea principală și încerca să-l tragă de limbă pe portar.

— Nu ați zărit cumva o femeie brunetă, într-o rochie roșie? Este cam atât de înaltă.

Trace arăta cu o mână. Are ochi căprui și o aluniță mică deasupra gurii.

— Purta cumva un cerceș cu niște inimioare? întrebă portarul.

Inima lui Trace începu să bată mai repede.

— Da.

— A plecat acum vreo treizeci de minute. Am chemat un taxi pentru dânsa.

CAPITOLUL 7

Bătăile în ușa ei se întetiră.

— Ai putea să deschizi, Talia. Nu plec de aici, ți-pă Trace.

— A fost o zi grea, răspunse ea. Coborî ochii spre cuvertura pe care zăcea și scăpă un blestem printre buze. Trace, sunt obosită. Nu prea am chef de vorbă.

— Foarte rău, îi răspunse, fără urmă de simpatie. Deschide! Ea se uită neputincioasă către ușă.

— Talia!

— Oh, bine! Strânse mai tare cordonul halatului, pregătindu-se mental pentru bătălia care știa că va urma. De când ajunsese în cameră, reușise doar să scoată hainele de pe ea și să facă un duș, rapid. Și când dăduse cu mâna peste lăntișorul cu inimioare, îl smulsese de la gât. Realiză cu tristețe ce greșeală făcuse să uite barierele care existau între ei. Păși țeapănă peste covorul plușat, deschise ușa cu bruschete, apoi se dădu înapoi și își încrucișă brațele pe piept. Prima eroare tactica o comise atunci când se uită spre el. Pe față, avea etalată o grimasă de exasperare și totuși plină de tandrețe. Privirea lui trăda atâta suferință, încât în sufletul ei se născu un sentiment de culpabilitate.

— Există vreun motiv special pentru care ai plecat fără mine? întrebă el, cu o voce înceată, controlată. Ea ridică din umeri și se întoarse, intrând înapoi în cameră.

— Eram obosită. Părea că te simți foarte bine împreună cu Philip și nu am vrut să vă întrerup. Simți senzația produsă de o mișcare rapidă, înainte ca el să o apuce, fără delicatețe, de umeri și să o întoarcă spre el. Tresări când văzu expresia de pe fața lui. Tandrețea dispăruse, înlocuită de furie.

— S-a terminat! exclamă el. Inima Taliei își încetini bătăile.

— Evitarea acestui subiect, continuă el, disparițiile tale, de fiecare dată când apare Philip, totul trebuie să se sfârșească. Vreau să știu ce se întâmplă și vreau să știu acum. Talia scutură din cap și încercă să se dea înapoi. Trace o prinse de mâini.

— Acum!

— Nu, Trace, nu pot. Ți-am spus de ce.

— Nu-mi pasă ce crezi tu că nu poți. Neînduplecat, Trace elimină orice încercare a ei de apărare. Merit să aflu de ce la petrecerea aceea erai tot timpul peste mine, iar acum nu îndrăznești să discuți și chiar nu mă bagi deloc în seamă.

Obrajii ei luară foc.

— Știi de ce. Philip. Când l-am văzut, mi-am amintit totul și, sincer, nu pot să trec peste asta. Trace dădu drumul mâinilor Taliei și degetele lui începură o mișcare de mângâiere. Blândețea cu oare ea se obișnuise apăru din nou în ochii și în vocea lui.

— Ți-ai amintit, ce? întrebă el, cu o voce care întotdeauna o făcuse pe Talia să-și adune gândurile. Aproape că reuși și de astă dată. Deschise gura, gata să-i spună tot ceea ce ar fi vrut să știe, dar ceva, o opri. Ar fi trebuit ca toate acestea să le audă de la Philip. Scutură din cap și întoarse privirea.

— Nu pot... El se dădu înapoi și-i scăpă un blestem.

— De ce nu? întrebă, cu o voce aspră, care îi îngheță sângele în vene. Nu crezi că faci mult prea mult zgomot pentru nimic?

Asta puse capac la toate. Se întoarse cu o mișcare bruscă și îl privi.

— Care e marele secret? continuă el. Tu și Philip ați avut o legătură? Nu te văd pe tine jucând rolul femeii disprețuite un timp atât de lung.

Câteva secunde, Talia rămase fără grai.

— Legătură? Femeie disprețuită? exclamă ea, cu o voce

stridentă. Scoase un hohot forțat de râs și simți furia crescând înăuntrul ei. Oh, aș fi vrut să fie doar atât.

„Mult zgomot pentru nimic”, repeta, nevenindu-i să creadă, și clătină din cap.

Simțindu-și îndreptățită furia care îi ieșea la iveală prin toți porii, Talia miji ochii și practic scuipă din gură cuvintele care îl condamnau:

— Fratele meu a petrecut trei luni într-un loc îngrozitor, a fost înjunghiat cu un cuțit, iar când a ieșit de acolo, amintea doar vag de ceea ce fusese înainte. Și toate acestea din cauza prețiosului tău Philip.

Trace se holbă la ea de parcă ar fi primit o palmă.

— Trebuie să fie o greșeală, spuse el. Talia, însă, nu se mai putea opri.

— Da, a fost o mare greșeală și Philip a pus la cale totul.

Sprâncenele lui Trace se împreunară, exprimând confuzia în care se afla.

— Nu Philip. Nu poți fi sigură.

— Nu aș putea fi mai sigură. El scutură din cap.

— Nu, nu pot să cred...

— Exact acesta este motivul pentru care nu ți-am spus nimic până acum, rosti ea, cu un triumf amar, și-și întoarse privirea. Ai auzit ce ai vrut să auzi. Acum, ieși afară și lasă-mă în pace. Talia se prăbuși în pat, înainte de a o trăda genunchii. Simți un nod în gât în clipa în care realizează că nu mai exista nicio speranță pentru un viitor cu Trace. Dar, de fapt, își reaminti ea, niciodată nu existase vreo speranță. Se ghemui în pat, ca și cum ar fi vrut să se apere de frig. Ochii îi rămaseră fixați pe cuvertura care acoperea patul și, pentru prima oară, observă că florile din model erau orhidee. Se concentră asupra frunzelor verzi și a petalelor roz, dorind ca timpul să se oprească în loc, în clipa în care ușa se va închide în urma lui Trace.

Dar Trace nu plecă. Se așeză lângă ea și strânse între degete mâna ei rece.

— Te rog, zise el, spune-mi povestea întreagă.

Ea deschise gura să-l refuze, apoi privirea rămase ațintită pe fața lui. Era liberă de orice urmă de furie sau de supărare, în schimb îi trăda dorința și sentimentul de vulnerabilitate. Își dădu seama că aceste sentimente erau noi pentru el. Și devenise mult prea important pentru ea, ca să-l excludă acum în felul acesta. Nu putea să prevină nici durerea lui și nici a ei, dar, cel puțin, el dorea cu disperare să afle adevărul. Și, la fel de mult dorea și ea să-i spună ceea ce voia el să audă, chiar dacă acest lucru ar fi dus la despărțire.

Incapabilă să i se uite în ochi, privirea îi rămase aplecată spre mâinile ei împreunate și-i relată cum Philip reușise să pună la cale arestarea lui Kevin.

— După câțiva ani, școala aceea de corecție a fost închisă, zise Talia, la sfârșitul povestirii, din cauza conducerii proaste și a nerespectării normelor de sănătate.

Trace se uită cu ochii mari spre ea, copleșit, cuprins de o uimire dureroasă. Nu știa ce să mai creadă, dar nu voia să admită că Philip ar fi fost în stare de așa ceva.

Oroarea și inutilitatea faptei îl îngroziră.

— Ești sigură că nu ai înțeles greșit? Este posibil să fi interpretat eronat ceea ce el a spus sau a făcut? Ea negă din cap.

— Totul s-a petrecut prea simplu, pentru a nu fi fost în prealabil calculat. Tu ești avocat, Trace. Știi cât de dificil este să dovedești așa ceva. În special, împotriva cuiva al cărui nume este Barringer, adăugă ea, cu amărăciune.

Trace fu șocat de expresia ei pierdută.

— Și eu sunt un Barringer. Talia privi în sus, cu lacrimi șiroind pe obraz.

— Da, dar tu ești tot ceea ce el nu este. Trace trase adânc

aer în piept. Se ridică în picioare și își vârî mâinile în buzunar.

— Nu știu ce aş putea spune. Pare ireal. Nu cred că minți, o asigură el repede. Dar nu înțeleg de ce ar fi făcut Philip un lucru ca acesta. A protejat-o întotdeauna pe Valerie, dar așa ceva nu-i stă în caracter. Observându-i starea de confuzie, Talia se simți și mai nenorocită.

— Trace, știu cât de greu este pentru tine. Dar acum înțelegi, cu siguranță, de ce am insistat că aceste lucruri nu se vor lămuri între noi. Capul lui se răsuci și privirea-i pătrunse până la inima ei.

— De fapt, nu înțeleg. Ea își ridică mâinile.

— Trace, familia ta înseamnă totul pentru tine. Iar Kevin înseamnă totul pentru mine. Chiar și numai asta ne poate distruge.

— Nu! O senzație de panică îl străbătu. Problema în legătură cu Philip îl deranja foarte mult, dar sugestia Taliei de a-l părăsi era de-a dreptul inadmisibilă. Simți brusc că i se face frig. Greșești, zise el, reaşezându-se lângă ea. S-ar putea ca familia mea să însemne mult pentru mine, dar nu reprezintă totul.

Nu va mai exista nimic între noi doar dacă lăsăm că așa ceva să se întâmple.

— Philip este fratele tău.

— Iar eu sunt eu. Vru să o zguduie, dar, în schimb, o apucă cu mâna de bărbie. Toate astea s-au întâmplat cu ani în urmă. Trebuie să ținem cont și de prezent. Privi adânc în ochii ei triști. Sau ești hotărâtă să trăiești în trecut?

Ea își întoarse privirea.

— Nu e chiar atât de ușor, Trace. Chiar dacă fratele tău nu ar fi încercat să-l distrugă pe al meu, rămân mari diferențe între noi. Viața ta este cu totul altfel decât a mea. Viețile noastre nu se vor amesteca niciodată.

— Ne-am amestecat noi destul de bine noaptea trecută. Ai fost pierdută în brațele mele, cum am fost și eu în brațele tale. Văzu îndoiala și confuzia din ochii ei și dori să le îndepărteze cu un sărut, dar simți că nu era cea mai bună soluție.

Trebuia să găsească cuvintele potrivite. Nu a fost vorba numai de sex, continuă el, intuind corect gândurile ei din acel moment. Am așteptat prea mult pentru asta, poate că întreaga mea viață. Ochii ei se măriră, alarmați, și el renunță la jurămintele.

Ea nu voia încă să admită cât de importanți deveniseră unul pentru celălalt.

— Spune-mi, Talia, ai mai simțit vreodată așa, în trecut?

Trace sesiză flăcărilor care dansau în privirea ei, înainte ca ea să-și închidă ochii și să clatine din cap.

— Nu are importanță, zise ea. Sunt prea multe...

— Sunt prea multe alte nevoi? o întrerupse el, plin de nerăbdare. Și cum rămâne cu ceea ce dorești tu? Sau cu ceea ce doresc eu? O scutură cu blândețe. Când va veni momentul potrivit? Când va fi totul atât de perfect, încât tu să riști și să mergi înainte? făcu o pauză, dându-și seama că-i captase atenția. Ochii ei, plini de îngrijorare, nu se desprindeau de pe chipul lui. Niciodată, răspunse el întrebării retorice. Și nu pot să mă împac cu ideea asta. Îi luă din nou mâinile și se simți ușurat sesizând că tremurau. Apoi hotărî să-și joace ultima carte, știind că Talia nu dădea înapoi în fața unei provocări: „Niciodată” este destul de bine pentru tine?

— Oh, Trace. Talia oftă și privi spre tavan. El o văzu clipind și încercând să-și oprească lacrimile care apăruseră în colțurile ochilor. Nu știu.

Pe Trace nu-l satisfăcu răspunsul. Dorea mai mult. Dar tăcerea fu întreruptă de țârâitul telefonului și își spuse că „Nu știu” era oricum mai bine decât „Nu”.

Talia răspunse, apoi întinse receptorul spre el. În timp ce asculta ceea ce i se comunica de la spital, se întrebă ce ar mai fi putut merge rău în ziua aceea.

Închise ochii, încercând să gândească clar, luptând cu oboseala.

— Era de la spital, o anunță pe Talia, după ce agăță receptorul în furcă.

S-a întâmplat ceva cu bunica lui Robby. În următoarele ore, Talia fu uimită de rapiditatea cu care se derulau evenimentele. Ajunseră la spital în câteva minute. Îl acompaniasse pe Trace ca și cum ar fi fost de la sine înțeles. Și realizează că nu ar fi putut face altfel. Se simți înfiorată la gândul că Trace se bizuia pe ea.

În timp ce Trace încercă, timp de câteva ore, să dea de Madelyn, în New York, Talia reuși să-l liniștească pe Robby în legătură cu bunica lui. Aceasta căzuse pe scări și își fracturase piciorul în două locuri. Intrase imediat în operație și i se introduseseră un fel de cleme. Doctorul presupunea că însănătoșirea va merge destul de încet. Duminică, după-amiaza târziu, toți trei se îndreptau înapoi spre Barringer, în *Cadillac-ul* lui Trace. Pentru că Robby arătase atât de amărât, Talia hotărâse să stea cu el în spate. Trupușorul lui era încordat, dar, într-un final, după patru povestioare și trei cântece, Robby se cuibărise lângă ea. Pleoapele începuseră să se închidă.

— Talia, miroși așa de bine, spuse el. Talia zâmbi.

— Oh, mulțumesc, Robby.

— Miroși exact ca o gumă de mestecat. Nu ai cumva una la tine?

Ea clipi. Surprinse privirea lui Trace în oglinda retrovizoare și râse.

— Dacă îi dă înainte cu genul acesta de complimente, e destinat să rămână pentru totdeauna burlac.

— Oh, nu știu. Tehnica ar trebui, poate puțin îmbunătățită, dar inima lui se găsește la locul potrivit. Trase coborî vocea. Nu aş putea să-i critic gusturile.

Ea îşi întoarse privirea către Robby şi începu să-i răspundă la întrebare, dar acesta era deja adormit. Îi dădu la o parte părul care îi văzuse pe frunte şi rămase uimită de frumuseţea chipului descoperit. Avea deja aceleaşi gene şi sprâncene întunecate, moştenite de la Trace. Se încruntă şi Talia observă cearcănele închise la culoare de sub ochii lui. Fusesse o noapte grea pentru fiecare.

— Mai e treaz? întrebă, încet, Trace. Talia vârî o pernă sub capul lui Robby, care era gata să cadă, şi se aplecă spre scaunul din faţă.

— A adormit, murmură ea. Se surprinse vrând să întindă mâna spre faţa lui Trace, să o mângâie, să încerce să-l facă să se simtă mai bine.

— Dă-mi mâna, rosti el, de parcă i-ar fi citit gândurile. O sărută şi apoi o lipi de obrazul lui nebărbierit. Trecu aşa un timp lung, într-o înţelegere tăcută. Talia nu voia să experimenteze acest sentiment prea adânc. Putea distruge pacea şi seninătatea acelui moment. Totuşi, nu-şi putea imagina că ar fi fost posibil să se găsească atunci altundeva decât pe bancheta din spate a unei maşini, cu un băieţel de patru ani în braţe, în timp ce o mână începuse să-i amortească, din cauză că Trace Barringer insistase să o strângă.

Cadillac-ul înghiţi milele care mai rămăseseră până la Barringer. Robby încă dormea atunci când Trace opri automobilul în faţa casei unde locuia Talia.

Aceasta ieşi din maşină, neputându-se înfrâna să sărute copilaşul adormit.

— Îţi duc eu valiza, zise Trace, cu o voce înceată. Ea încuviinţă din cap, având un sentiment de şovăială în clipa în

care ieși din mașină. Totuși, făcu acest lucru cât mai ușor cu putință. Trace o urmă pe cărare. Aerul nopții era greu, umed, iar tăcerea era spartă doar de câinele vecinului și țârâitul greierilor.

Lumina de pe verandă rămăsese aprinsă. Scotea la iveală crăpătura adâncă din cărarea de ciment, pe care încă nu avusese șansa să o repare. Iarba din curte ar fi trebuit și ea tunsă. Până acum nu observase nici cât de mult se decolorase zugrăveala. Cel puțin, totul era curat, spuse orgoliul din ea. Și încă nu se crăpase, nici nu se scorojise. Brusc, își dădu seama de ce observase acum toate micile defecte în legătură cu căminul ei. Trace Barringer! își petrecuse weekend-ul crezându-se Cenușăreasa, mâncase caviar, băuse șampanie și reușise să-l cucerească pe Trace. Dar zarurile fuseseră aruncate. *Cadillac-ul* urma să dispară în câteva clipe și ea rămânea aici „cu dovreacul ei”, marca *Datsun*.

Dar lăntișorul? o certă partea mai calculată din ea. Dar felul în care el te-a ținut în brațe? Trebuie ca toate acestea să aibă o explicație.

Toate acestea însemnau că petrecuseră un weekend minunat, își răspunse sieși.

Trace și Robby vor pleca spre reședința Barringer, acolo unde trebuiau să plece, în timp ce ea va rămâne aici, unde era locul ei.

Curios cum cei câțiva pași făcuți de la mașină reușiseră să schimbe lumea cu totul. Talia scoase un oftat când ajunse la ușă și se întoarse să-l privească pe Trace. După toate evenimentele prin care trecuseră, în ultimele douăzeci și patru de ore, aproape că-i veni să plângă la perspectiva de a nu mai fi împreună cu Robby și Trace de acum înainte. Poate că, dacă reușea să se abțină să privească în ochii lui Trace, nu se va face de râs.

Afișă un zâmbet chinuit și își fixă privirea pe bărbia lui.

— Ei bine, pot să spun sincer că nu am mai avut niciodată

un weekend ca acesta, spuse ea ușor, încercând să nu se gândească la noaptea aceea de vineri, în care făcuseră dragoste la nesfârșit. Cred că membrii din comitet vor fi mulțumiți de covor și de vas. Evident că, menționând vasul, în memorie îi apăru partida de călărie, care o făcu din nou să-și reamintească noaptea de vineri. Planul ei se părea că nu va da roade.

— Talia...

— Ascultă, Robby s-ar putea trezi în orice moment. Aproape că smulse valiza din mâna lui. Ar putea să se sperie și... El îi puse mâinile pe umeri. L-ar fi putut respinge, dar totul se prăbuși în clipa în care îl privi în ochi și se simți ca și cum ar fi fost hipnotizată.

— Talia, îți spun sincer că nici eu nu am mai petrecut un weekend ca acesta, murmură el, cu o voce catifelată. Pielea i se făcu ca de găină. Strânse ușor mânerul valizei, de parcă ar fi vrut să se sprijine de el.

— Aș vrea să te văd cât de curând, dar Robby... Vocea lui se stinse și expresia de pe față îi trădă regretul. Un nod se ridică în gâtul Taliei și ea se forță să mai scoată un zâmbet.

— Înțeleg, Trace. El miji ochii.

— Înțelegi cu adevărat?

— Desigur. Dacă nu reușise să alunge toate îndoielile, cel puțin izbutise să și le ascundă. Trace avea acum destule pe cap. Vei fi foarte ocupat. Robby are acum nevoie de tine. Are nevoie să-i faci viața cât mai stabilă. Trace încuviință din cap.

— Ai dreptate în privința asta. Simt că va trebui să recuperez tot ceea ce nu am făcut timp de un an de zile. Păru foarte împovărat și un val de compasiune se revărsă peste ea.

— Veți reuși. E atât de fericit când este cu tine.

— Crezi?

— Sigur, răspunse ea, apoi schimbă deliberat tonul discuției. În special dacă îi cumperi cățelușul acela pe care-l

dorește. Trace zâmbi și inima ei tresări violent.

O trase mai aproape de el și o sărută o dată, de două ori, apoi îi dădu drumul și își coborî ochii spre ea, cu privirea aceea istovită.

— Menținem legătura.

— Desigur, spuse ea răgușit, sperând că păruse mult mai încrezătoare decât se simțise. Trace îi ridică bărbia și îi mângâie fața.

— Am să te sun, rosti el, de parcă ar fi gravat cuvintele în piatră.

Talia își simți gura uscată și se mulțumi doar să dea din cap, clipind, încercând să îndepărteze umezeala jenantă din ochi. El se încruntă.

— Ai pățit ceva la ochi?

— Oh, sunt doar puțin obosiți din cauza lipsei de somn. Asta-i tot. Se întoarce și, inexplicabil, reuși să scoată cheia din poșetă. O forță supranaturală o împiedică să o introducă în locașul ei și să o învârtă. Chiar înainte ca ea să pășească peste prag, Trace înconjură cu unul din brațe talia ei și o sărută în vârful capului.

— Ne mai vedem. Ea încuviință din cap, ținându-și respirația până ce brațul lui o eliberă. Lacrimile începură să cadă înainte ca ușa să se închidă în urma ei.

În cursul săptămânii care urmă, în fiecare moment liber pe care putea să-l obțină – ceea ce se întâmplă destul de rar –, Trace își aducea aminte de ultima discuție pe care o avusese cu Talia. Era ceva care îl sâcâia. Ea rostise doar cuvintele care trebuiau spuse. Îl sărutase și apoi zâmbise. Făcuse chiar și o glumă în legătură cu un cățeluș pentru Robby. Trace cumpăraseră cățelușul, o căsuță tip colonial, cu două etaje, o groază de mobilă și chiar un mic leagăn pentru curtea din spate. De

asemenea, obținuse și custodia asupra lui Robby. Madelyn fusese, în sfârșit, de acord. Mai avea nevoie acum doar de o doică. Și de Talia.

O sunase luni de la birou, dar ea tocmai primise o comandă mare de alimente.

Spusese că-i pare rău, dar că era mult prea ocupată pentru a putea să discute. O sunase din nou, în seara aceea, după ce îl băgase pe Robby în pat. Nu răspunsese nimeni, iar asta îl deranjă.

Marți, se hotărî să treacă pe la magazinul ei, dar se ivi o problemă și trebui să rămână la birou. Mai încercă să dea de ea de câteva ori în seara aceea, înainte de a-și da seama că, de fapt, ea îl evita. Acest lucru îl deranjă cu adevărat.

Joi seară, după ce îi citise lui Robby o jumătate de duzină de cărțuții, se așează pe pat, lângă fiul său, și examinează critic ultima lui întâlnire cu, Talia. Era puțin agitată, ca și cum era nerăbdătoare să intre în casă. Își aminti că trebuise să o întrerupă pentru ca ea să-și îndrepte atenția asupra lui.

Îi dăduse unele asigurări, dar ochii ei... Când el îi spusese că vor ține legătura, ea nu-l crezuse. De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ceea ce făcuse el nu era tocmai o paradă de sentimente. Dorise cu adevărat să o mai vadă.

Urmări prostește cu degetul conturul unui personaj din desenele animate, pictat pe plapuma lui Robby, și se încruntă. Se pare că nu putea obține răspunsuri de la nimeni. Philip era plecat din oraș, după cum atât Cynthia, cât și secretara fratelui său îl informaseră plini de respect. Nu răspunsese la niciunul din apelurile lui Trace și acesta găsi tăcerea lui Philip enervantă. O suspiciune insistentă, începu să-și facă loc în mintea lui.

Gândurile îi ajunseră din nou la Talia, pe care, de fapt, nu reușise să și-o scoată niciodată din minte. Aproape că putea să-i simtă parfumul și să-i audă râsul.

Totuși, domnișoara avea unele îndoieli. Mâna lui înțepeni dintr-odată când își aduse aminte că ea nu se implicase niciodată complet în relația lor. Spusese „Nu știu” în loc de „Da”. El își imaginase că vor continua să se vadă, de îndată ce se vor mai liniști lucrurile cu Robby. Dar când privi înapoi, spre ultima întâlnire cu Talia, simți un gol în stomac, amintindu-și de stânjeneala și neîncrederea ei față de el. Talia își luase adio. Se întrebă care fusese factorul decisiv, afacerea cu Philip, sau ideile ei ciudate despre lumea lor socială atât de diferită.

Simți un junghi în inimă și, pentru un moment, se găsi pătruns de vechea-i singurătate. Câștigase fiul și pierduse femeia. La dracu’ dacă asta nu-l durea cu adevărat! Dar Trace nu era genul de om care să accepte o astfel de înfrângere, atât de ușor. Toate acestea îl făcuseră furios. Simțea nevoia să lovească ceva, sau să urle, plin de frustrare. Încercă să se stăpânească și se ridică cu grijă de pe patul lui Robby, apoi stinse lumina. Închise ușa după el și ieși pe coridor, îndreptându-se spre dormitor. Era furios pentru că Talia îl evita. Era furios pe Madelyn pentru că durase atât de mult până să i-l dea pe Robby. Era furios pe sine însuși pentru că își alesese un moment atât de prost să se îndrăgostească de o femeie așa de căpoasă. Ajuns aici, se înfurie și pe pereții camerei lui pentru că erau zugrăviți în albastru. Poate că o metodă mai învechită de a-și vărsa năduful l-ar putea ajuta.

Elimină, rând pe rând, opțiunile, așa cum împărțise bugetul companiei, în prima zi după ce fusese ales director. Nu putea să urle. Nu putea să se îmbete. Nu voia să lovească câinele. Totuși, o dorea pe Talia și faptul că nu putea să o aibă îl făcea să fiarbă pe dinăuntru. După ce își scoase hainele și intră în camera de duș, începu să înjure tot ceea ce îi venea în minte. Înjurături în engleză, franceză, italiană. Nu exista nicio selecție, în schimb erau foarte colorate. Până când se răci apa, spuse atâtea lucruri,

încât ar fi făcut să roșească până și un marinar.

Dacă nu altceva, măcar se simțea cu mintea mai limpede. Se gândi la un plan, în timp ce se ștergea cu un prosop moale. Talia îl dorea. Trebuia doar să-i amintească acest lucru. Zâmbi la gândul că, până la întrecerea pe patine, organizată de fundație, mai erau numai două zile.

Talia legă șireturile patinelor cu rotile pe care le purta și apoi îngenunche în fața lui Jason, pentru a strânge și legăturile patinelor acestuia. Vârsta celor care populau patinoarul era de la cea infantilă până la cea adultă. Talia observă că adulții erau mult mai nesiguri pe picioarele lor decât copiii. Și, ca pentru a i se adeveri aprecierea, un maestru ce lucra la întreprinderile Barringer abia reuși să se prindă de umărul ei, pentru a-și frâna căderea. Ea își pierdu echilibrul, se clătină, dar izbuti să se sprijine cu o mână de banca pe care stătea Jason.

— Iertați-mă, dar a trecut ceva timp de când nu am mai patinat, zise încurcat, omul.

Talia îi zâmbi.

— Nicio problemă. Privi după bărbatul care se îndepărta schiopătând și se întoarse spre Jason. Campionule, ești gata să înveți să mergi cu rotilele înapoi?

— Da, hai să mergem! răspunse Jason, nerăbdător. Talia observă că o și apucase de mână. Gândi că asta ar putea dura vreo zece minute.

Intrară în mulțimea de pe patinoar și făcură câteva tururi de încălzire. Nu se putu abține să nu-l caute din ochi pe Trace, dar nu văzu nici urmă de el. Poate că așa era cel mai bine. Nu ar fi fost capabilă să-și ascundă emoția revederii. Dorința de a-l revedea crescuse mereu în intensitate în timpul ultimei săptămâni.

Își mută din nou atenția spre Jason și se îndreptară către

marginea pistei, explicându-i tehnica patinatului înapoi. Făcu vreo două piruete, când cineva se năpusti drept în ea.

— Talia! urlă Robby. Unde ai fost până acum? Talia ateriză în fund. Privi în sus spre Robby și fu nevoită să zâmbească.

— Am avut de lucru la magazin. Tu ce-ai mai făcut? Se ridică în picioare și scutură delicat partea pe care căzuse.

— Am o casă nouă, o plapumă cu *Reptile renegade*, un leagăn și un cățeluș, spuse Robby dintr-o suflare.

— Chiar așa, o plapumă cu *Reptile renegade*? întrebă Jason.

— Da, e foarte tare. Tu ți-ai căpătat bebelușul?

— Mda, o fetiță. Dar tatălul mi-a zis că nu mămica e de vină. Jason ridică din umeri, cu un aer filosofic, i-am pus numele Natalie. Nu e chiar așa de rău și am și ținut-o în brațe. Totuși, am lăsat-o pe mama să-i schimbe scutecele. Erau foarte murdare.

Talia își înghiți un hohot de râs. Robby termină rapid cu Jason și apoi se întoarse iar spre Talia.

— Cum de nu ai venit să ne vezi? întrebarea o luă prin surprindere. Încercase din greu să le dea lui Trace și lui Robby suficient timp să fie singuri împreună.

— Aăăă, probabil din cauză că...

— Talia este o doamnă foarte ocupată, zise Trace, apropiindu-se pe patine de micul grup. Inima ei începu imediat să bată mai repede.

— Bună, zise el. Se simți devorată de privirea lui, dar își dădu seama că ochii ei erau cel puțin la fel de înfometați ca ai lui.

— Bună, murmură ea. Se holbară unul la celălalt, în timp ce patinatorii treceau pe lângă ei și muzica se auzea în continuare, până ce Robby îl trase pe Trace de cracul

pantalonului.

— Tată! exclamă el, exasperat, de ce nu mai spui nimic? Trace clipi și un zâmbet îi înălță colțurile gurii.

— Cred că mă gândeam la ceva. Privi semnificativ spre gura Taliei și ea simți căldura năpădindu-i corpul. Întoarse ochii în altă parte și se trase de cercei. Avea puține șanse de a ieși cu fața curată în această seară, își dresă glasul.

— Tocmai aveam de gând să-l întreb pe Jason dacă vrea un pahar de sifon. Mie mi-e sete. Trace o apucă de mână și gura ei deveni uscată precum Sahara. Nu ați vrea ca tu și cu Robby să ne însoțiți?

— Înainte de asta, aș vrea să mai patinez, spuse Jason.

— Și eu la fel, spuse Robby.

— Bine, vom fi pe banca aceea dacă aveți cumva nevoie de noi, zise Trace.

— Se pare că am rămas doar noi doi, adăugă el, în timp ce se îndreptau pe patine spre standul cu băuturi.

— Noi doi, plus alte aproximativ o sută de persoane, zise ea. El chicoti.

— Un bărbat trebuie să aibă și vise. La această remarcă din partea lui, Talia avu senzația aruncării într-o prăpastie. După ce Trace plăti băuturile, patinară cu grijă spre o bancheta liberă. Talia privi cum Jason încerca să-l învețe pe Robby să patineze înapoi.

— Deci, cum mai merge? Trace se lăsă pe spate și își întinse mâna de-a lungul băncii.

— Am cumpărat o casă nouă. Începu să-i mângâie cu mișcări leneșe părul.

— Oh, oh, zise ea, adorând senzația mâinii lui în părul ei. Și un cățeluș, un leagăn și o plapumă cu *Reptile renegade*. Celor mai mulți oameni le-ar fi trebuit, probabil, luni de zile ca să realizeze toate acestea, se gândi ea. Faptul că era un Barringer

avea avantajele lui. Trace o trase ușurel de păr.

— De unde știi tu despre plapumă? Ea sorbi o înghițitură din pahar și zâmbi.

— Mi-a spus Robby, imediat după ce m-a trântit la pământ. Trace făcu o strâmbătură.

— Oh, îmi pare rău. Ea deschise și mai tare ochii.

— Pentru ce? Trace avusese de gând să o informeze despre cât de buni prieteni deveniseră el și Robby, dar nu voia ca ea să se simtă copleșită.

— Uneori, Robby este puțin prea exuberant.

— Eu cred că e extraordinar. Uite cum încearcă să țină pasul cu Jason. Talia privi cum cel mai mic dintre copii făcu o tumbă destul de urâtă și puse jos paharul.

— Hopa! mai bine mă duc să văd ce s-a întâmplat.

Dar Trace îi puse în mână paharul lui și se ridică în picioare.

— Nu, tu stai liniștită. Eu sunt tatăl lui. Ea remarcă linia aspră pe care o luase gura lui și se încruntă. Care era problema lui? se întrebă. Nu avusese nicio intenție să-i uzurpe autoritatea. Trace îl îmbrățișă pe Robby și se uită la genunchiul lui. Înainte de a termina, Robby îl împinse, pregătit să se reîntoarcă pe pistă. Trace reveni lângă ea, clătinând din cap.

— Este destul de vioi, nu-i așa? îl întrebă Talia.

— Mda. Cum merg treburile la magazin?

— Mă ține ocupată și asta-i bine. El încuviință din cap.

— Îmi pare rău că nu am putut ajunge la ultima ședință a comitetului, dar...

— Te înțelegem, îl întrerupse ea. Observă cum el își încleșta și își descleșta pumnul și deveni îngrijorată. Este totul în regulă cu Robby?

— Robby e bine. Am acum custodia lui.

— Asta e foarte bine. El o privi fix.

— El este acum ultima dintre problemele mele. Zăpăcită, Talia își încreți fruntea.

— S-a întâmplat ceva la birou, sau cu familia ta? El își desprinsе ochii de la ea.

— Niciuna, nici alta. Când Trace începu să lovească ușor cu degetele în paharul de hârtie, Talia știu că se întâmplase ceva foarte grav.

— Trace, uită-te la tine. Ești agitat, tu, care nu ești niciodată așa. Ce s-a întâmplat?

Fălcile lui se strânsерă.

— Cred că nu mi-a plăcut să fiu părăsit după o noapte ca aceea. Ea fu vizibil lovită.

— Părăsit! Privirea lui pluti peste ea ca o mână caldă, cercetătoare.

— Atunci, tu cum i-ai spune, când o femeie, cu care ai făcut dragoste până ce ți-ai pierdut mințile cu parfumul și gustul ei, pe care o cauți de mai multe ori la telefon, te evită? Cum ai numi tu lucrul acesta? Talia fu invadată de un val de emoții. Era furie în vocea lui arțăgoasă și durere în ochii lui verzi. Dacă ceea ce dorise ea să facă era să îndulcească pe cât posibil despărțirea lor, eșuase lamentabil.

— Am vrut să fie mai ușor pentru tine, în cazul în care te-ai fi răzgândit. Vocea ei deveni voalată. Eu, ăăă, am crezut că ai nevoie de ceva timp.

— Timp? repetă el, nevenindu-i să creadă. Când naiba am pomenit eu ceva de timp?

Talia realizează brusc cum se simțeau angajații lui Trace când acesta își ieșea din fire. Abia rezistă impulsului de a țipa.

— Niciodată. Dar timpul petrecut în Washington a fost mai degrabă... Tăcu jenată și își feri privirea. El o prinse de braț și o întoarse din nou către el.

— Cum? Excitant? Erotic?

— Intens, spuse ea. La naiba, nu o nimerise cu asta. Gândurile ei o luară razna, iar faptul că Trace își sprijinea ambele mâini pe brațele ei, nu ajuta cu nimic situația.

Viețile noastre sunt atât de diferite, Trace. Nu știam dacă sentimentele tale nu s-au schimbat când am ajuns acasă.

— Dar sentimentele tale? Toate barierele pe care ea le ridicase se năruiră datorită incertitudinii care se simți în vocea lui.

— Mi-a fost dor de tine, șopti ea, mai mult decât îți poți imagina.

— Mă îndoiesc, mormăi el, apoi tăcu un moment, pentru a înghiți mărturisirea ei. Inima îi mai crescuse puțin. Atunci, unde ai fost de fiecare dată când te-am căutat? O privi cum obrații îi erau invadați de culoare, în timp ce ea își întorcea capul în partea cealaltă.

— Am lucrat în grădină, mormăi ea.

— În grădină?

— Da, în grădină, repetă, țâfnoasă. Am fost supărată când ne-am întors de la Camilia.

A fost ca o retragere. A trebuit să-mi ocup timpul cu ceva. Trace chicoti și ea se încruntă la el.

— Prostuțo, murmură el, și o bătu cu degetul pe frunte. Îți poți imagina ce torturi a trebuit să suport toată săptămâna care a trecut? Când mă băgam în pat, îmi venea în minte noaptea aceea din Washington. Felul în care mă sărutai, felul în care îți simțeam pielea, sunetele pe care le scoteai când... Vocea i se stinse la toate aceste amintiri. Ochii ei erau plini de aceleași amintiri, de pasiune, de plăcere. Talia scoase un oftat tremurat și își mușcă buza.

Trace își reprimă un geamăt și se uită împrejur.

— Este pe aici vreun loc unde te-aș putea săruta? Talia simți frustrarea din vocea lui. Se potrivea de minune cu a ei.

Clătină din cap.

— Nicăieri. El scăpă o înjurătură, dar asta nu reuși s-o îmbuneze. Îi privi părul mățos, ochii expresivi, cerceii din urechi, și simți că o dorește atât de mult, încât își va pierde mințile. Își menținu vocea pe un ton jos.

— Mă gândeam cum ai arăta în patul meu. Talia trase adânc aer în piept și încercă să pară mai decontractată. Simțea cum căldura o cuprinde cu totul.

— Am auzit că orice este posibil, atunci când ai o plapumă cu *Reptile renegade*.

El râse și percepse sunetul până în abdomen. Trase atinse obraji ei fierbinți.

— Roșești! Talia îl împinse deoparte și dori ca cineva să arunce o găleată cu apă de la gheață peste ea.

— Am mai discutat despre asta și înainte. Nu roșesc.

— Nu este o culoare roșie, spuse el, grijuliu. Aduce mai mult a trandafir prăfuit.

Ea îl înfruntă, indignată.

— Nu roșesc. Și chiar dacă aș roșii, ar fi foarte nepolitic din partea ta să-mi atragi atenția. Trase se prefăcu pocăit.

— Nu aș fi chiar atât de nepolitic. Cum aș putea să-mi răscumpăr greșeala?

— Hai să patinăm, spuse ea, repede. El o prinse de mână, privirea fiindu-i foarte grăitoare.

— Bine, răspunse el. Pentru moment.

CAPITOLUL 8

Nu era un lucru inteligent. Nu era deloc inteligent să se apropie atât de mult de Trace și de Robby. Să ia cina cu ei, trei seri la rând în săptămâna care urma, sau să-i îngăduie lui Trace să vină acasă la ea, după ce îl băga pe Robby în pat. Nu era inteligent să ignore faptul că, în nici două săptămâni, Kevin va sosi acasă, iar ea nu era pregătită pentru a-i putea explica sentimentele pe care le trăia.

Nu era bine să ignore diferențele care existaseră dintotdeauna între ea și Trace.

Era ușor să le uite când el o ținea în brațe sau când discutau uneori, noaptea târziu. Dar când nu mai erau împreună, își aducea aminte că el era mai educat și mai bogat decât putea ea să spere că va ajunge vreodată. Drept este că ar fi dorit să aibă și ea aceleași calități. Talia oftă și încercă să scape de gândurile acestea neplăcute. Aruncă o privire spre ceasul deșteptător și apoi spre Trace, buzele schițând un zâmbet. Trace era tolănit, gol-goluț, în mijlocul așternuturilor ei din bumbac. Dormea. Nu se putu abține să nu-l admire. O mai făcuse și înainte, din afara patului. Era un tată așa de atent, ascultând toate flecărelile lui Robby, râzând împreună cu fiul său, încurajând-o pe Talia să li se alăture. Niciodată nu se simțise exclusă. Era mișcată din cauza amândurora. Mâna lui Trace îi aluneca în jurul taliei sau îi atingea părul. Robby o apuca de mână și trăgea de ea, pentru a-i arăta câte ceva sau îi dădea o sărutare zgomotoasă. Era periculos. O făcea să spere și să viseze. Dar Talia era prea fericită pentru a mai ține cont de ceva. Știa că momentul acela va sosi cu sau fără ajutorul ei. Va vedea atunci ce o să facă.

Acum, trebuia să-l trezească pe „Frumosul Adormit” și să-l trimită acasă.

Hotărâseră amândoi ca el să nu rămână peste noapte.

Angajase o doică nemaipomenită pentru Robby, dar trebuia să fie prezent în caz că băiețelul avea vreun coșmar. Îi mângâie sprâncenele și își trecu degetele prin părul lui.

— Trace, spuse ea, încet, e timpul să te scoli. Cu părere de rău, el deschise un ochi.

— Nu poate fi adevărat. De-abia am ajuns aici.

— E unsprezece și jumătate. Momentul când toți directorii ar trebui să fie în paturile lor. Adevărații directori. Trace închise din nou ochii, dar un zâmbet sexy îi înălță colțurile gurii.

— „Adevărații”, este un termen mai degrabă blând, nu găsești? îi înhăță mâna și o așeză pe pieptul lui. Hoțul, se gândi Talia. Trace știa că era permanent fascinată de pieptul lui. Cu de la sine putere, mâna ei se plimbă peste tot, îi răvăși părul castaniu și se jucă cu sfârcurile pieptului lui. Reveni brusc la realitate, își retrase mâna și se ridică în picioare. Automat, trase și cearșaful după ea, lăsându-l pe Trace într-o poziție foarte expusă, pe care el o ignoră. Totuși, ea nu reuși să facă același lucru.

— Totdeauna mă dai afară din pat, Talia, rosti el, deschizând ochii și rezemându-se în coate.

— Trebuie să te întorci la Robby, îi reaminti ea. El se încruntă.

— Știu, dar de ce trebuie să arăți atâta entuziasm?

Ea afișă un zâmbet, încercând din răspuțeri să nu râdă.

— Presupun că aş putea plânge sau aş putea avea câte o criză în fiecare seară. Crezi că ar ajuta? Se smulse din așternut, apoi se uită în sus spre ea, cu o expresie serioasă.

— Nu, dar ar fi drăguț dacă ai dori să rămân. Respirația ei se bloacă. Trace putea face asta doar cu o privire, totuși, de data aceasta, folosise cuvinte. Se aplecă spre el și îi mângâie pieptul.

— Știi că aş dori să stai. El își frecă obrazul de palma ei.

— Dar nu o spui niciodată. Talia era pe cale să protesteze,

însă își dădu seama că Trace avea dreptate. O lăudase de fiecare dată, dar timiditatea sau poate frica o oprise să-și dezvăluie adevăratele sentimente. O umbră de vinovăție se furișă în mintea ei când îi văzu suferința. Se apropie mai mult de el și se gândi că sosise momentul.

— Te doresc, Trace. Cred că am sentimentul acesta tot timpul. Patul rămâne rece și pustiu când pleci. Sunt clipe, în miez de noapte, când aș vrea să-ți telefonez doar ca să-ți aud vocea. Se prefăcu supărată. Știi câte comenzi am încurcat, gândindu-mă la tine, în loc să-mi văd de treaba mea.

— Salam în loc de șuncă? întrebă el, părând foarte mulțumit. O apropie de el și-i sărută palma.

— Ceva de genul acesta. Deveni brusc serioasă și-și deschise sufletul. Te doresc, Trace, așa cum niciodată nu am mai dorit pe altcineva. Se trezi întinsă pe spate, cu gura presată de buzele lui, înainte de a-și da seama ce se întâmplă. Era un sărut plin de pasiune, încărcat de emoții, incitându-i răspunsul. Dăruî în aceeași măsură.

La sfârșit, Trace se trase înapoi și o privi atent, un moment foarte lung. S-ar fi putut topi uitându-se în ochii ei căprui, ar fi putut să-și piardă mințile când zâmbea. Îi atinse alunița de deasupra gurii și ajunse cu mâna la cei trei cercei de la ureche.

— Data viitoare, când simți că ai vrea să mă suni în miezul nopții, fă-o, spuse el, în timp ce mâna îi devenea mai neascultătoare. Îi mângâie părul, obrazii, apoi mișcarea se prelungi spre gât și umeri, simțind sub degete pielea ei catifelată.

Desenă cercuri în jurul sânilor ei și îi privi cum se întăresc. Respirația ei se accelerează, iar el își simți gura uscată, așa cum se întâmplă de fiecare dată.

— Trace, șopti ea, cu o voce răgușită. Se aplecă și apucă între buze unul din mugurii el trandafirii, sugându-l ușor.

Tremurul ei îi încordă mai tare trupul. Deodată, își dădu seama că nu-i mai era suficient să se întâlnească cu Talia câteva ore, într-un loc sau altul. Implicațiile acestei descoperiri îl speriară, dar dorința înlocui sentimentul de frică. În timp, vor reuși să înțeleagă ce se întâmplase între ei. Acum, se puteau bucura doar de câteva momente furate, și el îi dăruie tot ceea ce era în stare.

— Trebuie să încălzim patul atât de tare, murmură el, încât să rămână cald până dimineață. Nu mă pot gândi la tine rece. Talia zâmbi și inima lui făcu o săritură.

— Nu avem prea mult timp, zise ea. Limba lui trecu peste celălalt sfârc.

— Vrei să mă ajuți? Talia întinse degetele în josul pieptului lui, coborî, abia atingându-i buricul, în timp ce el își schimbă poziția pentru a-i ușura mișcarea. Își încolăci mâna în jurul bărbăției lui.

— Ce crezi? întrebă ea, începând să miște mâna înainte și înapoi. Trase scoase doar un geamăt.

— Gina, este minunată, îi spuse Talia prietenei ei, ziua următoare, când aceasta venise la magazin cu fetița pentru a i-o arăta. Talia gănguri spre ochii mari, larg deschiși, ai bebelușului.

— Ce părere are Don despre ea?

— E îndrăgostit, răspunse Gina, mulțumită. Natalie nu trebuie decât să scâncească de câteva ori sau să interpreteze un cântecel din acela, de-ale bebelușilor, că el se pierde complet și nu mai știe ce să facă.

Talia clătină neîncrezătoare din cap, imaginându-l pe Don la cheremul unui copilaș. Totuși, privind-o pe Natalie, se simți și ea cucerită. Doar pentru un moment, își puse întrebarea cum ar fi arătat copilul ei, dacă tatăl ar fi fost Trace.

Sunetul clopoțelului de la ușă îi distrase atenția. Freddie se furișă înăuntru și-i înmână un pachet din partea companiei

Barringer.

— Mulțumesc, strigă, în timp ce el ieșea grăbit. Freddie se purta mult mai retras când era în preajma ei, de când cu acel incident cu Trace, de acum mai bine de o lună.

— Probleme plicticoase de afaceri? întrebă Gina, lăsând jos mica povară din brațe, pentru a ne putea uita mai bine.

— Nu știu, murmură Talia, în timp ce rupea hârtia cafenie în care era învelit pachetul. N-am primit niciodată nimic din partea lor. Deschise cutia. Dură ceva până identifică creatura aceea verde, și scoase un hohot puternic de râs.

— Ce este? Lasă-mă și pe mine să văd, zise Gina. Talia râse din nou și ridică cu o mână animalul.

— *Reptile renegade*, spuse Gina, cu o expresie nedumerită pe față. Cine ar fi putut să-ți trimită ție o reptilă și de ce? Talia văzu un bilețel pe fundul cutiei și îl citi în liniște. *Sper că ești caldă și în dimineața asta. Eu am fost. Și plătesc toate greșelile pe care le vei face azi în legătură cu comenzile tale. Trace*

— Nu și-ar putea permite, murmură ea, zâmbind.

— Ce să-și permită? întrebă Gina. Talia, te comporti destul de ciudat.

— Să plătească toate greșelile pe care la voi face astăzi. Împături bilețelul și îl vârî în buzunar. În magazin, intră un client și Gina îl abordă imediat, arătându-i noua ei progenitură. Însă Natalie începu curând să se agite, obligând-o pe Gina să fluture în grabă un rămas-bun, în timp ce Talia se ocupa de client.

Puțin mai târziu, introducând în casetofon caseta cu Nunta lui Figaro, buna dispoziție a Taliei dispăru, când își aminti de cina la care trebuia să participe, împreună cu Trace și câțiva asociați de afaceri din afara orașului. Știind că se va simți stânjenită, încercase să se eschiveze. Totuși, era un lucru dificil să-l refuzi pe Trace. Dorea să facă o impresie bună colegilor și

prietenilor lui, dorea să se potrivească cu el. Avea, însă, serioase dubii în privința abilităților ei.

Conversația din timpul cinei, servită într-un restaurant de patru stele, o depăși cu mult. După ce asociații lui Trace, Hal și David, trecură în revistă instabilitatea bursei, soțiile lor, Deirdre și Mary, începură să discute despre călătoriile în Europa. Cea mai strânsă legătură pe care Talia o avea cu Europa, era vizita într-un parc de distracții din apropiere, construit după un model european.

Își simți mâinile lipicioase pe tacâmurile din argint veritabil de pe masă. Izbuti să nu se facă de râs, fiind foarte atentă care dintre furculițe trebuia folosită prima.

Dar concentrându-se doar asupra tacâmurilor, fu cât pe ce să răstoarne paharul cu vin. Când discuția ajunse la baseball, se simți oarecum mai liniștită și chiar încercă să participe activ. Cu un frate obsedat de cei de la *Red Sox*, avea unele cunoștințe în acest domeniu. Trace o strânse de mână și acest gest o încălzi până în vârful picioarelor. Poate că sentimentul ar fi persistat în tot restul serii, dacă nu le-ar fi auzit pe Deirdre și Mary în camera de toaletă.

— I-ai observat unghiile? întrebă Deirdre. Mama mea spunea întotdeauna că o adevărată doamnă se recunoaște după felul în care își îngrijește mâinile.

Aflată chiar lângă zona unde erau plasate chiuvetele, Talia își privise mâinile, cu unghiile tăiate scurt, la o lungime normală, și le ascunse în palmă.

— Nu i-am observat unghiile, spusese Mary. Eram prea ocupată să-i admir părul.

— Rochia e, cu siguranță, cumpărată de gata, zisese Deirdre, punând punctul pe i.

Talia încremenise, uitându-se în jos, la rochia de culoare crem de care era așa de mândră. Cuvintele lui Deirdre o loviseră

atât de tare, încât își pusese întrebarea dacă își va putea reveni. Probabil că Trace ieșise până atunci doar cu femeii ce purtau rochii făcute de case de modă celebre. Auzise, vag, sunetul șervețelilor de hârtie rupte din sul.

— Da, spusese Mary, dar Trace arată fericit.

Clipind mereu ca să înlătore lacrimile de furie care o podidiseră brusc, Talia revenise la masă, dorindu-și să nu fi intrat mai devreme la toaletă. Comentariile celor două femei îi lăseseră sentimente confuze. Trace îi remarcă starea de spirit, în drum spre casă, și izbuti cu greu să scoată de la ea ceea ce se întâmplase.

Fălcile lui se încleștaseră.

— Deirdre este o ticăloasă. Nu o să-i mai vedem de acum încolo.

— Dar sunt prietenii tăi. Nu te poți depărta de ei numai pentru că Deirdre a făcut niște comentarii idioate despre rochia mea.

— Tocmai că pot. Nu avem nevoie ca astfel de oameni să ne facă ordine în viață.

Talia oftă. Se întrebă la câți alți prieteni va trebui Trace să renunțe din cauza relației cu ea. Acest gând o deprimă. Când tăcerea se prelungi, privirea lui se întoarce spre ea.

— Doar nu o să te lași afectată de cineva ca Deirdre, nu-i așa? Nu te mai gândi la asta, eu așa fac.

— Dar sunt prietenii tăi.

— Și Mary și David sunt prietenii mei. Ce a spus Mary?

— A spus că pari fericit, răspunse Talia, cu o voce înceată. Trace se relaxă.

— Chiar sunt fericit. Se întinse peste scaun și îi prinse mâna. Și sunt fericit din cauza ta, ține minte asta.

Fusese obligată să uite, se gândi Talia, ceva mai târziu, după sărutul prelung și emoționant pe care îl împărtășiseră.

Felul în care o privise, când îi urase șovăitor „Noapte bună”, rămase în mintea ei mult timp după aceea. Dar oricât se strădui, nu reuși să șteargă îndoielile din toate ungherele minții ei.

În seara care urmă, doica pe care o angajase Trace își luă liber pentru partida săptămânală de bridge și Talia prepară spaghete pentru toți trei, acasă la Trace.

După masă, Trace se întinse în scaun și scoase un oftat de mulțumire.

— Credeam că nu știi să gătești mâncare italienească.

— Nu, îl corectă ea, în timp ce debarasa masa. Am spus că cel care gătea așa ceva în casă era Kevin. Și e adevărat. Dar eu pot găti mâncare italienească. Doar că, în general, nu prea se întâmplă. Cu mama, care era bolnavă, și cu felul în care găteam eu, Kevin a trebuit să facă ceva în plus față de porția de sandvișuri. Chicoti. Cred că disperarea te poate face chiar să înveți să gătești.

Trace ridică farfuria din fața lui Robby și o duse în bucătărie.

— Când am să-l pot vedea și eu? Talia, care arunca resturile de mâncare la gunoi, se opri un moment și spuse:

— Va sosi acasă într-o săptămână sau cam așa ceva. Unde a plecat Robby?

Trace observă schimbarea rapidă a subiectului, dar nu făcu niciun comentariu.

— Se uită la desene animate. Kevin știe de noi? Spatele ei înțepeni. Deschise robinetul de la chiuvetă la maxim.

— În ultima vreme, nu prea am mai vorbit cu el. Cred că se va opri în New York, la niște prieteni, după ce se întoarce din excursie. Ei, am terminat aici. Vrei puțină cafea? Este mult prea încordată, se gândi Trace, în timp ce ea introducea vasele în mașina de spălat. Nu voia să tensioneze și mai mult lucrurile între ei, cel puțin nu acum, așa că renunță și turnă cafeaua. Ea își

ridică privirea spre el.

— Te-aș fi servit eu.

— E-n regulă, răspunse el, luând ceașca. Până acum, tu ai făcut totul. Hai să mergem în cameră. Traversară holul spre confortabila încăpere. Se auzea sonorul televizorului din sufragerie, ceva mai încolo. Câteva fotolii mari, largi, și o canapea, pe care erau așezate câteva pernuțe dolofane, erau aranjate într-o manieră elegantă, îngropate în covorul gros. Masa din lemn de nuc se potrivea perfect cu lambriurile.

— Îmi place camera asta, murmură ea, luând loc pe canapea. Trace se așează lângă ea și atinse cu un deget mâneca jerseului ușor cu care era îmbrăcată Talia.

— Sos de roșii. Ea își roti ochii spre pată.

— Acesta este al doilea motiv pentru care nu prea gătesc. Încercă să curețe pata de culoare roșie, apoi renunță. Sunt la fel ca și Robby.

Trace își reaminti fața fiului său, colorată toată în portocaliu, și clătină din cap.

— Nici chiar așa. Dar îmi aduce aminte de scena în care tu ai intrat cu bicicleta în tipul acela, care era pe cale să-mi spargă capul. Ce s-a întâmplat pe urmă? Ai apărut acolo pentru o secundă și, în următoarea, ai dispărut.

— Nu voiam ca cineva să mă recunoască. Văzu expresia de confuzie de pe fața lui, așa că lăsa ceașca din mână și începu să-i explice: Nu aveam voie să merg pe bicicletă noaptea. Și nu aveam voie să merg cu ea prin oraș, dar dacă tot întârziaseam acasă, venind dinspre lac, pe acolo puteam scurta drumul.

— Îmi amintesc că aveai părul ud. Ea încuviință din cap.

— Rămăsesem prea mult la lac. Era singurul loc unde mă simțeam cu adevărat liberă. Speram să scap fără să fiu pedepsită. Mama a aruncat o privire spre genunchii mei și i-a curățat fără să spună niciun cuvânt. Era atât de tăcută, încât

m-am gândit că era mai bine dacă ar fi urlat. Gura ei se strâmbă într-un fel de zâmbet. Dorința mi s-a îndeplinit, un minut mai târziu. La început, a vorbit în italiană, așa că nu am înțeles prea multe. Dar pe urmă, a trecut în engleză și a durat destul de mult, iar la sfârșit am aflat că eram pedepsită pentru o lună.

Trace o strânse de umeri.

— Pe mine, nu m-a pedepsit. Mama mi-a ținut doar o predică despre oamenii inteligenți, care își folosesc creierul, nu pumnii. Apoi s-a uitat la ochiul meu învinețit, a izbucnit în lacrimi, mi-a dat să mănânc o friptură și pe urmă m-a pasat tatălui meu. Trace scoase un chicot. El a vrut să-i descriu fiecare amănunt. Apoi m-a anunțat că este de acord cu mama, dar a precizat că sunt momente în care un bărbat trebuie să se bată. Mi-a spus că era mândru de mine și m-a avertizat că ochiul o să mă doară ca naiba. Privi spre Talia. A avut dreptate. Ea râse.

— Kevin s-a oferit cu mare generozitate să folosească bicicleta mea, până când genunchii mei vor fi vindecați. A spus că nu ar dori ca bicicleta să ruginească din cauza nefolosirii. Trace zâmbi.

— Dimineața următoare, la micul dejun, Valerie mi-a spus că arăt de parcă aş juca într-un film de groază. S-a oferit să-mi facă o poză și să o trimită la Hollywood.

Râseră amândoi. Gândul Taliei se opri la adolescența blondă, timidă, pe care o întâlnise doar de câteva ori.

— Ce mai face acum?

— Trăiește în Anglia, răspunse Trace. A terminat școala acum...

— Șase ani, zise Talia. El ezită o secundă, apoi încuviință din cap.

— Da. Valerie a stat împreună cu mătușa noastră, Patrice, până când aceasta a murit.

Noi toți am crezut că ea se va muta înapoi, dar nu s-a

întâmplat așa. În ultimii șase ani a fost acasă doar de două sau de trei ori. Și se purta foarte distant cu familia, se gândi el încruntat.

— Dacă Kevin s-ar purta în felul acesta, aş lăsa totul la o parte și l-aș vizita eu.

Suntem foarte apropiați.

— Am încercat, spuse Trace. Însă, de fiecare dată când am sunat-o, mi-a spus că e ocupată. Am crezut că are nevoie de ceva timp. Taliei îi stătea pe vârful limbii să spună că trebuia să se fi întâmplat ceva deosebit pentru ca Valerie să-i părăsească în felul acesta, dar gura îi rămase închisă. Odată și odată, adevărul va ieși la iveală, își spuse în sinea ei. Dar ce se va petrece în acel moment? Trace își iubea prea mult familia, pentru a trata cu ușurință astfel de lucruri. Și chiar dacă ea îi înțelegea loialitatea față de familie, faptul care o consuma era că el era încă ferm convins că nu era vorba decât de o mare neînțelegere.

Ticăitul ceasului o făcu să se gândească că mai era puțin până când Kevin va sosi acasă. Atunci, totul putea să se dea peste cap. La acest gând, fu străbătută de teamă și chiar de un sentiment de panică. Nu era pregătită să-l părăsească pe Trace, chiar și din cauza lui Kevin. Totuși, nu ar fi dorit să-și rănească fratele.

Își ferecă mintea împotriva tuturor acestor gânduri neplăcute și, în schimb, își aduse aminte câtă bucurie îi făcuse cadoul primit din partea lui Trace, cu o zi mai înainte.

— Știi, până acum nu ți-am mulțumit. Fața lui pierdu trăsăturile dure, date de concentrare. Se întoarse către ea și zâmbi.

— Pentru ce? Privindu-i ochii, putea spune, cu siguranță, că știa pentru ce. Și arăta teribil de satisfăcut de gusturile sale.

— Pentru duzina de trandafiri roșii pe care mi l-ai trimis, spuse ea, uitându-se spre el, inocentă. Nu am găsit nicio carte de

vizită, dar am știut că erau de la tine.

Se aplecă spre el și depuse un sărut pe obrazul lui, încleștat dintr-odată.

— Atât de grijuliu ești, Trace, spuse ea, entuziasmată, chiar dacă nu a fost deosebit de original.

— Original! Eu nu ți-am trimis trandafiri. Eu ți-am trimis... Se întrerupse când văzu licărirea din ochii ei. Nerușinato! Stăteam aici și mă chinuiam să-mi dau seama cine încearcă să se apropie de tine. Trace o săltă pe genunchi. N-a fost frumos din partea ta, Talia, adăugă el, cu o voce joasă, amenințătoare. Talia simți un fior rece coborându-i de-a lungul spinării, însă dădu drumul unui hohot de râs.

— Oh, nu. Sper, însă, că asta nu înseamnă că voi avea greutate până ce tu îți vei plăti datoria.

— Datoria? întrebă el, încercând disperat să țină pasul cu ea.

— Ieri, am încurcat douăzeci și șase de dolari și patruzeci de cenți la magazin, din cauza ta. Pe fața lui apăru zâmbetul acela fermecător, care întotdeauna îi luă Taliei respirația.

— Douăzeci și șase, repetă el, jucându-se cu unul din cerceii ei. Cum ai dori plata?

Sub focul privirii lui posesive, Talia își simți obrajii luându-i foc. Rosti primul lucru care îi trecu prin cap și se simți șocată de îndrăzneala ei:

— Cum îți face plăcere.

Ochii lui se întunecară și, cu mâini ferme, aduse mai aproape de el fața ei.

Ea, instinctiv îi înlănțui umerii, simțind nevoia unui sprijin. Știa, fără niciun dubiu, cine deținea controlul asupra acestei situații, pentru că, în mod sigur, nu era ea aceea. Inima-i bătea să-i spargă pieptul și, cu fiecare mișcare lină a degetelor lui pe urechea ei, simțea cum pierdea treptat puterea rațiunii.

Trace îi întoarse capul și își lipi buzele de ale ei. Când limba lui trecu ușor peste buzele ei, Talia scoase un geamăt. El prinse aerul respirației ei și își insinuă limba în interiorul gurii ei, urmărind marginile libere ale dinților. Mâinile lui rămăseseră încolăcite în jurul gâtului Taliei, mângâindu-i părul. Talia se prăbuși lângă el și scânci la senzația sânilor ei, striviți de pieptul lui musculos. Parfumul lui o învălui din toate părțile, târând-o adânc, din ce în ce mai adânc...

— Asta înseamnă că o să vă căsătoriți? se auzi o voce de copil. Talia își desprinsе gura de gura lui Trace și își întoarse privirea, zăpăcită. În timp ce capul ei se răsucea, una din mâinile lui Trace se mai găsea încă încurcată în părul ei și, la mișcarea bruscă pe care o făcuse, părul îi fu smuls cu putere.

— Au! Durerea neașteptată făcu să-i apară lacrimi în ochi.

— Numai o secundă, îngăimă el, concentrându-se pentru a-și descurca mâna din părul ei. Sub privirea atentă a lui Robby, Talia se simți exact ca o adolescentă surprinsă în timp ce făcea un lucru interzis. Fără un cuvânt, încercă să se ridice.

Trace scrâșni din dinți și spuse numai pentru ea:

— Dacă ai măcar un pic de milă, stai liniștită. Când Talia înțelese, în sfârșit, la ce se referea, se înroși toată. Știu asta, pentru că Robby o anunță, cu candoarea specifică numai copiilor.

— Fața ta e roșie. Trace chicoti. Talia se ridică de pe genunchii lui. Părul va crește înapoi, își zise ea respirând cu greutate. Robby păru puțin încurcat, dar apoi ridică din umeri, ca și cum era obișnuit ca adulții să se poarte ciudat.

— Era vorba despre un cățel, începu el. Evitând privirile pline de înțeles pe care i le arunca Trace, Talia îl ascultă pe Robby până la sfârșit, mai puse câteva întrebări și apoi zise că venise momentul să plece acasă. Robby puse mâinile în jurul ei și o sărută. Trace o urmă afară, la mașina ei, și îi luă mâna. Ea se

simți încurcată.

— Îmi pare rău că am exagerat. El zâmbi și scutură din cap.

— E-n regulă. Pentru un moment, și eu am uitat unde ne aflăm. O sărută și o strânse de mână. Ne vedem mâine? Talia se liniști sub privirea tandră a ochilor lui și atingerea mâinii lui. Focul era încă acolo, dar el îl putea controla. Constatarea o făcu să se simtă mai sigură.

— Pe mâine, zise ea, apoi intră în mașină.

Dar în ziua următoare, apărură Kevin, împreună cu profesorul David Shelton. Talia reuși să-și ascundă dezamăgirea, nu însă și surpriza. Ulterior, se simți vinovată și acceptă să meargă, împreună cu Kevin și David, la petrecerea nocturnă organizată de fundație, noaptea următoare, la restaurantul lui Gus.

Trace o sună exact în momentul în care cei trei își isprăviseră cina.

— Cum dorești, întreabă el, să vin eu acasă la tine sau să vii tu aici?

— Ăăăă, încep ea, uitându-se spre Kevin și David.

Chicotelile lui Trace făcură să-i tresalte inima.

— După seara trecută, cred că ar fi o idee bună dacă am reuși să găsim ceva timp doar pentru noi doi.

— N-nu cred că vom putea face ceva în seara aceasta. Vezi, Kevin a sosit acasă.

— Oh! Trace își modifică la repezeală planurile. Aștept de mult să-l cunosc. Aș putea trece pe la tine și să plec mai devreme.

— Ei bine, zise ea, iar el putu sesiza nervozitatea din glasul ei, pentru weekend-ul acesta, Kevin a adus pe cineva. Trace se încruntă. Știa că pe Talia nu o prea încânta ideea ca el să se întâlnească cu Kevin, dar acum păruse de-a dreptul panicată.

— Nu vrei ca noi doi să ne vedem, zise el.

— Nu e vorba de asta. Cel puțin, nu în totalitate. Scoase un oftat de ușurare când fratele ei, împreună cu David, se îndreptă spre camera de zi. Tăcerea deveni din ce în ce mai grea. Trace aproape că putea să vadă cum ea învârtea între degete firul de la telefon.

— Talia, zise el.

— Pentru moment, sunt plecați. Kevin a mai făcut ceva asemănător cu vreo doi ani în urmă. Are ideea asta fixă că trebuie să-mi facă cunoștință cu tot felul de bărbați. Cuvintele îi ieșiră din gură aproape pe nerăsuflăte. Nu știu care e motivul. Oricum, a venit aici cu un profesor de matematică – numele lui este David – pentru acest weekend, și vor să merg împreună cu ei la petrecerea de mâine seară de la Gus. Trace încercă să înghită toate acestea, judecând logic și la rece. Totuși, nu putu să nu reacționeze la cuvântul „bărbați”.

— Bărbați? repetă el, cu vocea încordată. Ce dorește Kevin să facă bărbatul ăsta, David – pronunță numele cu dezgust – cu tine?

— Ei bine, Kevin gândește la scară mare. Probabil că speră într-o propunere de căsătorie în mai puțin de trei luni. Hohotul scurt de râs al ei nu îl ajută pe Trace absolut deloc. Cred că fratele meu visează că voi vinde magazinul și voi părăsi Barringer pentru totdeauna. În felul acesta, el nu va mai fi nevoit să revină vreodată aici. Trace simți că inima lui se opri în loc.

— Talia...

— Ascultă, trebuie să plec, spuse ea, repede, iar el putu să audă voci bărbătești în fundal. Mai vorbim peste câteva zile, Trace. Îmi pare rău, șopti ea și agăță receptorul. Trace ezită o clipă, apoi puse și el receptorul în furcă. Obişnuia să se simtă mândru de faptul că se considera un bărbat inteligent și rațional, care nu se lasă pradă nervilor. Dar atunci, de ce își simțea

măinile transpirate?

Seara următoare, în timp ce Talia se pregătea pentru ieșirea lor, Kevin intră în dormitorul ei și rămase rezemat de tocul ușii. Ea îl observă în oglindă și simți cum inima i se umple de mândrie. Se împlinise, amintindu-i de statura impresionanta a tatălui lor, irlandez. Cu ochii plini de viață, cu părul închis la culoare și umerii largi, făcuse să se întoarcă după el privirile multor fete. Totuși, niciuna nu trezise interesul lui Kevin. Inima lui rămăsese închisă. Ei bine, probabil că inima lui nu va mai izbuti să acorde cuiva încredere.

Gândul acesta o făcu să dispere, și oftă.

— Probleme? întrebă el.

— Nu chiar, răspunse ea. Mă gândeam doar cât de bine semenii cu tata.

Kevin ridică din umeri. Era o simplă constatare, dar el își putea aminti cu greutate cum arăta tatăl lor.

— Ce părere ai despre David? Talia ezită.

— Este foarte drăguț, foarte... inteligent. Talia dorea să se implice într-o discuție intelectuală la fel de mult ca și Kevin. Dar, de când sosise David, se simțea ca și cum ar fi fost prinsă făcându-și greșit calculele. Kevin oftă înțelegător.

— Iubește matematica cu adevărat.

— Probabil că din cauza asta o și predă, spuse ea, plină de tact.

— Așa e, zise zâmbind, Kevin.

— Așa e, repetă ea și amândoi izbucniră în râs.

— Cum l-ai ademenit aici, întrebă Talia, îmbrățișându-l.

— I-am arătat o fotografie de-a ta.

— Și a fost atât de impresionat, încât a venit până aici? întrebă ea, ironic.

— Ei bine, el nu a trecut până acum la sud de linia

Mason-Dixon. Ea încuviință din cap, înțelegătoare, în plus, i-am promis că îl voi ajuta, anul viitor, să se descurce cu cei de anul întâi. Talia îl îmbrânci, prefăcându-se jignită.

— A trebuit să-l mituiești? Renunță, Kevin. Îmi voi alege singură bărbatul.

— Cum îți vei putea alege unul, când tu nu ieși niciodată? Cred că omiți un stadiu crucial în dezvoltarea ta. Te oprește să-ți construiești o relație cu un bărbat.

Ea își ascunse privirea. Dacă ar fi știut Kevin... Se simți ca o piatră aruncată în apă, când gândul îi ajunsese la Trace.

— Dar ies, spuse ea, apoi schimbă subiectul. Stadiu crucial în dezvoltarea mea? Ai dat și examen la psihologie, în semestrul ăsta? Kevin zâmbi.

Clătinând din cap, ea îl apucă de mână și-l trase spre ușă.

Micul bar era animat de o atmosferă de petrecere. Patronul era îmbrăcat într-o cămașă în carouri și pantaloni de piele și dădea pe gât o sticlă de bere. O formație muzicală cânta niște cântece despre dragoste înșelată și iubiri care se terminaseră prost. Singurul lucru care lipsea era fumul. Un afiș, postat în fața ușii, îi amenința pe toți cei care ar fi îndrăznit să-și aprindă o țigară că vor fi împușcați.

Până acum, avuseseră loc doar trei incidente.

Gus, proprietarul, își golise pistolul de apă asupra celor care, acum uzi learcă, încălcaseră principala regulă a serii. După care, le oferise, plin i se simpatie, țigări din gumă de mestecat.

Chiar și Gus ținea între buze așa ceva, în locul obișnuitei sale țigări. Talia remarcă privirea lui Kevin măsurând o blondă care trecuse de câteva ori pe lângă masa lor.

— Vezi pe cineva cu care ai vrea să dansezi? Kevin luă o înghițitură de bere și-i aruncă surorii sale o privire care voia să

spună: „Vezi-ți de treaba ta”. Cred că numele ei este Andrey, continuă Talia.

— Mulțumesc, spuse el grav, apoi se întoarse către David, care renunțase la discuția lui despre statistici, din cauza zgomotului.

— David, cred că Talia ar dori să danseze. Este însă prea timidă ca să o spună.

— Ai vrea să dansezi, Talia? întrebă imediat David, apoi se opri să-i audă răspunsul.

Am impresia că acest număr este scris într-un ritm de trei pe patru.

Talia clipi din ochi. Matematică, în muzică. Nu știu ce ar fi putut să zică, așa că luă mâna pe care i-o oferea David și se ridică în picioare. Privi înapoi spre Kevin. "Timidă"! Kevin râse.

David o conduse într-o piruetă surprinzător de sigură. Ea îl întrebă despre familia lui și trebui să-i urle cuvintele în ureche. Râdeau amândoi în momentul în care se terminase melodia. Talia era pe cale de a sugera să se întoarcă la masa lor, când formația atacă un cântec foarte cunoscut. David luă inițiativa și o purtă de jur-împrejurul ringului de dans, făcând tot felul de piruete și chiar câteva figuri mai complicate.

— Pari surprinsă, îi urlă el în urechi.

— Sunt, spuse ea, cu răsuflarea tăiată, și zâmbi. Prietenul fratelui ei avea, poate, o obsesie pentru numere, dar era foarte drăguț. Dacă nu ar fi fost Trace, poate că ar fi putut arăta ceva mai mult entuziasm față de un alt bărbat. David era înalt, cu părul castaniu, tuns în stil clasic, iar ochii îi erau căprui, cu câteva puncte aurii.

O ținea ferm, dar respectuos. Ea prefera așa. Singurul bărbat care o îmbrățișase, de parcă nu ar mai fi vrut să-i dea drumul, și căruia Talia îi îngăduise aceasta, era Trace. Bărbatul

care pătrunsese în interiorul feminității ei și care o făcuse să simtă plăcerea. Își dădu seama că totul era lipsit de logică. Se afla aici, cu capul dat pe spate, în timpul unei figuri de dans, și cu fața lui David doar la câțiva centimetri de a ei, suficient de aproape pentru a se săruta. Putea să fie un moment romantic, dar principala ei preocupare era acum senzația neplăcută de care se simțea cuprinsă.

CAPITOLUL 9

Trace intră în barul aglomerat și se uită împrejur. Ar fi fost mai inteligent dacă ar fi rămas acasă, dar ceva îl atrăsese în această seară în acest loc. Sau, mai degrabă, cineva. Un cineva de origine italiană, cu părul negru, cu ochii mari, căprui, și cu un zâmbet care îl făcea să-și piardă mințile. Ajunse lângă bar și comandă un scotch.

Nu mai existau locuri libere, așa încât rămase în picioare și înclină scurt din cap către unul dintre șefii lui de echipă. O mulțime de pălării de cow-boy în seara asta, remarcă el. Privirea lui se plimbă de-a lungul ringului de dans. Oamenii se trăsese deoparte, în onoarea cuplului care se afla în centru. Un bărbat, pe care nu-l cunoștea, susținea o femeie care era aplecată pe spate. Părul ei lung aproape mătura podeaua și ea se agăță mai strâns de umerii partenerului. Trace deschise ochii mari, apoi inima i se opri brusc când o recunoscă pe Talia.

Un val de furie se revărsă din el. Primul său impuls fu să se repeadă pe ring și să o smulgă pe Talia din brațele bărbatului. Dar vocile din jurul lui penetrară vâlul care îi acoperise mintea și realizează că se găsea într-un loc public. Dacă ar fi pus în aplicare ceea ce ar fi vrut să-i facă acelui individ, ar fi fost martori. Putea să fie închis pe viață. Înghiți o gură bună de scotch și se uită în altă parte. Ochii i se opriră pe masa din imediata lui apropiere. Era o singură persoană care ocupa unul dintre scaune și i se păru că distinge ceva familiar la acel bărbat. Trace îl fixă cu privirea un timp suficient de lung pentru ca celălalt să-și dea seama și să-și întoarcă ochii spre el. Reamintindu-și de fotografia din sufrageria Taliei, Trace se îndreptă direct spre el. Și cum Talia se distra cu profesorul, i se păru că era un moment potrivit pentru a face cunoștință cu fratele ei.

— Te superi dacă mă așez aici pentru un minut? întrebă Trace.

— Îmi pare rău, sora mea și...

— Și prietenul tău, profesorul din Massachusetts, ocupă locurile acestea, completă Trace, și observă cum o umbră de uimire traversă fața lui Kevin. Kevin îi întâlnește privirea și apoi își întoarce capul în partea opusă.

— Mda. Un lucru greu, se gândi Trace, dar se așază totuși pe scaun.

— Talia mi-a povestit foarte multe despre tine. Așteptam cu nerăbdare să te cunosc. Kevin sorbi din bere, dar nu îl privi pe Trace.

— Sunt Trace Barringer.

— Știu. Trace își ridică sprâncenele.

— De unde? Gura lui Kevin se strânse.

— Sora ta are ochii exact că ai tăi.

— Nu prea am mai văzut-o în ultimul timp.

— Mi se pare normal, spuse Kevin și, în sfârșit, se întoarce spre Trace. Atunci realizează Trace că avea de înfruntat un bărbat, nu un băiețel de colegiu. Privirea unui bărbat. Dacă ceea ce spusese Talia era adevărat, trecerea bruscă a lui Kevin spre stadiul de adult fusese îngrozitoare. Dacă ceea ce spusese Talia era adevărat, Philip purta răspunderea. Dar chiar dacă acest amănunt nu putea fi lămurit în seara aceea, în barul lui Gus, alte lucruri puteau fi lămurite. Trace schimbă subiectul.

— Tu cum de ai ieșit cu ochii aceștia albaștri? Kevin ridică din umeri.

— Se spune că semăn cu tatăl meu. „Se spune”. Trace înțelese și cuvintele care nu fuseseră rostite. Kevin nu-și cunoscuse niciodată tatăl.

— Am auzit că ai obținut o bursă, zise el, luând încă o înghițitură de scotch. Kevin își lăsă paharul pe masă și se

întoarse spre Trace. Fața lui tânără exprima o neliniște abia controlată.

— Ce dorești? Trace nu făcu decât o pauză de o clipă.

— Pe Talia. O scânteie se aprinse în ochii lui Kevin și mâna lui se strânse în jurul paharului.

— Nici nu te gânde. Trace își clătină doar capul.

— Nu s-ar uita niciodată, pentru a doua oară, la un Barringer. Trace simți amărăciunea, văzu durerea din spatele cuvintelor. Kevin se simțea trădat.

— Cred că a spus ceva de genul acesta cam cu o lună în urmă.

Mâna lui Kevin se relaxă pe pahar și el încuviință din cap.

Trace știi că îl va răni pe Kevin chiar mai mult decât atât și nu simți nicio fericire. Totuși, era un lucru care trebuia făcut, dacă el și Talia voiau să meargă înainte împreună.

— De atunci, Talia a făcut mult mai mult decât să mă privească pentru a doua oară.

Ochii lui Kevin deveniră amenințători.

— Ar trebui să fii mai atent cum vorbești despre sora mea.

— Aș putea spune că mult mai mult, continuă Trace, calm. Vezi, eu sunt îndrăgostit de ea. Zâmbi întunecat, ca pentru sine. Nici măcar nu rostise aceste cuvinte în fața Taliei. Și cred că și ea simte la fel în legătură cu mine.

— Ești nebun. Dacă ai fi fost atât de important pentru Talia, mi-ar fi spus. Familia noastră nu seamănă cu a ta. Noi nu avem secrete unul față de celălalt.

Trace respiră cu greutate. Ultima declarație era oricum mai bună decât o săgeată otrăvită. Se întrebă dacă faptul că Talia păstrase secretul asupra relației lor însemna că el îi interpretase greșit sentimentele.

— Iar tu ești un Barringer. Kevin scoase afara cuvântul ca pe un scuipat.

Loialitatea față de familie se confrunta cu regretele asupra experienței tragice prin care trecuse Kevin.

— Eu mă numesc Trace, nu Philip. Kevin dădu din umeri.

— N-are nicio importanță. Înfruntarea îl aduse pe Trace aproape de pragul de a-și pierde calmul. Acum o sută de ani, el și Kevin ar fi putut rezolva situația într-o manieră mult mai satisfăcătoare. Trace se întinse peste masă. Lupta aceasta promitea să devină mai murdară, înainte de a o putea rezolva.

— Ai păcălit-o pe Talia. Kevin sări în sus, încordat. Ea se mândrește cu tine, continuă el. Te laudă atât de mult, încât nu mi-am putut imagina că ești atât de îngust la minte. În special dacă ai fost îndrăgostit cu adevărat de sora mea.

Trebuie să fie un bărbat puternic acela care ar depăși toate greutățile prin care ai trecut tu. Aruncă o privire spre Kevin, ca pentru a-l aprecia. Poate că Talia te-a supraestimat. Kevin scrâșni din dinți.

— Ticălosule! Trace ignoră insulta, simțind în spatele purtării lui Kevin încrederea lui înșelată.

— Îi e teamă de ceea ce ai putea gândi despre ea. Însemni mult pentru ea.

— Și bănuiesc că te aștepti ca eu să închid ochii, zise Kevin, încordat.

— Nu. Aș vrea doar să nu sabotezi relația noastră. Vreau s-o fac pe Talia fericită.

— Nu cred că poți.

— Ba pot. Sunt gata să-ți ofer o compensație. Nu pot să te fac să accepți relația noastră, dar nu voi lăsa pe nimeni să ne stea în cale. Talia e mult prea importantă pentru mine. Formația începu să interpreteze un blues. Trace privi înainte, spre ringul de dans, și îl văzu pe profesor apropiindu-se de Talia. Era conștient că și Kevin privea tot într-acolo. Ostilitatea era încă prezentă, în concurență cu încă ceva, despre care nu putea spune

nimic. Se reîntoarce la Kevin.

— Sunt un om tolerant, Kevin. Dar dacă mai aduci acasă vreun bărbat pentru Talia, s-ar putea să fac ceva nesăbuit. Se ridică, fără să mai aștepte răspunsul, și traversează ringul spre cei doi.

— Scuzați-mă, rosti el, stăpânindu-se cu greu, ținând seama cât de aproape erau mâinile bărbatului de coapsele Taliei. De aici, continuu eu.

David își ridică privirea surprins, oprindu-se în mijlocul unui pas. Trace folosi momentul pentru a o trage pe Talia în brațele sale, îndepărtând-o de David.

Trupul Taliei se lipi în mod natural de Trace, până ce în mintea ei avu loc o oprire bruscă. Căscă ochii mari la el.

— Ce faci tu aici?

— Îmi apăr interesele. Rosti cuvintele ușor, dar fălcile îi rămaseră încleștate, iar mâna cu care o ținea era încordată. Am avut o mică discuție cu Kevin. Și, în cel mai bun caz, se gândi, obținuse niște rezultate amestecate. Presupuse că Talia nu va fi foarte fericită din cauza asta.

— I-ai spus despre noi, rosti ea, acuzator.

— Știam că ți-ar fi foarte greu să-i spui tu. E un lucru care trebuia făcut.

— Trebuia să aștepți. Talia se uită peste umărul lui Trace, căutându-l disperată pe Kevin. Oh, probabil că se simțea rănit, se gândi ea. Întâlni privirea fratelui ei și căută pe fața lui și alte semne care i-ar fi putut trăda sentimentele. Avea o expresie întunecată, pierdută. Talia simți un junghi în inimă. Este rănit și furios, încercă să se elibereze, dar Trace o ținea ferm.

— O să-i treacă. Trebuie să se mai gândească la asta. Trace simți un nod de disperare în gât, știind că, dacă ea l-ar fi părăsit, el ar fi fost rupt în jumătate.

Ea rămase țeapănă în brațele lui, confruntându-se cu dilema

de a alerga la Kevin sau a rămâne cu Trace. După numai o singură zi, simțise atât de tare lipsa lui Trace, încât fusese aproape dureros. Kevin își întoarse anume privirea de la ea pentru a vorbi cu David, apoi amândoi bărbații părăsiră barul.

— Poate că ar trebui să plec și eu, șopti cu o voce derutată.

— Și ce îi vei spune, Talia? Că nu s-a întâmplat nimic între noi? Ea închise ochii.

— Nu, va trebui să-i spun adevărul. Tensiunea din interiorul lui scăzu în intensitate.

— Asta am și făcut. Avea dreptul să știe.

— Știu, dar l-a rănit. L-a rănit teribil.

— Acum este un șoc. Trebuie să-i dai timp pentru a se obișnui cu ideea.

Ea se uită la el.

— Chiar crezi asta? Dumnezeu, cel puțin spera asta. Instinctul îi spunea că, în ultimă instanță, Kevin va fi corect.

— Ar putea dura ceva timp, dar sunt sigur că își va reveni. Talia își șterse ochii umezi.

— Ai dreptate. Era nevoie să i se spună și era mult prea greu pentru mine să o fac. Îi atinse obrazul. Mi-a fost dor de tine. Aceste simple cuvinte făcură să-i crească inima. Îi trase capul sub bărbia lui și își încolăci mâinile în jurul ei.

— Ți-a spus vreodată cineva că ești o pacoste pentru sistemul nervos al unui bărbat? Imediat după ce am intrat aici, mă gândeam să-l omor pe profesorul tău.

Gelozie! Talia identifică cu ușurință starea lui. Și ținea prea mult la Trace pentru a-i cauza vreo durere.

— E un dansator bun, zise ea, și îl simți pe Trace înțepenind. Trăgându-se puțin înapoi, ea își aținti privirea asupra ochilor lui. Dar tot timpul cât m-a ținut în brațe, mi-am dorit să fii tu acela. Pe fața lui apăru o expresie aspră.

— Vreau să rămân singur cu tine. Ea scutură din cap.

— Și eu vreau. Dar eu am venit însoțită, iar tu îl ai pe Robby.

Sprâncenele lui se apropiară, încruntându-se, apoi se destinseră brusc.

— Știu unde putem merge, spuse el, trăgând-o mai aproape. Dar acum, îngerul meu păzitor, dansează cu mine. Inima ei tresări la această simplă rugămintă și se cuibări lângă el, simțind cum teama o părăsește.

Și dansul, cu mișcările lui line, stinse toate scânteile dintre ei. Talia își spuse că-și va aduce întotdeauna aminte de acest cântec, nu din cauza cuvintelor, ci datorită felului în care o îmbrățișa Trace. Felul în care zâmbea și felul în care ea îl simțea lipită de el vor rămâne imprimare în memoria ei, cu sunetele acestei melodii ca fundal. Ea își rezemă obrazul de umărul lui și își puse o mână lângă inima lui, iar el îi sărută părul. Țesătura se freca de țesătură, în timp ce șoldurile lor se presară unul de celălalt. Trace inspiră adânc și îi atinse coapsa.

— Știi, îi murmură el, niciodată nu mi-ai spus ce fel de parfum folosești.

În ciuda fierbințelii care o cuprinsese, ea îi zâmbi.

— Traducerea în engleză este... El își schimbă poziția, făcând-o să stea mai comod în leagănul format între coapsele lui. Respirația ei se opri când el împinse spre ea, ușor, membrul erectat. Genunchii i se înmuiară și ea fu nevoită să se țină de umerii lui. Pe fața lui apăru zâmbetul acela înnebunitor. Trace putea să observe efectul asupra ei. Totuși, după atâta timp, ea era acum hotărâtă să-i spună.

Numiți-o răsplată pentru cât de ușor o cucerise. Numiți-o frustrare. Numiți-o orice altceva. Se ridică în vârful picioarelor și rosti cu o voce răgușită, ademenitoare:

— „Extaz”. Se numește extaz. Mâinile lui îi strânsă brațele ca niște chingi de oțel.

— Suntem în public și tu exagerezi.

— Tu ai întrebat, îl corectă ea, apoi continuă, improvizând în timp ce se legăna: Cred că traducerea corectă ar fi „înălțare veselă spre ceruri”. El abia se mișca, dar ea putu observa pulsația tâmpiei lui. Fața lui se coloră, buzele i se strânseseră.

Talia se simți obosită de dans. Era terminată, fără respirație, plină de dorință. Privi spre Trace cum încerca să-și mențină controlul și dorind să nu reușească, așa cum se întâmplase de atâtea ori. Începuseră oare mesele să se învârtască? Dacă nu, de ce îi era atât de greu să formuleze niște idei coerente?

— Cât de departe vrei să mergi, Trace? întrebă ea. Privirea lui ardea ca o flacăra.

— Cât de departe vom reuși, Talia, replică el, cu o voce groasă.

O înspăimântă faptul că ei erau atât de receptivi unul față de celălalt. Aveau nevoie să rămână împreună, dar era vorba de mult mai mult decât aspectul fizic.

Venea din interior, ca și cum inimile lor doreau să se unească. Singura posibilitate era fuziunea completă a trupurilor lor. Trace privi atât de intens buzele ei, încât ea ar fi putut să jure că a fost sărutată. O prinse de mână și se depărtă cu câțiva pași.

— Ești pregătită? Ea încuviință.

O conduse afară din bar, se aplecară pentru a intra în Corvette și el porni motorul. O sărută, fără să se grăbească, până ce amândoi simțiră că încep să-și piardă simțul realității, după care făcu mașina să țâșnească din loc.

Talia dorea cu disperare să-l atingă. Reușea cu greu să îndure distanța dintre ei.

— Așteaptă, spuse el, sesizându-i frustrarea. Își rezemă mâna pe coapsa ei fermă.

Nimeriră pe roșu ambele semafoare din oraș. Trase folosi fiecare întârziere pentru mai multe săruturi, de fiecare dată mâinile lui alunecând peste umerii ei, peste sânii ei, peste coapse, înainte de a reveni la locul lui. Și de fiecare dată, tensiunea care o simțea undeva, înăuntrul ei, se amplifică. Talia îi studie fața, când, pentru câteva momente, era luminată de farurile mașinilor care veneau din față. Expresia lui era intensă, ochii, întunecați. Simțea mușchii încordându-se sub mâna ei. Se întinse în centura de siguranță care o ținea aproape fixă și își apropie gura deschisă du gâtul lui. El avu o respirație zgomotoasă, dar nu se clinti.

— Nu mă pot apropia suficient, murmură ea.

— Vei putea, zise el, schimbând viteza a patra. Atinge-mă.

— Asta fac, răspunse ea, blestemând timpul care parcă stătuse în loc.

El scutura din cap și-i conduse mâna spre locul lui fierbinte. Îi ținu palma deasupra bărbăției lui sumețite, îi strânse degetele, apoi își puse propria mână care tremura, înapoi pe volan. Talia îi simți dorința și pierdu contactul cu realitatea. Îl mângâie, nemaiținând cont de locul în care se aflau. Vag, observă mașina luând o curbă scurtă și apoi o alta. Trase opri mașina cu o smucitură și o trase pe Talia spre intrarea în căsuța pentru oaspeți, de pe proprietatea familiei Barringer. Era întuneric beznă și el blestemă secunde care trecură până găsi cheia.

Se lipi de el și se precipită pe ușă, cu o nerăbdare la fel de mare ca a lui. Trase trânti ușa cu piciorul și se întoarse imediat către ea, începând să o sărute. Talia trase de cămașa lui. El o smuci pe a ei, câțiva nasturi căzând pe parchetul din lemn de stejar.

— E o nebunie, murmură el, cu gura lipită de gâtul ei, apoi trecu cu buzele peste sânii ei. Ea scoase un geamăt puternic și

imediat se dădu înapoi.

— Te-a durut?

— Nu, spuse ea, desfăcându-i cureaua cu mâini tremurătoare. Trace, te doresc atât de mult. Nu mă face să aștept. Cu toate că era întuneric, ea îi văzu nărilor palpitând și ochii arzând ca o flacără. Focul o cuprinse în întregime și fu conștientă doar de prezența lui. Trace o sărută pe gură și trase blugii ei în jos, pe picioarele-i fine. Se sprijini de el, în timp ce Trace își trăgea pantalonii și chiloții. Măinile lui încercară căldura pielii ei și umezeala dintre coapsele ei. Mișcă mâna până când un scâncet răgușit ieși printre buzele ei.

Retrăgându-se pentru o clipă, el își puse prezervativul, apoi o ridică pe Talia.

— Aș putea să te duc în pat, dar jur că nu aș rezista până acolo.

O lipi de perete. Instinctiv, ea își încolăci picioarele în jurul coapselor lui și el o pătrunse. Icnete acompaniară alunecarea de piele umedă pe piele umedă. Fu nevoie doar de câteva mișcări, înainte ca Talia să simtă că explodează și îl târî pe Trace într-un vârtej amețitor de senzații. Când reveniră pe pământ, amândoi gâfâiau din lipsă de aer. Gura lui, lipită de gâtul ei, trăgea spasmodic aer, când ei i se păru că aude un zgomot.

— Pereții au rămas în picioare? întrebă el.

— Nu mă întreba pe mine. Încă nu pot vedea clar.

Următorul zgomot se auzi ceva mai tare. El se mișcă.

— Dacă mă lași jos, am să cad, îl avertiză ea. Picioarele mele sunt ca o piftie.

— Nu-ți face griji, o asigură el, și ajunseră pe băjbâite până în sufragerie. Se prăbușiră pe canapea, cu picioarele înlănțuite, ținându-se strâns în brațe.

Trace scoase un geamăt și își acoperi fața cu mâna.

— Doamne, femeie, ce-ai putut să-mi faci! Amintindu-și

brusc de ultima întâlnire din cabană, Talia începu să râdă. El își luă mâna de pe față și o privi mirat.

— Ce este?

— Mi-am adus aminte de ceea ce ai spus când am fost ultima oară aici. Scăpă un alt hohot de râs. Eu ți-am spus că eram foarte sigură pe picioarele mele.

El zâmbi și o ridică pe pieptul lui.

— Iar eu ți-am spus că cineva ți-a neglijat educația. Apucă între degete o şuviță din părul ei. Cred că eu sunt cel care a primit educație astăzi. Doar două zile fără tine și aproape să-mi pierd mințile. Fața lui redeveni serioasă. Te-a durut?

Îngrijorarea lui o atinse exact în inimă. Avea un sentiment cald de confort, la fel de important, se gândi ea, ca și dorința arzătoare dintre ei.

— Nu, răspunse ea, atingând cu mâna urmele dinților ei de pe umărul lui. Întinse pielea cu degetele. Dar și eu sunt îngrijorată, Trace. Am fost prea dură cu tine?

Îl privi cu ochii atât de speriați, încât el începu să râdă. Continuă, cu tandrețe și înțelegere, să o liniștească. Mult mai târziu, Talia era culcată în brațele lui, plutind pe undeva, între somn și veghe. Zgomotul unei portiere de mașină, trântite, spulberă aerul de intimitate. Ea se încordă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Trace, acum treaz.

— Am crezut că am auzit... Cineva bătu la ușă.

— Cine e? șopti ea, apoi își aminti că era goală. Unde îmi sunt hainele?

— Numai o secundă, zise Trace. Așteaptă aici, adăugă mai încet, o să-ți aduc hainele.

După ce adună hainele împrăștiate peste tot prin cameră și i le înmână, puse pe el, într-un timp record, blugii și cămașa.

— Cine e? îl întrebă ea din nou.

— Philip.

— Philip! încercă, pe bâjbâite, să-și închidă nasturii care nu voiau să intre în găurile lor. Unde să mă duc?

— Nicăieri, zise Trace, așezându-și mâinile de o parte și de alta a feței Taliei. Vei sta aici. Nu am făcut nimic de care să ne fie rușine.

— Dar uită-te la mine, spuse ea. Uită-te la părul meu. Ultima persoană pe care ar fi vrut s-o vadă era Philip. Se simțea întotdeauna foarte vulnerabilă după ce făcea dragoste cu Trace și acum nu era o excepție. El o sărută.

— Arăți minunat. Am reușit să ne descurcăm cu obiecțiile fratelui tău în privința relației dintre noi doi. După Kevin, cu Philip va părea floare la ureche.

Talia avea cu totul altă părere, dar când Trace o privea în felul acesta, nu putea să-i refuze nimic.

— Cel puțin, lasă-mă să mă clătesc pe față. Mă întorc într-un minut.

Se întoarse să plece.

— Talia! Ea se opri și privi înapoi spre el.

— Trace! strigă Philip de dincolo.

— Numai o secundă, Philip, răspunse Trace, menținându-și privirea fixată asupra Taliei. Știi că te iubesc, nu-i așa? Pentru un moment, inima ei se opri, apoi începu să bată neregulat. Rămase împietrită ca o statuie. Zâmbetul lui păstra o urmă de dezaprobare.

— Știi că momentul este foarte prost ales, dar voiam să știi. Trebuie să-l las pe Philip să intre. Se apropie de ea și o sărută apăsător. Vorbim mai târziu.

„Vorbim mai târziu”, repetă ea în gând, pe când se îndrepta spre baie. Asta se va întâmpla doar dacă va mai fi în stare să vorbească. Numai după ce-și stropi fața cu apă rece, realizează ce altceva ar mai fi putut Trace să-i spună. Un val de căldură o străbătu din cap până în vârful picioarelor.

Își văzu în oglindă părul răvășit de degetele lui și bărbia colorată în roz datorită frecării cu buzele lui. Remarcă, de asemenea, lumina neobișnuită din ochii ei, pe care el o pusese acolo. Și zâmbetul acela prostuț. Tot el era responsabil și pentru asta. Dar mai adânc, undeva unde nimeni nu putea să pătrundă, pentru prima dată în viața ei se născu speranța că va fi așa pentru totdeauna. Câteva secunde mai târziu, își făcu intrarea în salon.

— Am fost cu mașina până la noua ta casă, spunea Philip. Arată foarte bine.

Menajera mi-a spus că ești plecat la barul lui Gus. Nu am crezut-o, dar am trecut pe acolo. Am aflat că deja plecaseși. M-am întors spre casă, dar ți-am zărit mașina, așa că am oprit. Talia apăru la vedere și Philip se holbă la ea. Trace se întinse și îi prinse mâna sub brațul său.

— Îți mai amintești de Talia, nu-i așa? întreba Trace.

Privirea lui Philip fixă aspectul ei răvășit și părul să înțeleagă.

— Mda, îmi aduc aminte de Talia, spuse, fără entuziasm. Mișcă picioarele încălțate în pantofi fini de piele și ceva scrâșni sub talpă. Se aplecă în jos și ridică micul obiect. Îl studie și îi întinse spre Talia.

— Cred că-ți aparține. Privi semnificativ spre cămașa ei din bumbac alb. Se pare că ai fost ocupată, continuă el, dar oricum, cei din familia McKenzie se mișcă rapid.

Sper că nu v-am întrerupt. Talia strânse nasturele în pumn, înspăimântată la gândul că Philip ar putea să pătrundă în intimitatea dintre ea și Trace. Era evident că o făcuseră în grabă. Nu ținuse cont de asta. O irită, însă, tonul vocii lui Philip și felul în care o privise, de parcă, pentru el, persoana ei nici măcar nu ar fi existat.

Trace o văzu înțepenind și încercă să corecteze impresia lui

Philip.

— De fapt, eu sunt cel care a grăbit-o pe Talia. Nu mai avea ce să facă cu mine chiar de la început. Philip se uită spre Trace, ca și cum s-ar fi uitat la un nebun.

— Hei, fiecare are nevoie de puțină mișcare, din când în când...

De data asta, înțepeni Trace.

— Philip, asta nu a fost „mișcare”. Vreau să mă căsătoresc cu Talia.

Talia căscă ochii spre el. Philip încercă să se abțină.

— Dar ea nu e... Nu își putu găsi cuvintele. Oricum, Trace nu era dispus să-l asculte. În special, nu voia să audă Talia. Muncise prea mult să o facă să înțeleagă cât de potriviți sunt ei doi, pentru ca Philip să strice totul acum. Începu să creadă că făcuse o greșală confruntându-se cu Philip în fața ei.

— Știi exact ce vrei să spui, zise Trace. Nu, ea nu este fățarnică. Nu mă iubește din cauza numelui meu. Mă iubește pentru ceea ce sunt cu adevărat. Trace era conștient că-și asuma unele libertăți, pentru că ea nu-i spusese niciodată că îl iubește. Oricum, nu cu voce tare. Este perfectă pentru mine, adăugă el, și o strânse pe după umeri. Observă că Talia făcea eforturi mari încercând să nu-i mai tremure maxilarul.

— Perfect? se auzi, ca un ecou, vocea lui Philip.

— Da, perfect, rosti Trace, cu un ton ferm. Mi-a părut bine că te-am văzut. O eliberă pe Talia și se îndreptă către ușă. Treci mâine pe la mine. Trebuie să discutăm câteva lucruri.

— La dracu', nu! exclamă Philip, într-una din rarele sale izbucniri de furie. Trace, nu te pot lăsa să faci o asemenea nebunie. Trebuie să-ți amintești de poziția ta, de moștenirea ta. Talia nu este...

— Fii atent, Philip, îl întrerupse Trace, cu o voce joasă.

Talia simți un gol în stomac, percepând tensiunea dintre cei

doi frați. Trebuia să insiste mai mult și să fi plecat. Acum, tot ceea ce putea face era să aștepte până la sfârșit. Insinuările lui Philip pusese o lumină ciudată asupra unor lucruri pe care ea le crezuse a fi minunate.

— Întotdeauna am fost atent, zise Philip, apoi schimbă tonul. Uite ce este, Talia e atractivă, probabil că este grozavă. Dar tu nu vrei cu adevărat să-ți distrugi toată viața doar pentru ceea ce-ți dăruiește ea în așternut.

Cu o mișcare rapidă, Trace îl ținut pe Philip de perete.

— Ți-am spus să fii atent. Însă faptul că Trace își pierduse controlul, îl făcu pe Philip să izbucnească:

— E doar o târătură, care umblă după banii tăi, prostule!

Trace își duse brațul spre spate, pregătit să-l lovească. Talia scoase un țipăt.

— Opriți-vă! Pentru numele lui Dumnezeu, opriți-vă. Sunteți frați.

Vocea ei pătrunse în mintea întunecată de furie a lui Trace. Respiră adânc și își desprinsе mâna de pe Philip. Philip clipi din ochi furios și își îndreptă cutele de pe sacou. Își dresе glasul.

— Aș vrea să uit ce s-a întâmplat. Talia observă asprimea din privirea lui Trace.

Realiză ceea ce ar putea urma și încercă să prevină alte stricăciuni.

— Probabil că este o idee bună, rosti ea, ușor. Aș vrea să plec acasă, Trace.

— Imediat, spuse el, și speranțele lui se năruiră. Știi, Philip, continuă apoi, n-am observat niciodată înainte snobismul acesta la tine. Fie am fost orb, fie ai disimulat foarte bine. Își frecă fața cu mâna și Talia sesiză bătălia care se dădea în el. Asta ridică alte întrebări. Și eu doresc răspunsurile. Tu l-ai atras în cursă pe Kevin McKenzie?

— Nu! Vocea lui Philip răsună puternic, dar Talia observă

că acesta evita privirea lui Trace. Asta ți-a spus-o micuța ta Talia? întrebă el obraznic.

Trace ignoră întrebarea.

— Dacă m-ai mințit, spuse el, rece, Corporația *Barringer* va renunța la contribuțiile sale pentru campania ta electorală. Mărul lui Adam se mișcă pe gâtul lui Philip.

— Nu te-am mințit. Mă va sprijini tata, adăugă el, izbind cu piciorul în podea.

Talia abia își mai putea reține dezgustul. Erau tot atât de multe șanse ca Philip Barringer să spună adevărul, pe câte erau ca ea să se căsătorească cu Trace. Simți că totul era inevitabil și speranța ei, abia născută, se ofili și muri.

Pentru că insistase, Trace o conduse până acasă. Ar fi vrut să vorbească. Ea nu.

Atmosfera era saturată de o încordare complet diferită de cea care existase între ei nu cu mult timp înainte.

— Rămâne la varianta lui, zise Trace.

— Îl crezi?

Trace rămase tăcut un moment și mânuiește cu brutalitate schimbătorul de viteze.

Talia se întrebă dacă fusese întotdeauna atât de dur cu sistemul de transmisie al mașinii.

— Nu, spuse el, cu o durere care venea din adâncul sufletului. Este greu să accept că Philip, fratele meu, ar face așa ceva, dar știu că este adevărat. Niciodată nu voi mai putea avea încredere în el. Ezită și apoi șopti: Mă simt de parcă aș fi murit.

Cu această afirmație, Talia înțelese ceea ce evitase timp de săptămâni: legătura dintre Philip și Trace era la fel de puternică ca și cea dintre Kevin și ea. Iar rădăcinile se pierdeau în copilărie, întărite de anii de lacrimi și râsete petrecuți împreună. Genul acesta de relații se puteau rupe doar printr-o tăietură adâncă și dureroasă. Tipul de tăietură care lăsa cicatrice și

schimba cursul vieților pentru totdeauna, sau poate chiar le distrugea.

Talia clătină din cap. Nu putea să admită că așa ceva să i se întâmple lui Trace.

Nu ar fi trezit decât amărăciune și suspiciuni. Și chiar dacă prefăcătoria lui Philip nu mai stătea între ei, va rămâne întotdeauna faptul că Trace avea în buzunar mai mulți bani decât avea ea în contul de la bancă.

Își dădu seama că și ceilalți prieteni bogați ai lui Trace vor împărtăși sentimentele lui Philip, că ea umbla după banii lui. Cu toate că se considera o persoană puternică, nu credea că ar fi fost foarte fericită să-și petreacă restul vieții, luptându-se cu aluzii de felul acestora. Simți un nod în gât și încercă să-și rețină lacrimile. Nu mai ținu cont de durere și izbuti să pară calmă. Inima ei fusese cu adevărat rănită.

— Asta nu schimbă nimic între noi, Talia. Încă ne aparținem unul altuia. Vocea lui era puternică și sigură. Ea respiră cu greutate. Erau doar la o milă depărtare de casa ei. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trace avea sentimente adânci pentru ea, dar va reuși să treacă peste asta. Simți ascuțit o altă senzație neplăcută, dar o înlătură.

— Nu ne aparținem, Trace. A fost distractiv, dar, văzându-l în seara asta pe Philip, am simțit multe lucruri în cu totul altă lumină. Șocat, el își întoarse privirea spre ea, apoi își mută din nou atenția la drum.

— Ești nebună.

— Poate că da, spuse ea, îndreptându-și spinarea. Dar nu mă mai căuta, Trace. Kevin este acum acasă și l-ar face să se simtă inconfortabil. Iar el este foarte important pentru mine.

— Eu sunt important pentru tine, rosti el, încet. Și Robby este important pentru tine.

Gândul la Robby îi lăsa o altă urmă dureroasă. Ajunsese

să-l iubească pe băieţel.

Închise ochii şi încercă să se țină tare. Era aproape acasă.

— Nu suficient de important, zise ea, aruncând cuţitul şi rotindu-l înăuntru, de parcă s-ar fi înjunghiat pe sine. Trase opri în faţa casei şi se întoarse către ea, cu o expresie aspră pe faţă. Confuzia din ochii lui albaştri o făcu aproape să renunţe.

— La naiba, Talia, doar mă iubeşti, spuse, pe un ton sever.

Talia fu pe cale să adeverească. Sentimentul era atât de puternic, încât aproape că-şi găsi singur drumul spre buzele ei. Însă gâtul îi înţepeni iarăşi şi în ochi licăriră câteva lacrimi. Plânsul nu i-ar fi fost de niciun ajutor.

— Nu, spuse ea. Nu te iubesc.

CAPITOLUL 10

Talia își ținu respirația până când ajunse în dormitor, apoi izbucni, așteptând să curgă lacrimile, însă, nu curse niciuna. Trecură zece minute și o liniște stranie o învălui, precum calmul dinaintea furtunii. Crezu că va simți o durere fără egal. În schimb, se simți doar cuprinsă de amorțeală.

Nu reuși să stea liniștită. Se ridică din pat și începu să se plimbe. Cu o detașare ciudată, își reaminti expresia de pe fața lui Trace. Întâi șocul, apoi durerea îi zăgăzuseră cuvintele și ea văzuse cum toate sentimentele pe care Trace le nutrea față de ea îl părăsiseră. Văzuse cum privirea lui devenise goală și rece. Fu scuturată de un fior la această amintire. Fusesse, totuși, important să privească, pentru a păstra imaginea în memoria ei. În zilele următoare, când se va simți slabă și măcinată de dorință, își va aminti de dragostea lui Trace murind, în fața ei.

Acest gând o va ajuta împotriva viselor și speranțelor prostești.

Instabilitatea se transformă în agitație. Își strânse și-și desfăcu degetele. Când își dădu seama cum reacționa, scăpă un blestem. Nu era în stare să închidă ochii și, dacă o ținea tot așa, risca să-i trezească pe Kevin și pe David.

Dintr-odată, camera i se păru prea mică pentru starea ei. Întreaga casă era prea mică. Încălță o pereche de pantofi de tenis și ieși, fără să facă niciun zgomot.

Cu toate că nu se temea pentru siguranța ei, ora unu dimineța nu era momentul cel mai potrivit pentru o alergare. Alergă fără țintă și se gândi cum era viața înainte de Trace. Totul se învărtea în jurul magazinului, al lui Kevin și al câtorva prieteni. Va fi din nou așa, își spuse. Începu să cadă o ploaie ușoară. Ea nu se opri din fuga ei, pentru că se gândea încă la Trace și la ceea ce simțise pentru el.

Pas cu pas, picioarele loveau pavajul întunecat. Alergarea monotonă îi domoli neliniștea, dar îi lăsa mintea liberă să hoinărească.

Începu durerea. Inițial, se gândi că era un junghi. Apăsă cu mâna în zona aceea, dar nu se întâmplă nimic. Imaginea lui Trace apărui în fața ei, vorbindu-i și mângâind-o. Durerea se intensifică. Încercă să se gândească la altceva, dar mintea nu vru s-o asculte. Își aminti de Robby, îl văzu în minte îmbrățișând-o, având nevoie de ea.

Fusese o lacrimă, sau doar o picătură de ploaie pe obrazul ei? Imaginea din minte căpătă din nou chipul lui Trace, în magazinul de bijuterii, atât de dornic să-i facă plăcere. Într-un final, durerea o lovi cu o forță care o făcu să scâncească.

Imaginile se derulau din ce în ce mai repede. Fața lui Robby, mănjită toată cu dulceață. Trace, cu ochii plini de veselie. Pașii își domoliră ritmul. Putea să-i audă vocea. Corpul ei țâșni, ca un răspuns. Parfumul lui îl simțea în sânge. Tu l-ai îndepărtat, o acuză inima. Se opri și încercă să-și vină în fire, întrebându-se dacă nu făcuse cumva cea mai mare greșală din viața ei.

Durerea o lovi iar și iar, într-un ritm care părea să nu se mai termine. Neputându-se împotrivi loviturilor, începu să alerge mai repede și scoase un urlat de durere.

Cu fiecare cuvânt cu care încerca să-l scoată din minte, nu făcea decât să răsucescă cuțitul în rană. Scoase un suspin, apoi încă unul. Și chiar acolo, pe strada cufundată în întuneric, se așează jos și plânse.

În ziua următoare, Talia arboră un zâmbet când îi ură lui David drum bun spre Massachusetts. Dar o cutie întreagă de farduri nu-i putu ascunde, față de fratele ei, ravagiile datorate schimbărilor emoționale prin care trecuse.

Kevin nu o părăsea niciodată. O urma chiar și la magazin,

punându-i o groază de întrebări, în timp ce ea făcea inventarul. Și toate acestea după ce ea fusese atât de speriată că-l va răni orice discuție pe această temă. Și acum venise cu ea la magazin.

— Nu vreau să discut despre asta, spuse ea, pentru a șaptesprezecea oară, și continuă să numere cutiile cu farfurii de hârtie.

— Foarte rău! țipă Kevin. Arăți de parcă ai fi mireasa lui Frankenstein.

— De unde ai învățat limbajul acesta colorat, fratele meu? întrebă ea, dulce.

— Probabil că de la aceeași familie care ți-a făcut ție ochii roșii și nasul roz.

Ea își smuci capul spre el și se încruntă. Kevin oftă.

— Ochii roșii și nasurile roz sunt foarte bune pentru iepurași. Dar nu-mi place când văd toate astea la sora mea. Inima ei, sau cât mai rămăsese din ea, se înmuie.

Atinse brațului Kevin.

— O să-mi fie bine.

— Spune-mi, zise el, stăruitor, ce ți-a făcut? Talia se gândi o clipă la toate lucrurile pe care Trace i le făcuse și asta o făcu să zâmbească. Ochii i se umeziră.

O, Doamne, nu iarăși, se gândi. Între noaptea precedentă și dimineața aceea, plânsese suficient pentru a umple o cadă de baie. Clipi repede, dar o lacrimă se prelinse.

— Cu adevărat, nu vreau să discut despre asta, șopti ea.

Fața lui Kevin deveni îngrijorată. Întinse un deget pentru a-i șterge lacrima.

— Eu cred că ar trebui să vorbim, în special dacă ai încetat să te vezi cu Trace din cauza mea. Ea respiră adânc. Așteptase momentul acesta.

— Erai foarte furios în seara aceea. El lăsă mâna să-i cadă și încuviință din cap.

— Mai ales, pentru că nu mi-ai spus nimic. Credeam că suntem mai apropiați decât atât. Talia închise ochii la sentimentul de vinovăție care o străbătu.

— Îmi pare rău, Kevin, dar totul părea atât de real. Clătină din cap cu mirare. Cine ar fi crezut vreodată că Trace Barringer și cu mine vom fi împreună?

— Eu, în niciun caz, mormăi el.

— Vezi! A fost pură nebunie. Și pură fericire, își zise, dar încercă să scape de acest gând. Am hotărât să aștept până când totul se va termina, pentru a-ți spune atunci.

Vreau să spun, nu putea să dureze. Încerca să-l convingă pe el și totodată să se convingă și pe ea. Și știam că ai fi vrut să mă întâlnesc cu oricine, în afară de Trace Barringer. Kevin făcu o mișcare.

— Ei, nu chiar cu oricine. Își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor și își întoarse privirea. Trecu un moment lung. Nu seamănă cu Philip. Talia luă asta drept o mare concesie.

— Ai dreptate. Nu seamănă cu Philip. De fapt, Trace poate fi la fel de neîndurător ca și tine.

— Oh, da? Kevin înălță din sprâncene și-i aruncă un zâmbet de cunoscător. Mi-am putut da seama după discuția pe care am avut-o cu el în seara aceea. Nu și-a irosit niciun cuvânt în legătură cu sentimentele lui. S-a lăudat că te iubește și că te dorește. Inima Taliei se strânse.

— Asta a fost înainte ca Philip... Se întrerupse brusc, blestemându-se că și-a deschis gura ei mare. Kevin miji ochii.

— Înainte ca Philip, ce? Hai, Talia, ce ți-a făcut? Dacă ți-a făcut ceva, jur că...

— Liniștește-te, spuse ea. În seara aceea, Philip a apărut la Trace. A spus... niște cuvinte insultătoare. Totul a scăpat de sub control și Trace l-a lipit de zid. Era gata să-l lovească. Kevin se relaxă imperceptibil.

— Părerea mea despre Trace se îmbunătățește cu fiecare clipă.

Talia își înhăță aparatul.

— Drăguț, dar nu ne mai întâlnim.

— De ce nu? Furia și frustrarea pe care le simțea culminară dintr-odată. Scăpă aparatul din mână și se întoarse să-l privească.

— Pentru că nu va merge! Pentru că Trace este bogat și eu sunt săracă. Pentru că Trace are o educație înaltă și eu nu. Trace va avea întotdeauna caviar și șampanie, iar eu sandvișuri și bere.

Când termină, se simți distrusă și nu mai putu să respire.

— Nu va merge, repetă, cu o voce spartă. Kevin întinse mâinile să o îmbrățișeze, dar ea scutură din cap.

— Dacă faci asta, voi plânge din nou și am obosit de atâta plâns.

El păși mai aproape și îi ciufuli părul, păstrând însă distanța.

— Este decizia ta, soră mai mare, dar cred că Trace Barringer nu va putea fi convins atât de ușor. După noaptea care trecuse, acest lucru părea foarte ușor.

— Îmi voi face griji despre asta dacă se va întâmpla. Își strânse laolaltă sentimentele rănite și le depozită, mental, undeva înăuntrul ei. Acum, aș vrea să-mi termin inventarul. Kevin o privi preț de câteva momente cum număra șervețelele.

— Ai auzit vreodată de Cenușăreasa?

— Da, răspunse ea. E un basm. După asta, se adânci în lucru. Pe tot parcursul acelei zile, surprinse privirea îngrijorată a lui Kevin în momentele în care nu ar fi crezut că el o privește. Kevin părea că înțelesese nevoia ei de a fi ocupată și nu-i mai puse nicio întrebare. Însă, în opinia ei, ceea ce îi făcuse, era mult mai rău.

Fusese drăguț cu ea. Îi pregătise cina în fiecare seară, o

ajutase la magazin, o îmbrățișase de nenumărate ori. Datorită afecțiunii și grijii pe care el i le arăta, simțea că-i este din ce în ce mai dificil să nu izbucnească în lacrimi. În special, când răspunsese la apelurile telefonice ale lui Trace.

Nu-i venea să creadă că Trace încă o mai suna, după tot ce-i spusese și ce-i făcuse. Și ceea ce făcuse era bine? Sau nu? Știa că acționase sub impulsul fricii și pentru că se simțea rănită. Fusesse, oare, un lucru inteligent?

Se purtase cu cruzime negând dragostea ei față de Trace. Sentimental, el fusese atât de generos cu ea. Era cinstit ceea ce făcuse ea?

Întrebările și dubiile o asaltau permanent. Făcuse o greșală? Când îi veni în minte acest gând, realizează că existau întotdeauna obstacole în calea dragostei.

Probleme apăreau de fiecare dată. Totuși, oamenii reușeau să le rezolve.

Gândul acesta își croia un drum adânc spre inima ei, pe măsură ce licitația organizată de fundație se apropia.

Trace era scufundat până peste cap în propriile probleme. Fusesse nevoie să suspende toate angajările, gest cu care șefii săi de echipă nu se prea împăcau. Îi lăsă să se plângă timp de câteva minute și apoi le oferă două alternative: descreșterea salariilor sau șomajul. Protestele fură sistate instantaneu.

Viața lui personală devenise un iad. Robby avea vărsat de vânt. El devenise agitat și nu-și putea găsi locul. Robby îi ceruse dulciuri, jocul cu reptile și pe Talia. Trace se descurcase cu primele două și scoase un oftat pentru cea de-a treia. Nu ești singurul, fiule, îi spusese în gând. Și eu o doresc.

Când Talia îl respinsese, Trace rămăsese mut de uimire. Ea îi dăruise atâtă dragoste și atâtă tandrețe. Când era împreună cu ea, putea să fie el însuși. Numele și poziția lui nu însemnau nimic pentru ea. Stând cu ea, cu atenția și dragostea ei, era ca și

cum ar fi găsit căminul pe care îl visase dintotdeauna. Acum, ea îl părăsise. Furia și neputința îl asaltară, împiedicându-l să simtă orice altceva. O sunase de mai multe ori, doar pentru a nu mai vorbi cu neînduplecatul ei frate. Nevrând să accepte respingerea din partea ei, trecu la acțiune. Îl presă pe Philip în privința lui Kevin McKenzie și discută problema cu tatăl lui. Harlan se închise în el precum o scoică, dar Trace crezu că zărește o urmă de incertitudine în ochii lui, sau poate, vinovăție.

Vineri dimineată, cu o zi înainte de licitație, Philip, proaspăt și strălucitor, intră în biroul lui Trace.

— Ce mai face Robby? întrebă, pe când aluneca într-unul din scaunele de piele.

— Are mâncărimi. Privindu-și fratele, Trace își reaminti ziua în care Talia ocupase locul acela. Își aranjă ochelarii pe nas. Ochii îi erau sensibili din cauza lipsei de somn și, dacă ar fi purtat lentilele de contact, ar fi fost echivalent cu a-și introduce un cactus în ochi.

— Am o idee despre licitația de mâine, îl anunță Philip, sărind direct la subiect.

Trace era ferm hotărât să audă adevărul din gura lui Philip. Îi acordă fratelui său trei minute.

— Nu știam că vii și tu.

— Nu aș rata o asemenea ocazie. Toată presa va fi prezentă. Făcu o mică pauză.

Vreau să anunț intenția mea de a candida pentru Senat. Trace nu răspunse.

Tensiunea din cameră se făcu simțită.

— Aș avea nevoie de finanțare din partea Corporației *Barringer*.

— Nu am primit încă toate răspunsurile. Expresia lui Philip se înăspri.

— Ai discutat cu tata. Trace încuviință.

— Eu am vorbit, el nu. Am sunat-o și pe Valerie, dar menajera ei mi-a spus că este în Franța. Singurul lucru pe care l-am aflat este despre avocatul lui Kevin.

Ciudat. A părăsit orașul imediat după ce Kevin a fost trimis la școala de corecție.

N-ai știut nimic despre asta, nu-i așa? Philip negă, dând din cap.

Trace se aplecă peste birou.

— E timpul să nu mai fugi, Philip. E timpul să spui adevărul.

Philip se ridică și se întoarce, ocolindu-i privirea.

— Ea te-a pus să faci asta, nu-i așa? Talia McKenzie. Își clătină capul. E o zi tristă când un Barringer se întoarce împotriva altui Barringer.

Trace făcu un semn cu mâna.

— Ține-ți propaganda cu Barringer pentru tata. Nu sunt împotriva ta, vreau doar să știu adevărul.

— Ți-am spus...

— Nimic, interveni Trace, iar calmul lui dispăru. Și exact asta ai să primești și tu din partea Corporației *Barringer*. Philip își încheșta dinții. Traversă biroul către fereastră și privi afară. Rămase tăcut mult timp și Trace fu sigur că nu va afla nimic de la el. În cele din urmă, Philip vorbi:

— Kevin McKenzie și Valerie se furișau peste tot împreună. Era chiar după ce tata avusese cel de-al doilea atac de inimă. Tu erai la facultate. Vocea lui era stinsă.

— Am avertizat pe Kevin să nu se mai apropie de Valerie. Nu m-a ascultat, așa că am rezolvat problema.

— Ai rezolvat problema! Un val de furie îl năpădi pe Trace. Sări de pe scaun și se repezi spre Philip. Ai rezolvat-o, trimițând acolo un băiat nevinovat, părăsindu-l într-un loc unde și-a pierdut toată copilăria. Un loc unde a fost și înjunghiat.

Trace îl smuci pe fratele său, întorcându-l cu fața către el. Cine ți-a dat dreptul să iei locul lui Dumnezeu și să te joci cu viața lui Kevin McKenzie?

Philip îi întoarse o privire goală.

— Eu sunt un Barringer. Trebuie să ne protejăm unul pe celălalt.

Trace se simți doborât de acest fel de a gândi.

— Nu așa! Niciodată așa. Îți dai seama că ai fi putut fi închis pentru asta?

Philip scutură din cap.

— Cine putea să afle? în plus, aveam doar douăzeci de ani.

Un gust amar umplu gura lui Trace.

— Îmi e silă de tine. Nu vreau să mai aud de tine. Până acum, nu te-am cunoscut.

Ți-ai pierdut orice urmă de etică și de integritate. Nu simți niciun fel de regret după ce aproape ai ruinat viața cuiva. Își trecu degetele prin păr. Unde a dispărut cel care, la doisprezece ani, era hotărât să se facă avocat, pentru a lupta pentru dreptate și corectitudine? Unde a dispărut cel care a participat, la Washington, la un marș de protest pentru ceva în care credea? Unde, pentru Dumnezeu, întreabă Trace, cuprinzând cu mâna într-un gest larg, întreaga cameră, este fratele meu Philip? Secundele se scurseră și peste ei se lăsă o tăcere încărcată de dezamăgire și de furie. Philip era vizibil afectat.

— Nu știu. Își dresе vocea și își întoarse ochii de la Trace. Poate că ar fi bine să pot răspunde la întrebare. Trace nu mai zise nimic. Se simțea trădat și nu putea să găsească niciun cuvânt pentru a o spune. Dezamăgirea pe care o simțea nu avea loc în camera aceea. Realiză asta cu fiecare gură de aer pe care îl respira.

Își întoarse ochii de la fratele lui, nemaiputând suporta să-l vadă.

Trecu un alt moment de tăcere până când Trace auzi sunetul înfundat al pașilor lui Philip, în covorul gros, apoi auzi zgomotul făcut de ușa care se deschise și pe urmă se închise. Trace oftă și își scoase ochelarii. Deziluzia era de-a dreptul devastatoare. Îl rănise profund faptul că fratele lui făcuse atât de mult rău.

Totodată, simțea de parcă cineva ar fi luat o greutate de pe pieptul lui, încetă să se mai simtă frustrat în loialitatea lui. Începea să înțeleagă durerea Taliei și dorea să o ajute. Fusese înlăturată încă o barieră, dintre ei. Totuși, se întrebă dacă asta putea să mai aibă vreo importanță pentru ea, sau dacă nu cumva totul nu era prea târziu.

Licitația avea loc în luxurianta grădină a clubului *Hidden Hills*. Ea etala o abundență de trandafiri și azalee înflorite și de mese, pline cu obiectele care trebuiau licitate. Invitații se strecurau printre toate acestea spre scaunele aflate sub un baldachin. Chelneri în uniformă serveau aferati. Surorile Fitzgerald reușiseră să creeze o atmosferă de relaxare.

Talia, în schimb, era gata-gata să-și smulgă părul din cap. Spera să se întâlnească cu Trace, înainte de a începe licitația. Purta o rochie aleasă cu grijă; avea culoarea florii de piersică. Era cea mai feminină rochie pe care o avea. Era o rochie de gata, dar nu credea că Trace va ține cont de acest amănunt.

Dacă ar ajunge mai repede! Ea își repetă în gând planul. O să-l roage să vorbească între patru ochi, înainte de licitație. Și când vor rămâne singuri, își va cere scuze și își va mărturisi dragostea, sperând că o va reprimi lângă el.

Starea ei agitată fu întreruptă de vocea lui Martha Fitzgerald, amplificată de microfon. Le ură bun venit tuturor și făcu câteva specificări despre unele donații mai speciale, apoi, în locul ei, trecu un bărbat.

Talia nu se așeză. Rămase în picioare, rotindu-și ochii după

Trace. În cele din urmă, îl zări pășind liniștit de-a lungul marginii exterioare a grădinii. Inima începu să-i bată mai repede și picioarele ei o luară din loc, cu de la sine putere, mai întâi la pas și apoi aproape alergând. În spate, auzi vocea bărbatului:

— Primul obiect este o vază Ming, donată de Camilia Wentworth...

Talia apăru dintr-odată în fața lui Trace. Părul îi stătea foarte bine, purta ochelari de soare și avea întipărită pe față o expresie pierdută. Părea pregătit să susțină o bătălie.

— Licităția începe de la două mii... După ce, datorită grabei, aproape că-și pierduse o sanda, iat-o acum postată în fața lui Trace. Minte a se goli de orice fel de gânduri. Nu putea să-i vadă ochii.

Dumnezeule, ar fi renunțat la mâncarea chinezească timp de un an de zile, pentru a-i vedea acum ochii. Deschise gura în clipa în care și el făcu același lucru.

— Trace, sunt...

— Talia, am vorbit cu... Amândoi tăcură. Talia trase adânc aer în piept și Trace făcu la fel. Poate că acesta era un semn bun. Se rugă în gând să-și găsească cuvintele potrivite. Trebuia să fi ceară scuze și să-i spună adevărul în legătură cu sentimentele ei, chiar dacă nu reușea altceva decât să-i schimbe părerea. Civilizat sau nu, se simțea obligată să-i spună totul acum, decât după licitație.

Își dresе vocea.

— Îmi pare rău, am greșit. Vreau să... El clătină din cap și inima ei bubui în piept.

— Nu, zise el. Am vorbit cu Philip și am aflat adevărul. Disperarea ei se accentuă.

— Nu mai con... El îi acoperi buzele cu degetul.

— Ba da, contează. O prinse de mână și o trase mai departe de mulțime. Trebuia să te fi crezut, dar îmi era foarte greu să

accept că fratele meu era în stare de așa ceva. Vocea lui era joasă și încordată și ea își putu imagina cât de mult trebuie să-l fi consumat faptul, îi apropie mâinile una de cealaltă.

— În final, a recunoscut, dar chiar și acum, nu cred că are regrete. Își trecu o mână prin păr și își întoarse privirea. După ce mi-a spus, am simțit o rușine imensă, pentru că el nu părea să simtă așa ceva. Când m-am gândit ce a însemnat asta pentru tine și Kevin, m-am întrebat dacă nu aș fi putut preveni totul.

— Oh, nu, murmură ea. Era tulburată de durerea din vocea lui. Îi atinse brațul.

Niciodată nu trebuie să te blamezi pe tine pentru asta. Tu nu ai avut nicio legătură. Nu pot suporta să te văd alegând între fratele tău și mine. De aceea ți-am spus atunci că nu ne vom mai vedea. Trace reacționează prompt. O prinse de mână și zise:

— Nu e nevoie să aleg. Violența cu care fuseseră rostite cuvintele o zăpăci.

— Nici eu. Asta încercam să-ți spun. Ceea ce s-a petrecut între Philip și Kevin nu mai este important. Nici că tu ai mai mulți bani decât aș putea strânge eu vreodată. Nimic nu este mai important decât tine. Glasul ei se stinse. Tu și cu mine, împreună.

— Ah, Talia! Trace o strânse în brațe. Credeam că te-am pierdut. Știi prin ce m-ai pus să trec? Eram hotărât să te răpesc.

— Și eu m-am simțit mizerabil, mărturisi ea. M-am gândit numai la tine. Își aminti de nenumăratele ore petrecute în îndoială. La început, am încercat să mă conving că despărțirea ar fi cea mai bună soluție, dar inima mea a refuzat să creadă asta. Nici măcar Kevin nu m-a crezut.

— Kevin? Talia râse nervos.

— Da, Kevin. Nu știu ce i-ai spus, dar mi-a zis că nu ești un om care să poată fi înfrânt ușor.

— În privința asta, a avut dreptate, murmură Trace.

— Și în alte privințe. Mi-a luat ceva timp, dar în final am realizat că toți avem probleme. Îl privi în față, dorind încă o dată să-i poată vedea ochii. Cei ce țin unul la celălalt își rezolvă problemele împreună. Dar așa vrea să știu...

— Împreună, o întrerupse el. Nu te voi mai lăsa să pleci niciodată, Talia. Mai degrabă, mi-aș tăia un braț. Îmi aparții. Își presă buzele de ale ei, într-un sărut ferm, posesiv. Dacă ai îndoieli, le vom lămuri după căsătorie. Și ne vom căsători cât se poate de repede. Spuse toate acestea ca și cum i-ar fi oferit un contract ce nu se putea negocia. Senzația de ușurare o făcu pe Talia să se simtă puțin amețită, dar își aminti că mai era un lucru pe care voia să i-l spună.

— Trace...

— Vorbesc serios. Și nu accept ca răspuns un „Nu”.

— Trace!

— Trebuie doar să te obișnuiești cu ideea. Nu te voi mai lăsa să dispari din fața ochilor mei sau din patul meu. Talia simți cum îi crește inima. I se părea incredibil să-l audă pe Trace rostind aceste cuvinte, dar ținea cu tot dinadinsul să-i spună și ea ceva.

— Trace, zise ea, luptând să-și recapete respirația și rațiunea, după un sărut amețitor.

Taci din gură și scoate-ți ochelarii. Ezitarea lui scurtă relevă faptul că era mult mai obișnuit să dea ordine decât să le primească. Se conformă, fără să spună nimic. Ochii lui erau roșii, dar hotărâți. Dinții rămaseră încleștați.

Gândul că ea îl făcuse să sufere i se păru insuportabil.

Atinse obrazul lui și îl sărută.

— Doream să-ți văd ochii, spuse ea, încet. Acum că-i văd, îți spun că te iubesc. Ochii lui verzi avură o sclipire puternică. Ești cel mai extraordinar bărbat, continuă ea, și ochii i se umplură de lacrimi. Cândva, am avut mari îndoieli că tu m-ai

putea iubi cu adevărat.

— Nu aş putea iubi pe nimeni altcineva. O apropie şi mai mult de el îşi coborî gura până ce aproape îi atinse faţa. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Când doreşti, zise ea, privind faţa pe care, cu siguranţă, o va îndrăgi până la sfârşitul vieţii.

— Vândut! se auzi glasul bărbatului care conducea licitaţia şi ei pecetluiră promisiunea cu un sărut.

EPILOG

O săptămână mai târziu, rochia Taliei, cea cumpărată de gata, zăcea aruncată pe jos, împreună cu sutienul și lenjeria ei și, de asemenea, cu pantalonii, cămașa și lenjeria soțului ei. Prin fereastra deschisă a apartamentului unde își petreceau luna de miere, apa albastră a Mării Caraibilor se întindea până unde puteai vedea cu ochii. Un palmier se legăna ușor în adierea brizei.

Gheața din frapieră se topise de mult. Pe jos era întins un covor fin din satin alb. Și în acest colț de paradis, Talia avea înlănțuite în jurul ei cele mai extraordinare brațe din lume. Trace se juca cu o şuviță din părul ei.

— Nu prea vorbești. Talia zâmbi.

— Număr bucuriile cu care am fost binecuvântată. El îi mângâie obrazul.

— Serios?

— Da. Deci, Robby. Trace căzu de acord și o sărută pe vârful nasului.

— Și apoi faptul că Kevin a acceptat relația noastră. Pare chiar că te respectă.

Zâmbetul ei se lărgi. Aș vrea să spun același lucru despre Philip. Trace o strânse mai aproape de el și mâna lui alunecă blând de-a lungul brațului ei.

— A renunțat la campania electorală. Poate că se va folosi de acest timp să se regăsească pe sine. Asta ar fi o adevărată binecuvântare.

— E adevărat. Și pentru că nu dorea să se concentreze acum asupra lucrurilor neplăcute, Talia relua numărătoarea. Dar cea mai mare binecuvântare dintre toate, rosti ea, așezându-și mâna în dreptul inimii lui, ești tu. El scutură din cap.

— Nu, ești tu. Talia negă la rândul ei din cap și zâmbi

fericită.

Înainte însă de a putea deschide gura, buzele lui Trace o și acoperiseră. Scoase un oftat ușor și decise că ar putea continua în acest fel pentru tot restul vieții.

SFÂRȘIT